

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · primer període · sèrie P · número 16

Ple del Parlament

Sessió 13, segona i darrera reunió, dijous 5 de juliol de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre l'administració dels recursos propis i la lluita contra les desigualtats socials 300-00015/12	3
Interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics de la Generalitat 300-00010/12	7
Pregunta al Govern sobre l'externalització de serveis que són competència del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies 310-00011/12	13
Pregunta al Govern sobre la política turística 310-00015/12	15
Pregunta al Govern sobre la violència masclista 310-00014/12	17
Pregunta al Govern sobre les polítiques de prevenció de les agressions sexuals 310-00012/12	19
Pregunta al Govern sobre l'estratègia marítima 310-00013/12	20
Pregunta al Govern sobre els treballadors públics de la Generalitat 310-00018/12	22
Pregunta al Govern sobre el model sanitari 310-00019/12	24
Pregunta al Govern sobre les delegacions exteriors de la Generalitat 310-00020/12	26
Pregunta al Govern sobre les polítiques públiques d'acollida de refugiats 310-00016/12	28
Pregunta al Govern sobre les polítiques de gènere 310-00017/12	29
Pregunta al president de la Generalitat sobre el tractament de la qüestió del referèndum pactat en la reunió prevista amb el president del Govern de l'Estat 317-00008/12	31
Pregunta al president de la Generalitat sobre els temes que plantejarà en la reunió prevista amb el president del Govern de l'Estat 317-00011/12	32

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'estratègia i els objectius del Govern per als propers mesos 317-00009/12	34
Pregunta al president de la Generalitat sobre la reunió prevista amb el president del Govern de l'Estat, el dret d'autodeterminació i la retirada dels càrrecs contra els presos polítics per la fiscalia 317-00010/12	36
Pregunta al president de la Generalitat sobre la reunió prevista amb el president del Govern de l'Estat i sobre els incidents al Catalonia America Council i la repressió del Govern de l'Estat contra Catalunya 317-00012/12	38
Pregunta al president de la Generalitat sobre la defensa dels interessos dels catalans no independentistes en la reunió prevista amb el president del Govern de l'Estat 317-00007/12	39
Declaració del Parlament de Catalunya en suport del poble gitano 401-00003/12	41
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model sanitari 302-00001/12	42
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la conciliació dels diferents vessants de la vida de les famílies amb infants d'entre zero i tres anys 302-00002/12	51
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el consens polític i social al voltant dels grans temes de país 302-00003/12	66
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge 302-00004/12	77
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la normativa del Parlament anul·lada i suspesa pel Tribunal Constitucional 302-00005/12	87

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 13.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pels lletrats Antoni Bayona Rocamora i Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Bon dia, reprenem la sessió.

Interpellació al Govern sobre l'administració dels recursos propis i la lluita contra les desigualtats socials

300-00015/12

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'administració dels recursos propis i la lluita contra les desigualtats socials, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Exposa la interpellació el diputat senyor Antoni Morral.

Antoni Morral i Berenguer

Bon dia, president. Diputades, diputats, membres del Govern, president de la Generalitat, molt bon dia a tothom. El Govern ha iniciat la gestió política d'aquesta legislatura, des de fa unes setmanes, i aquest Parlament, doncs, també ha iniciat de forma ordinària la seva activitat.

Des de Junts per Catalunya, en aquest moment volem, també, aprofitar per interpellar el Govern, en el sentit de subratllar el que nosaltres considerem que és una de les prioritats en aquesta legislatura. En primer lloc, volem posar de manifest, també, que aquesta no és una legislatura normal. Seguim sotmesos al que és la repressió de l'Estat, en la seva versió jurídica del 155, que ens segueix vigent. I el Govern, que, de fet, hauria d'estar aquí, el tenim a la presó i a l'exili. De fet, aquesta no és una situació normal; fixi's fins a quin punt, que el nostre propi grup parlamentari avui no existiria si no hagués estat pels fets de l'1 d'octubre. I ben bé, ja els asseguro, que jo mateix no estaria aquí, ara, parlant amb vostès.

Aquesta legislatura estarà embolcallada, inevitablement, pel conflicte entre Catalunya i Espanya, mentre no s'abordi políticament la qüestió de fons. Mentre no s'abordi la qüestió de fons, aquest conflicte seguirà viu. Siguem avui, però, resilient, estem a pocs dies del que és l'inici del diàleg amb l'Estat. Però fins que no es reconegui Catalunya com a subjecte polític i el seu dret a l'autodeterminació, que avui hauria d'anar, ateses les circumstàncies, aparellada amb la desjudicialització del procés i de l'alliberament dels presos polítics, la situació no pot ser, de cap de les maneres, normal.

El conflicte s'inicia..., i aquí moltes vegades es fa menció a que el 6 i 7 de setembre és quan s'inicia el conflicte amb Catalunya i Espanya, el conflicte que tenim, obert, en aquests moments, amb l'Estat. Recordem que no és així, el problema que hi ha damunt de la taula comença, s'inicia, quan el mateix Tribunal Constitucional esmena la veu dels catalans en referèndum a l'esmena de l'Estatut d'autonomia. És a partir d'aquí que s'inicia tot el que ha passat, és a partir d'aquí que es justifica el 6 i el 7 de setembre i el moment on estem.

Inevitablement, aquesta legislatura està marcada per aquest fet. Tanmateix, aquesta legislatura s'inicia en un context econòmic ple d'incerteses. Els indicadors convencionals ens diuen que estem en el post de la crisi, que creix l'activitat econòmica, que creix el producte interior brut i les exportacions. Però, a la vegada, observem com prenen forma estructural situacions de pobresa crònica, de desigualtats so-

cials, de precarietat laboral, d'atur de llarga durada, de dificultats per tenir un sostre. Veiem com els serveis públics se'ns col·lapsen, en la sanitat, en els serveis socials.

Ahir parlàvem dels problemes dels discapacitats i dels autònoms, que no tenim competències per poder resoldre. Aquesta ha de ser una legislatura de màxima ambició en polítiques socials, apostant per la igualtat d'oportunitats, per la lluita contra la pobresa, pel foment de l'ocupació, afavorint l'accés a l'habitatge i l'impuls de la renda garantida de ciutadania. I també ens tocarà innovar en polítiques socials per cercar noves respostes als nous problemes emergents, derivats dels múltiples factors com la tendència demogràfica a l'envelliment, de la multiplicitat de formes de vida, de la presència de la tecnologia en els àmbits productius, de l'acollida dels refugiats, de la crisi energètica, d'una nova necessària gestió del temps, i tants canvis que afecten a la quotidianitat de la vida de les persones.

I, en aquest sentit, caldrà obrir el debat social sobre el país que volem; un debat constituent i republicà, des de la proximitat, amb la gent. Ambició social, debat i proximitat és l'antídote per combatre el risc de fractura social. I alhora, així, desemmascarem aquells que, des d'una voluntat política premeditada i planificada, pretenen fracturar la societat catalana per sentiments identitaris, posant fronteres a la llibertat i qualificant de partidistes els llaços grocs d'expressió de solidaritat amb qui pateix la presó injusta.

Ahir mateix, el diputat Ferran Pedret ho expressava d'una manera suau. Ell deia: «Els qui volen dues comunitats, els qui volen dos relats.» Bé. Doncs aquests no som nosaltres. Una sola comunitat, un sol relat, un país determinat a construir el seu futur en llibertat, per tenir més progrés i més benestar. Benvingut sigui el debat, però; legítim, sobre el model de país que ens convé, si independent, federal, autonomista, unionista, però, de cap manera –de cap manera–, el de la segregació identitària. Parlem-ne i decidim democràticament, tal com fan els països madurs: democràticament.

D'aquesta manera, en aquesta legislatura l'ambició social es veurà estretament vinculada a l'ambició nacional; per jugar, amb una expressió coneguda, la república catalana independent serà social o no serà. Avui, la conquesta de més sobirania, de més sobiranies, és una necessitat. Haurà de ser defensat per tothom que la riquesa que genera el país sigui destinada a la ciutadania del país que més ho necessita. Haurà de ser defensat per tothom que les eines legislatives que s'aproven en aquesta sala siguin útils i no quedin aparcades pel Tribunal Constitucional.

Així, serà la gent la que no caurà en el parany de la fractura identitària, cosa que avui encara no ha passat, perquè la capacitat de resistència i fortalesa de la societat catalana està sent increïble. S'ha imposat la cultura del respecte, de la convivència, de la pau, de la voluntat d'acollida. Valors d'un país, el nostre, sabedor que s'ha construït, la seva identitat, a partir del respecte a la diferència i el mestissatge. Aquest és un pòsit d'arrels profundes, que hem d'agrair a les autèntiques estructures d'estat, que l'han cultivat amb l'esforç i el compromís diari, com la nostra escola catalana, el teixit associatiu, el conjunt dels servidors públics, bona part del compromís ciutadà, que mantenen vius els valors de llibertat, dels drets humans; valors tan presents en aquests moments als carrers i a les places i a les manifestacions públiques davant la repressió que patim.

Amb aquesta estratègia, el Govern no estarà sol, ens trobarà acompanyats, es trobarà acompanyat del poder ciutadà, avançant en el mandat de l'1 d'octubre.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Govern, respon el vicepresident, senyor Pere Aragonès.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda
(Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, conselleira, consellers, diputades, diputats... Diputat Morral, gràcies per la seva intervenció. Coincideixo, val a dir que coincideixo amb el que avui ha expressat aquí, a la cambra, en que el risc d'esquerda, el risc de fractura que pot haver-hi al nostre país, és un risc no en base a la identificació, no en base a les identitats que tenim cadascú, no en base als orígens, sinó en base a les desigualtats. De fet, no és nou això; de fet, no és únic de Catalunya. Nosaltres som una societat, com la resta de societats del nostre entorn; una societat que està patint un augment de les desigualtats en aquest procés accelerat de globalització econòmica, d'integració econòmica, en tots els sentits, que provoca molts moviment. I entre d'altres, també, un increment..., i sobretot, si ho mirem amb perspectiva històrica, a llarg termini, en els darrers vint, trenta anys, hi ha hagut un increment de les desigualtats. Per tant, la importància de no deixar ningú enrere, la importància de construir unes polítiques públiques perquè la societat estigui el màxim de cohesionada, en accés als recursos que li han de permetre gestionar el seu projecte de vida, garantir la igualtat d'oportunitats, és fonamental.

Per tant, on hi han..., els problemes que ens haurien d'ocupar, entenem, evidentment no són aquella falsa fractura en funció de l'origen, perquè no té sentit, perquè, si no, alguns ens hauríem de fracturar nosaltres mateixos, sinó la qüestió de les desigualtats, la necessitat de reduir aquestes desigualtats i, per tant, de garantir accés de tots els ciutadans a una vida digna, no?

Com vostè deia, hi ha un discurs que es fa per part d'alguns espais polítics en què el que diu és que aquest país està fracturat socialment per qüestió de llengua, per qüestió d'identitat, i no és així. Com deia abans, la diversitat d'orígens al nostre país no és d'ara, és de fa..., de molt i molt de temps. Catalunya és una societat que s'ha caracteritzat, des de fa més de quatre-cents anys, per successives onades d'incorporació de ciutadans, de persones provinents d'altre territori, que han anat configurant el que és la Catalunya d'avui. I la Catalunya d'aquí cinquanta anys serà el resultat dels nous processos d'incorporació, d'arribada al país, de sortida del país, d'intercanvi de ciutadania, de ciutadans nostres que són nascuts, que són procedents d'altres àmbits, no?

I com deia, la..., segurament, doncs, aquest Parlament és la mostra més clara de que..., els riscos que hi ha de divisió en el nostre país, en la nostra societat, d'afectar la cohesió social, no són els orígens, de cap de les maneres; perquè, hi insisteixo, si no alguns estaríem fracturats personalment, perquè tots tenim orígens, doncs, de molts àmbits diferents, si no és la necessitat de garantir la cohesió social. El Govern està compromès amb la garantia de la cohesió social. De fet, estem compromesos i per això reclamem tenir totes les eines per poder garantir aquesta cohesió social, per poder tenir tots els recursos per garantir aquesta cohesió social.

Catalunya destina, doncs, poc més d'un 20 per cent del producte interior brut a l'àmbit de les despeses i inversió social; per tant, la que fa la Generalitat, fonamentalment, i el sistema de pensions, fonamentalment. Aquests són els dos grans eixos. Quan això ho comparem amb territoris de l'Europa occidental, d'aquella UE-15 amb la que ens agrada sentir-nos identificats, veiem, doncs, que aquest percentatge augmenta fins al 30 per cent. I això no és per manca de capacitat de gestionar la despesa per part de la Generalitat, sinó és, precisament, per manca de capacitat de que els recursos que es generen, els treballadors del país, que generem com a consumidors en aquest país, i els beneficis que generen les empreses d'aquest país, doncs, no reverteixen en la seva totalitat en la mesura que voldríem. El dèficit fiscal persistent del 8 per cent del PIB n'és una bona mostra, no?

De fet, també necessitem altres eines per poder fer front als riscos en la cohesió social, i posaré dos indicadors: tenim un 12 per cent d'atur, però tenim un 20 per cent de la població en risc de pobresa. Com podem fer-hi front? Doncs de moltes

maneres, d'una manera, i ho mencionava el diputat fa poc, amb el desplegament de la renda garantida de ciutadania; d'aquesta, en podem dir «renda de darrer recurs». Per altra banda, amb l'actuació, doncs, en àmbits, especialment, en l'àmbit d'infància, en l'àmbit de gent gran, en l'àmbit de polítiques públiques, que estem impulsant des del Govern; però també en l'àmbit dels salaris. I això és important. De fet, la contracció salarial a Catalunya ha estat major que a la resta de territoris de l'Estat; de fet, ha estat un 5,3 per cent del 2008 al 2016. La massa salarial en el conjunt de la riquesa que produeix el país s'ha reduït en els darrers anys. Per tant, el pes dels salaris és inferior, en línia d'altres economies com la nostra, no?

Tenim un diferencial de preus, també, que fa que les prestacions públiques si s'igualen, o, també, a nivell de salaris, si s'igualen, si no hi ha aquesta adaptació en les retribucions, a través de la negociació col·lectiva d'àmbit territorial, doncs, un salari a Catalunya o a Madrid no permet accedir al mateix nivell de recursos que el mateix salari en altres territoris de l'Estat, on el nivell de preus és inferior, també en recursos públics –també en recursos públics. Tenim un sistema de finançament que no incorpora la qüestió dels preus. I els preus a Catalunya són molt més cars. I, per tant, amb el mateix euro, Catalunya pot fer menys, perquè aquí els recursos són més cars; els salaris, malgrat que no són els que voldríem, són més alts que en altres territoris. El preu, doncs, de serveis, de béns, de mercaderies és més alt. Hi ha un nivell de vida, doncs, de cost de la vida més alt que a altres territoris. Per tant, amb el mateix euro, doncs, el Govern de Catalunya no pot fer el mateix que un govern d'alguns altres territoris de l'Estat.

Per tant, com a govern, evidentment, la qüestió de les desigualtats ens preocupa; és un dels eixos fonamentals del nostre pla de govern, la lluita contra les desigualtats. I, en aquest sentit, com l'hi deia, la posada en marxa de la renda garantida de ciutadania. En els darrers anys hem generat noves figures impositives per avançar cap a una fiscalitat més justa, tant socialment com mediambientalment. És evident que hem de garantir, i, per tant, estem oberts a estudiar tots els canvis que s'hagin de fer per garantir que el sistema fiscal, doncs, tingui la progressivitat que es mereix.

En l'àmbit de l'accés a l'habitatge estem compromesos. El darrer anunci, doncs, d'aquesta dotació de crèdits per valor de 250 milions d'euros, de l'Institut Català de Finances, per obtenir 1.800 habitatges a lloguer social; un increment del 30 per cent de la contractació amb els centres especials de treball; la lluita contra l'abandonament escolar; la formació professional, que és un eix fonamental. Per tant, tenim tots aquests reptes. Per tenir aquests reptes necessitem la capacitat de decisió i els recursos.

Nosaltres estem convençuts, aquest Govern, i, per tant, coincidim amb Junts per Catalunya, en el sentit de que aquestes eines de decisió i els recursos els tindrem com a estat independent. Seran els que..., els necessaris els tindrem només si som un estat independent. I aquest també és un dels elements, un dels elements principals, que ens mou a molts a implicar-nos en el projecte republicà de la independència de Catalunya.

En el trànsit, en aquest camí, doncs, evidentment, nosaltres el que farem és batallar per tots els recursos que puguem tenir, per totes les eines per millorar les condicions de vida de la nostra gent.

En els darrers anys, al model de finançament de les comunitats autònomes es va produir un augment de deute en el conjunt de comunitats autònomes de 85.000 milions d'euros per manca de finançament, per mala aplicació del model de finançament. No ho diu la Generalitat de Catalunya, ho diu l'Institut Valencià d'Investigacions Econòmiques. Per tant, hi ha una part d'aquí que s'haurà de corregir, fonamentalment en aplicació dels principis del model vigent.

A part, l'Estat té 6.000 milions de deutes, de compromisos pendents amb Catalunya, en base a acords ja fets, i elements que formen part de l'ordenament jurídic. Per tant, en tots aquests aspectes, nosaltres, evidentment, estarem batallant. I ho farem –i acabo amb això– també amb participació ciutadana.

Les polítiques de participació ciutadana són fonamentals, no només per al dibuix del país que ha de venir, del país que volem, d'aquest país que l'1 d'octubre ho va manifestar clarament, d'aquest país que ja s'està construint, aquest element fundacional que és l'1 d'octubre, d'aquest país que es vol república, sinó també per les polítiques del dia a dia. Per això les polítiques de transparència, dades obertes i participació són un dels eixos del Govern.

Gràcies.

El president

Gràcies, vicepresident. Per a la rèplica, és el torn de nou del diputat Morral. Des de l'escó, interpreto, eh?

Antoni Morral i Berenguer

Gràcies, conseller. Gràcies, president. Renuncio a la rèplica.

El president

Gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics de la Generalitat

300-00010/12

Seguim amb la següent interpel·lació, doncs, que és sobre els mitjans de comunicació públics de la Generalitat, presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Exposa la interpel·lació la diputada, senyora Andrea Levy.

Andrea Levy Soler

Gracias, presidente. Diputados, diputadas..., señora Artadi, es un honor poderla saludar personalmente por primera vez desde que ha empezado esta legislatura. Es la primera vez que me dirijo a usted y que hago una interpelación en esta legislatura sobre esta cuestión. Pero el tema no es nuevo, usted sabrá que yo ya lo he llevado muchas veces, en reiteradas ocasiones a este Pleno en la anterior legislatura, también en comisión. Y el objeto del que versa no es nuevo, porque se reitera en el tiempo, y se perpetúa lo que son nuestros temores, nuestras dudas y nuestras reservas sobre lo que van a hacer ustedes con los medios de comunicación públicos de Cataluña.

Y lo es, esta reserva, porque, fíjese que a mí me sorprendió que usted el primer anuncio que hizo –y, si me equivoco, me corrige–, pero uno de los primeros anuncios que usted hizo fue justamente esa inyección de dinero extra a TV3, esos 20 millones, más de 20 millones de euros a TV3, como si el presupuesto de TV3, ¿verdad?, fuera poco, y le hiciera falta más dinero aún a la televisión pública de Cataluña.

Fíjese que voy a intentar tener buen tono. Voy a intentar que esta sea una... (*Veus de fons.*) No, se lo digo de verdad, señora Artadi, tenemos ocasión hoy de saludarnos por primera vez, mire que va a ser..., el tono va a ser constructivo. Me alegro de que me mire a la cara por primera vez.

Fíjese, yo creo que tiene que ser constructivo porque yo no quiero que los medios de comunicación de Cataluña sean solo de ustedes. Al contrario, creo que ustedes deberían velar por que los medios de comunicación públicos fueran reflejo de esa Cataluña plural y diversa. Pero eso nos lleva a tener dudas y reservas cuando, por ejemplo, vemos que en la televisión pública de Cataluña se emiten documentales para blanquear, por ejemplo, al señor Sánchez y al señor Cuixart en un..., lo que nos parece que es un alegato más de defensa, de defensa que debería hacerse por sus abogados que no por la televisión pública de Cataluña.

Y, fíjese, si podemos tener dudas y reservas en que TV3 no cumple con ese pluralismo –y, por favor, no me confunda pluralismo con cuotas, que de eso, si no, yo se lo puedo explicar y le puedo decir porque son diferentes–, que la junta electoral

nos dio la razón en dos ocasiones, durante la campaña electoral, porque no se había cumplido ese pluralismo político muy especialmente en esos editoriales que hacen desde Catalunya Ràdio, por una profesional que nos parece que dista mucho de tener esa objetividad en la cual debería dar, pues, desde las mañanas, su opinión.

Pero, fíjese, le voy a decir una cosa, y por eso quiero que sea constructiva esta interpelación que yo le hago al menos en esta primera vez, luego a partir de aquí yo ya haré mi oposición en lo que considere. Usted sabe que cada vez más las televisiones públicas, y las televisiones en general, tienen una influencia relativa en marcar la opinión política. Por esto quizá sería bueno que TV3, por ejemplo, no estuviera copada por las cuatro productoras de amiguets del independentismo, y a lo mejor se pudiera abrir a otras productoras de un sector audiovisual muy potente en Cataluña, y que justamente ustedes están matando por darle a las productoras «amiguets» esos programas, que lo que buscan no es..., no es, fíjese, una televisión neutral, objetiva y del gusto de todos, sino que lo que buscan es justamente hacer programas de agitación en un momento, en nuestra opinión, que lo que deberían hacer los medios públicos es llamar a la calma y a la tranquilidad.

Y cuando los medios públicos deberían llamar a la calma y a la tranquilidad ustedes –ustedes–, en su posición en TV3, lo que se han dedicado es a cargar la parrilla televisiva de programas de agitación política en los cuales ya por contrato les dicen que no deben ser objetivos, que lo que deben es generar audiencia.

La televisión pública no está para generar audiencia, está bien que genere audiencia, pero lo que tienes que ser, lo más objetiva y plural posible. Si ustedes les piden a esos programas de los que, en fin, no hace falta que los nombre, los conocemos, que den audiencia, efectivamente no están generando un contenido político que nos pueda gustar o que nos pueda parecer interesante para fomentar el debate y el pluralismo político en Cataluña con neutralidad, no; están buscando esa agitación. Y no lo digo yo.

Es que, fíjese, una de las mayores productoras de TV3, amiguete suyo –permítame que lo diga así, pero es así–, es el mismo que dice en ese programa de TV3 que TV3 es una televisión independentista, que está al servicio y correa de transmisión del independentismo.

Entonces, ¿ustedes van a seguir poniendo las manos en TV3 para que sea el último reducto que les queda donde cuelen las falsedades, las mentiras y los blanqueamientos del proceso independentista o van a tener, yo creo, la buena intención de hacer una televisión que no sea simplemente para su cuota, para los suyos, para su sector? Porque, fíjese, yo ya sé lo que me va a decir, me va a decir: «Es que TV3 es líder de audiencia.» Tiene la razón, pero ¿sabe por qué? Porque es una televisión que se ha especializado en la concentración de un público determinado: el suyo, el de sus electores, el de sus votantes, el de los independentistas.

Eso no es servicio público porque deja a toda una parte de la sociedad catalana fuera de sintonizar TV3, y usted sabe que es cierto. Sabe que es cierto porque estoy convencida que tendrá amigos que no son independentistas y seguro que no ven TV3 ya, seguro que ya la han desintonizado. Gente como yo, que siempre he defendido y he dicho que había programas de gran calidad y programas que fueron además referentes –referentes–, porque lo es el sector audiovisual en Cataluña, que fueron referentes de TV3 en otras épocas, ahora ya no lo son, ya no tenemos esos programas exportables, porque solo son programas pensados para ser correa de transmisión de la propaganda partidista y política del independentismo. Y a los hechos me remito, los no independentistas, créame, hemos desintonizado unos medios de comunicación que son caros, que están sobredimensionados y que no aportan neutralidad al debate político.

Insisto y le digo, usted sabe de la menor influencia que tienen estos medios de comunicación en estos momentos, y tienen la oportunidad de hacer realmente un servicio público; un servicio público que trascienda además el necesario debate de

pluralismo polític i ser mitjà de referència per la seva qualitat informativa. Pot ser també un element que ajudi a la dinamització necessària del sector audiovisual a Catalunya, que com ja he dit, és molt important i que té productores més que haurien, és a dir, agradeses i joves professionals que haurien agraïdes de tenir aquesta oportunitat de treballar amb TV3 i que ara les està vetat per la concentració de quatre productores en concret que se l'han menjada tota la tarta del pastís.

Jo li demano, i si puc arribar a aquest compromís amb vostè, senyora Artadi, que me'n alegro molt que nos mirem a la cara per primera vegada en aquesta legislatura... (*remor de veus*), li demano que, per primera vegada –amb molts de vosaltres... (*persisteix la remor de veus*), és a dir, home, ja nos hem mirat, però amb la senyora Artadi...

El president

Silenci, si us plau.

Andrea Levy Soler

...però, no tenia aquest plaer i el celebri, i, a més, vostè ja veu que tinc i porto un bon to –, però jo li agraïria que nos comprometéssim a que al menys en els propers temps a TV3 no s'agitava la tensió social.

Li demanaria que a TV3 nos sentéssim o nos poguéssim sentir tots reconeguts. Li demanaria que a TV3 deixessin de fer negocis els amiguets de l'independentisme i li demanaria que al final TV3 fos una televisió que pogués sintonitzar-se en tots els llars catalans.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Respon la consellera de la Presidència, la senyora Artadi.

La consellera de la Presidència (Elsa Artadi i Vila)

Molt bé. Bon dia a tothom. Gràcies, senyora diputada, no només pel to, que efectivament li agraeixo, sinó també per la interpellació. Jo vaig fer la compareixença avui fa una setmana aquí al Parlament; hauríem tingut l'oportunitat de debatre també per aquest tema. Al seu partit li van dedicar vint-i-tres segons a això a la primera intervenció i exactament zero a la segona, perquè van decidir marxar a mitja compareixença. Per tant, li agraeixo, i l'hi dic sincerament, que avui puguem parlar dels mitjans de comunicació.

Hi ha alguns dels temes que vostè ha comentat que hi coincideixo plenament: l'objectiu dels mitjans de comunicació i l'objecte. I la manera com els entenem, no només des del Govern, sinó que entenc que també des del Parlament de Catalunya, és que han de millorar la qualitat democràtica i, per aquest motiu, han de poder aportar una informació plural, veraç, unes opinions que incloguin totes les sensibilitats; han de ser motor –i vostè hi feia referència– de la indústria audiovisual catalana –seguim exportant producte: *Merlí*, per exemple, ara es veu a Netflix, el programa *El foraster* s'ha copiat a televisions d'àmbit estatal...–, i també ha de ser impuls –que em sembla que no hi ha fet referència, però segur que ho compartim– de la cultura i de la llengua catalana. Ens sembla que aquestes tasques són imprescindibles, i per això té el pressupost que té, TV3. Feia referència, per cert, als 20,4 milions que eren per al senyor Montoro, degut a les interferències d'interpretacions que havia estat fet sobre l'IVA i que estaven escanyant no només la corporació, sinó les televisions d'altres territoris de l'Estat espanyol.

Abans em feia referència que vostè ja portava aquest tema en la legislatura passada. Jo la convido..., en tot el que puguem millorar, estic a la seva disposició, i l'hi dic sincerament. També sembla que no és vostè l'única persona del seu grup –i és normal també– que parla de TV3. El seu company, el senyor García Albiol, en plena campanya, feia referència que s'havia de tancar TV3 i –cito– «obrir amb persones normals». Bé, suposo que hi havia la intenció de fer-ho a través del 155, que finalment no va poder ser.

I vostè parla, m'ha semblat, no?, de quin model de televisió tenim. Aleshores, jo també els hi pregunto: quin model de televisió pensen que han de tenir vostès? Perquè quan vostès han governat, en el cas de la Televisió Espanyola, hem tingut un fet bastant extraordinari: que el mateix Consell d'Informatius de Televisió Espanyola, és a dir, els mateixos treballadors, han denunciat al Parlament Europeu Televisión Española per manca de pluralitat i manipulació de la televisió, la qual cosa ha originat els anomenats –i que tots coneixem; suposo que tots– «divendres negres», on els presentadors s'han de vestir de negre, de dol, per denunciar la manca de llibertat en les seves expressions. No li citaré tot el que diu el Consell d'Informatius de Televisión Española, perquè hi estaríem molta estona, però expliquen, no?, com se'ls impedeix fer la seva feina, com hi ha una manipulació indigna i una censura d'esdeveniments, especialment referits a l'1 d'octubre, és a dir, se'ls impedeix, des de la redacció de Sant Cugat, emetre informacions, és a dir, fer la seva feina, que no és la primera vegada; parlen de tergiversació de la realitat que s'ofereix als ciutadans, donant una imatge ridícula i grollera. I, ho repeteixo, no segueixo, perquè hi estaríem molta estona.

Aleshores, sí que jo li pregunto quin model de televisió tenen vostès. Suposo que no deu ser el model de Castella i Lleó, tot i que el seu company d'escó també hi feia referència durant la campanya, no?, de dir –i vostè també en parlava, del pressupost–: «Com és que TV3 té un pressupost de 300 milions i Castella i Lleó en té trenta?» Bé, Castella i Lleó en té trenta perquè és una televisió privada, que és propietat de dos constructors; no és una televisió pública. I és una televisió privada... Vostè ha dit que l'audiència no és important; bé, jo crec que sí. L'audiència de la televisió de Castella i Lleó, per exemple, en un moment central, com podrien ser les campanades de Cap d'Any, va fer una quota de pantalla de 0,0, un zero tècnic. Però és que durant l'any la mitjana de quota de pantalla és la pitjor de qualsevol de les televisions territorials, amb una mitjana d'1,8, comparat amb la de la corporació, que és de 18,4, és a dir, deu vegades més.

O potser el seu model és el del Canal 9, que decideixen tancar. O potser el seu model és el de Telemadrid, en què fan un documental –i abans vostè es referia a documentals–, sí, van fer un documental sobre els atemptats de l'11-M que acabava amb un logotip de l'ETA al final del documental. O que donen regles de com s'han de referir als partits polítics a Telemadrid assenyalant que, evidentment, a Telemadrid no es pot parlar en català i que els partits polítics catalans s'han de traduir al castellà –«Cataluña Sí se Puede»–, i amb una veu en *off* donen les instruccions dient: «la marca blanca de Podemos en Cataluña», que crec que no era un *piropo*. No sé si aquest és el seu model o no.

Nosaltres intentem, des de la part que podem, influir des del Govern, des de la part que hi podem influir com a diputats d'aquest Parlament, però sempre amb la independència que han de tenir. Des del Govern no fem els contractes amb les productores, no els signem nosaltres; suposo que això és clar. En tres eixos: audiència –a vostè no li semblava que això fos massa rellevant; nosaltres creiem que sí–, qualitat de la informació i pluralitat.

Audiència. Aquest mes de juny és l'onze mes consecutiu que TV3 ha tornat a ser líder d'audiència, dos punts per sobre de Telecinco, quatre i mig per sobre d'Antena 3, 5,6 per sobre de Cuatro, 6,7 per sobre de La Sexta i set punts per sobre de Televisión Española. Coincideixen les dades –i segurament no és casual– amb una comparativa a nivell europeu sobre la credibilitat i la confiança que generen les televisions estatals arreu d'Europa. I dona la casualitat que Televisión Española és la que treu pitjor puntuació: 40 per cent dels ciutadans de l'Estat espanyol desconfia de Televisión Española, el doble que a Itàlia i França, que són els següents, i trenta punts per sobre dels països nòrdics.

Qualitat. És cert, no només són importants la quantitat i l'audiència, sinó també la qualitat. Es fan diferents estudis des d'enquestes independents d'empreses que es

dediquen a fer investigació de mercat arreu d'Europa, com la consultora GfK, i sistemàticament mostren com TV3 és la cadena generalista més ben valorada pels espectadors des de fa anys i que en aquest 2018 ha establert un nou rècord tant a nivell global com de la qualitat dels seus informatius, molt per sobre de qualsevol altra de les televisions que es veuen a Catalunya. Els panels també diuen que no només és la de la major confiança, sinó que són els més creïbles. El CEO, que TV3 continua sent el canal preferit per informar-se dels catalans; però també ho diu el CIS, no només el CEO, per si a vostès no els agrada el CEO –no ho sé.

Pluralisme. Vostès saben..., i si vol en podem parlar més i si vol podem analitzar qualsevol dia d'aquests, en una sessió de treball, els informes que fa el CAC, però TV3 i Catalunya Ràdio són auditades cada mes, amb estudis d'observança del pluralisme que fa el CAC tant en el que són els informatius, amb presència de diferents actors polítics, el temps de paraula i la proporció de cadascun d'ells. Els informes són públics, tenen dades, són accessibles per a tothom. I el que demostren o el que mostren aquests estudis és que els informatius tant de TV3 com de Catalunya Ràdio són no només els líders en audiència, sinó que a més són els més plurals i diversos. Això es fa, el mateix, també, amb les tertúlies en jornades específiques, com van ser, per exemple, l'1 d'octubre o el 21 de desembre. Tots aquests estudis es poden anar consultant.

Vol dir això que no cal fer més feina? Evidentment que cal fer més feina, evidentment que es pot adreçar qualsevol ciutadà o diputats, especialment, al CAC per si cal millorar en aquests estudis, en la metodologia, etcètera. La majoria de les decisions que pren el CAC, per cert, em consta que són per unanimitat. Per tant..., bé, suposo que no hi estem tan diferents, però qualsevol millora, ho repeteixo, endavant.

Cal encara millorar? Sí. La legislatura passada hi havia una ponència conjunta sobre la nova Llei de l'audiovisual, que a més es va anar treballant en dues línies, una de curt termini i una de llarg termini. Evident..., endavant, cap impediment, al contrari, perquè es reprengui aquesta ponència conjunta i es faci la feina. I ara, quan em torni a tocar, continuem.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera. De nou és el torn de la diputada. Senyora Levy...

Andrea Levy Soler

Gracias, presidente. Señora Artadi, le pido trigo y me dice «Rodrigo». Está bien lo de ser consejera, yo entiendo su papel, pero no pierda la frescura de que a veces, por llevar las notas escritas, le sorprenda la diputada, cambie de tono, y usted tire para adelante con una intervención que le habían preparado o se había preparado y no ha respondido a nada de lo que yo le había dicho ni en el tono en el que yo se lo había dicho –en el tono en el que yo se lo había dicho. Porque usted me ha hablado de las televisiones de Castilla y León, me ha hablado de las televisiones de Madrid, me ha hablado de muchas televisiones, ¡pero yo le pido su modelo! Entonces, ¿su modelo es a la contra? No, su modelo tiene que ser en positivo. Entonces, no me explique cómo son las otras, lo malo, siempre el enemigo exterior al nacionalismo que tiene que buscar siempre para quejarse y decir: «Es que somos tal.» No, oiga, sea autocrítica, porque creo que hemos venido a hacer una interpelación, y ese es mi trabajo como oposición, justamente –justamente– para mejorar TV3.

Usted me ha hablado del Parlamento Europeo. Sí, usted también sabe que en el Parlamento Europeo justamente se han llevado quejas, y están en estos momentos debatiéndose, por la falta de pluralismo en TV3. Que, insisto, no es cuota, no es que usted me mire cuánto hablan los señores de Ciudadanos, los señores del PP o los señores de Podemos en Cataluña. No, es que haya pluralismo en la mirada. Y pluralismo en la mirada no es que hagan programas de tertulia política de agitación en el que el tema solo sea el independentismo y el *procés*, en el que el marco mental,

cuando enchufas la tele, sea *teleprocés*, porque eso no es pluralismo. Eso no es pluralismo, eso no es hacer una televisión moderna, eso no es hacer una televisión de calidad, no lo es. Eso es tener a productoras y amiguitos que nos hacen los programas que sean cadena de transmisión de lo que dice la bancada del Govern de la Generalitat.

Usted me habla de las quejas en Televisión Española. Pues fíjese, a lo mejor es porque en Televisión Española hay pluralismo en la plantilla; igual los trabajadores de TV3 no se quejan porque piensan todos lo mismo y piensan todos lo mismo que el Gobierno. (*Remor de veus.*) Quizá, quizá es por eso. Si no, ¿de qué cuelgan lazos amarillos, igual que ustedes en las bancadas, en la fachada del edificio de TV3?

Apela a la audiencia. Yo no digo que la audiencia no sea importante, pero es que, cuando ustedes concentran a un público determinado, son líderes en Cataluña pero porque la dispersión del resto de cadenas generalistas, si lo suman en donde los que no somos independentistas nos podemos sentir reflejados, hacen la misma audiencia que hace TV3, en la que solo se miran los independentistas. Por eso le decía: «Hay que cambiar el modelo.»

Y no me sirve que me venga aquí con toda la retahíla de televisiones que no le gustan. Yo quiero saber, señora Artadi, lo que le gusta, cuál es su modelo. Yo creo que debe tenerlo. No que me vaya señalando las televisiones que no le gustan. Oiga, a mí hay muchas cosas que no me gustan, pero yo soy política porque tengo un modelo propio, y ese es el que quiero defender. Esas son las palabras de cambio que me gustaría escuchar de este nuevo Gobierno, que marque la diferencia en estos medios de comunicación públicos.

Ahora bien, TV3 es cierto que ha tenido para los no independentistas un apagón, un apagón al negro; un apagón al negro porque no nos hemos sentido en nada reconocidos en esa televisión. Esperemos que esas nuevas alianzas del señor Torra con el señor Sánchez no hagan que ahora el apagón que tuvimos en TV3 también lo tengamos en Televisión Española, donde ustedes, por primera vez, han quitado a los partidos mayoritarios para sentar a los independentistas en esta cadena pública de todos los españoles.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. De nou, és el torn de la consellera.

La consellera de la Presidència

Gràcies de nou, diputada. És que el meu model és el de la corporació; em semblava que era clar quan li deia que, per quantitat d'audiència, per qualitat i per pluralitat, és el nostre model. Quan acabava la intervenció li deia: «Hi ha coses a millorar», perquè tenim una llei que és antiga i que s'ha de millorar, s'ha d'adaptar a la nova situació, s'han de millorar els consensos, i en això es va treballar la passada legislatura. I hi estic molt d'acord: s'ha de millorar el finançament, s'ha d'aprovar el nou contracte programa, que no es va poder fer degut als atacs que hi havia per part del ministre Montoro a través de l'IVA. Però aquest és el nostre model; un model que ha d'estar adaptat, que ha d'estar adaptat a les noves circumstàncies, també a la pluralitat que hi ha ara de fonts d'informació i, vostè abans hi feia referència, cada vegada tenen menys impacte, i és cert, tenen menys impacte perquè hi ha molta més diversitat.

Pel fet que es vagin repetint, les coses no es converteixen en realitat. Vostè diu i ha dit a la primera intervenció..., que no m'ha donat temps a comentar-ho i sí que m'agradaria fer-ne un esment, només, ràpid. Li torno a dir, tota la voluntat de treballar plegats, si hi ha propostes concretes. Vostè deia que afectava..., no sé quines paraules exactes ha dit, que afectava la convivència, i, de fet, en el passat s'hi ha referit, a TV3, com un CDR mediàtic.

Bé, això ens costa de creure que realment vagi per aquí. Realment, les notícies que tenim sobre violència, sobre agitació, són molt clares. Abans-d'ahir, un veí de Lledoners que va acabar atès a l'hospital; crec que això no ho va provocar TV3. O, el 21 de juny, a una noia que anava amb moto per Barcelona, que portava una estelada al casc, la van voler tirar a terra, perquè portava una estelada, al crit, quan la van intentar agredir, de «¡Viva España, coño!». El 18 de juny, Santa Maria d'Oló, dos nois agredits a cops de puny, que acaben a l'Hospital de Sant Joan de Déu de Manresa. Platja de Canet de Mar, que agredeixen un veí de vuitanta-dos anys, etcètera.

Crec que això no ho provoca TV3; crec que seria bastant allucinant pensar que aquesta és la conseqüència de que existeixi TV3. Em sembla que això no és conseqüència de TV3, això és conseqüència del feixisme que encara tenim a la nostra societat; un feixisme que impunement segueix anant pels carrers i segueix violentant i generant por a la societat, perquè, mentre un mecànic, un professor o un pallasso són conduïts als jutjats, mentre això passa, què ens trobem? Doncs des d'un cas que nosaltres coneixem molt perquè el vam viure en primera persona com el dels altres de Blanquerna, que estan condemnats però que no els ha passat res, o aquesta mateixa setmana, que coneixíem que el líder de Falange, que el van detenir per delictes d'odi i possessió d'armes sense permís, i, a més a més, reincident, el deixen en llibertat.

El problema de la violència no és TV3; el problema de la violència és que el feixisme segueix sent impune i segueix anant pels carrers del nostre país sense control.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera. El següent punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral al Govern.

Pregunta al Govern sobre l'externalització de serveis que són competència del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies

310-00011/12

La primera pregunta és sobre l'externalització dels serveis que són competència del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, i la formula la diputada senyora Maria Sirvent, del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Maria Sirvent Escrig

Sí; bon dia a totes. Bon dia, conseller. Arran dels dos documentals de *Sense ficció*, dels dos programes de *Desemparats*, a TV3, i del reportatge del mitjà digital *Crític*, i també de les anàlisis que hem fet dels pressupostos de despesa per programes de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, constatem que hi ha algunes empreses del tercer sector que s'estan lucrant, que estan actuant com veritables empreses, amb ànim de lucre, i que, a més a més, estan jugant amb el patiment de moltes famílies.

També constatem que no existeix per part de la Generalitat cap tipus de control de com s'estan gestionant aquests serveis i com s'estan fiscalitzant i controlant aquests serveis i la seva qualitat.

Senyor conseller, què pensa fer davant d'aquesta situació? I, si us plau, també li demanem si ens pot explicar quin percentatge de places gestiona directament la Generalitat, de places residencials d'infància tutelada, i quin nombre de places o quin percentatge de places gestionen altres entitats o organismes.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Chakir El Homrani, conseller de Treball, Afers Socials i Famílies.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, diputada. President... Respecte a la contractació que es fa al departament i la contractació que es fa per via del que anomenem contractació amb les entitats del tercer sector i tot el model social que acompanya en aquest país i que té una riquesa molt, molt important, és una contractació que estem revisant el seu funcionament, d'acord amb les entitats, que també elles són conscients que hem de revisar aquest funcionament, de cara a impulsar la contractació social i a millorar-la.

Entorn dels elements de transparència i d'informació, estem a la seva disposició en qualsevol petició d'informació.

I el que estem treballant, bàsicament, és com revisem el model i com incorporem més elements de transparència i més elements també que ajudin a impulsar l'economia social d'aquest país. Pensem que és clau que, entorn dels serveis a les persones, puguem treballar amb un teixit molt potent que té aquest país entorn d'entitats del tercer sector, que hi ha molta diversitat, entorn de cooperatives i economia social.

Actualment, ara mateix, en entitats d'infància, hi ha gairebé una seixantena de tipologies d'entitats que donen servei al departament.

El president

Gràcies, conseller. Per repreguntar, té la paraula la diputada Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Sí. Senyor conseller, li hem preguntat sobre el percentatge de places que gestiona directament la Generalitat. Nosaltres, segons les informacions que tenim, més del 80 per cent de les places residencials d'infància tutelada són gestionades per entitats o per organitzacions privades.

Parlar d'economia social quan s'estan pagant lloguers amb diner públic de pisos i cases que funcionen com a cases d'infància que quintupliquen, com a mínim, els preus de mercat del lloguer de la zona i van a unes immobiliàries que són de la mateixa fundació sense ànim de lucre, d'economia social, que estan gestionant aquest servei, no té cap sentit.

Veiem com les educadores socials no cobren i porten mesos d'endarreriments, en aquesta i altres fundacions. També veiem com es retallen serveis com, per exemple, activitats extraescolars o serveis mèdics que no entren a la sanitat pública per a la infància o com es privatitzen serveis com la bugaderia i la cuina. Veiem també que el conglomerat de fundacions de la Plataforma Educativa, de la fundació privada Resilis i FASI han rebut més de 100 milions d'euros durant l'etapa del senyor Ricard Calvo com a director general de la DGAIA per gestionar centres de menors els propers vuit anys.

No sé si sap vostè que el senyor Calvo va ser soci fundador de les tres i va ser tresorer de les tres i màxim gerent de Resilis i també director de la Plataforma Educativa. No sé si sap vostè que, mentre va donar totes aquestes adjudicacions, estava d'excedència...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Maria Sirvent Escrig

...-vaig acabant-, estava d'excedència laboral d'aquest conglomerat empresarial. Bé... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Té la paraula el conseller El Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies. El 2014, el Parlament Europeu va aprovar la Directiva 2014/24, que, a partir del 2015, es va començar a aplicar a la Generalitat en les licitacions amb procediment obert i amb concurrència i publicitat.

Podem debatre sobre el model, també podem debatre sobre de quina manera fem que la capacitat de resposta que donem als nostres infants en situacions d'urgència les puguem donar. Una realitat, i és una realitat que crec que és pública i que coneix tothom, és, per exemple, que hem passat de menors no acompanyats del voltant de 400 fins al 2015, 700 el 2016, 1.700 el 2017, i aquest any anem a més de 3.000, i hem de poder actuar amb un punt d'agilitat.

Entorn del que em situava, hi ha una investigació que està realitzant el patronat de les fundacions. Entorn de totes les demandes d'informació que se'ns han fet al departament, les portem a primera i donem tota la informació possible, perquè els més interessats en la transparència som nosaltres.

Ara, el que també crec que hem de cuidar és un teixit social i associatiu molt, molt important...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...i que ha fet un gran esforç... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

La següent pregunta és...

Pregunta al Govern sobre la política turística

310-00015/12

...sobre política turística, i la formula la senyora Elisenda Alamany, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Gràcies, president. Senyora consellera, ja som a l'estiu i és quan, ara, es veu clarament quina és la política turística d'aquest Govern en un sector tan estratègic que mou el 12 per cent del PIB nacional.

Ens preguntem si aquest Govern farà la mateixa política turística, que ha dut a la precarietat, dels governs anteriors.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Maria Àngels Chacón, consellera d'Empresa i Coneixement.

La consellera d'Empresa i Coneixement (Maria Àngels Chacón i Feixas)

Gràcies, president. Diputada, la realitat canvia i el sector turístic també, i evoluciona, i és per això que no, no farem les mateixes polítiques, ens adaptarem a elements com poden ser les noves tecnologies, els nous canvis en les destinacions turístiques, però ho farem també integrant una sèrie de principis, que són els que ens han inspirat en aquest pla que ahir els comentava, el Pla de turisme i el Pla de màrqueting que hem desenvolupat aquest any 2017 i que, breument, consultarem també amb tots vostès.

I per esmentar alguns dels principis que inspiren aquest pla, doncs, d'entrada, com vostè ha assenyalat, aquest sector turístic que representa entre l'11 i el 12 del nostre PIB econòmic representa també un 14 per cent d'ocupació a Catalunya; per

tant, és un sector al qual nosaltres hi donem tot i tot el valor, ni el menyspreem ni el menyspreem.

I, partint d'aquesta realitat, també entenem que ha de ser sempre en base a criteris de sostenibilitat econòmica, social, cultural, mediambiental que hem de desenvolupar el nostre pla de turisme, per garantir una ocupació de qualitat i remuneracions justes. Això és el que ens plantejem.

Volem també que s'integri una redistribució territorial, que no advoquem, i ho deia ahir també, per aquesta concentració excessiva en el litoral, en algunes zones del litoral, i a ciutat de Barcelona, perquè hem de tenir en compte la diversitat del país i l'hem de respectar.

També volem un model que al parlar de beneficis atenguem als ingressos i no a la quantitat de turistes que han vingut; on el coneixement i la innovació siguin també elements clau.

Volem també que la participació en la governança d'aquests nous models que volem anar establint siguin també, doncs, tinguts en compte. I, en conjunt, també, que creï sinergies amb altres sectors econòmics; el turisme *per se* és activitat econòmica, però també va molt vinculada a altres sectors econòmics.

Per tant, doncs, atenent als efectes del turisme, que tenen una vessant econòmica, però també considerant la vessant social, mediambiental, etcètera, que abans els comentava, molt aviat podran conèixer en detall quin és el nostre pla de turisme.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora Alamany.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Sí. Ha parlat de dades. L'any passat, crec que van ser 19 milions de persones que van arribar a Catalunya per gaudir del nostre país, de la nostra cultura, gastronomia, i crec que és un motiu d'orgull, però a mi em continua preocupant quina és la política turística d'aquest Govern. I li donarem també algunes dades.

Per començar, bàsicament, el sector turístic ha estat i és el regne de la precarietat: el 97 per cent dels contractes són temporals, les subcontractacions arriben pràcticament a tot arreu i els sous són de misèria. Un exemple són les «kellys», aquestes persones que netegen les habitacions dels hotels i que cobren dos euros i mig per cada habitació netejada. El segon exemple, segurament, seria la barra lliure dels pisos turístics, que no ha fet res més que disparar el preu dels lloguers a les grans ciutats de Catalunya, i, per tant, aquí, també cal posar ordre en el descontrol d'aquests pisos turístics, que només han fet que lucrar grans empreses. I el tercer exemple, i per fer una mica d'història, el 2013, el Govern de la Generalitat es va doblegar als designis d'un grup especulador..., que va abaixar els impostos dels casinos del 55 per cent al 10 per cent; el segell turístic del Govern de la Generalitat es deia Barcelona World. I això continua sent així –això es va fer així per competir amb el Madrid d'Esperanza Aguirre–, continua així i un treballador català actualment paga més pel seu sou que un casino pels beneficis que obté.

I, per tant, a nosaltres ens sembla que aquesta situació ha de canviar, que aquest Govern ha de fer front a un model econòmic que superi –que és el que ha fet amb massa ocasions– l'explotació del turisme de *low cost* amb grans quantitats. Creiem que aquest Govern ha de treballar per un turisme de qualitat, que es basi en les potencialitats del nostre país, i, si ens emmirallem en Europa, doncs en països com Holanda, França, que fan un turisme ecològic, familiar i cultural. I és hora que el Govern entengui que la ciutadania també reclama obrir nous horitzons en aquest sentit, per un país pròsper i que no sigui una destinació, precària per a molts treballadors, de sol i de platja.

Per tant, ens agradaria, senyora consellera, que en aquest pla almenys ens digués que l'economia de Catalunya a partir d'ara serà forta, diversa i arrelada al país; però

sobretot que sigui una eina de progrés per a la gent, perquè el turisme de Catalunya s'ha de fer no en contra de la gent, sinó a favor de la gent.

En definitiva, creiem que no hi ha model de turisme...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Elisenda Alamany Gutiérrez

...sense tenir clar quina Catalunya volem... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

El president

Té la paraula de nou la consellera.

La consellera d'Empresa i Coneixement

Jo suposo que vostè ha escoltat el que jo he dit i els principis que li he dit, i penso que en molts d'ells estem coincidint. Per tant, que em tregui ara, o retregui aspectes de contractació laboral de... Li acabo de dir que volem un model de turisme integrador socialment, mediambientalment; hem parlat de governança; hem parlat de llocs de treball qualificats i de retribució digna. Jo penso que és exactament el que li acabo d'explicar.

Gràcies.

El president

La següent pregunta al Govern és sobre la violència masclista.

Pregunta al Govern sobre la violència masclista

310-00014/12

I la formula la senyora Beatriz Silva, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Beatriz Silva Gallardo

Bon dia, consellera. El pasado 4 de mayo, este Parlament hizo una declaración institucional en relación con la sentencia de La Manada, en que manifestaba su compromiso con la lucha feminista para cambiar las estructuras que perpetúan la violencia de género. Desde entonces, en Cataluña han sucedido diversos casos de agresiones sexuales que han provocado la indignación de la ciudadanía.

Me gustaría saber cuál es la posición de su Gobierno respecto a esta cuestión, y qué medidas piensa adoptar para combatir la violencia machista.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Artadi.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, diputada. Efectivament, té vostè molta raó. Va agafar molt impacte mediàtic el cas de La Manada al que vostè feia referència, que després es va fer una declaració des d'aquí, del Parlament. Però, efectivament, hem tingut casos –i casos recents– a casa nostra d'aquesta xacra.

Tenim, per una banda, la llei que ara fa deu anys..., que va ser pionera, que entenem que segueix sent un marc important. Entenem que s'ha de treballar i, en aquest sentit, no només en la violència sexual dintre de la parella, sinó en la família, en l'àmbit laboral, en l'àmbit d'oci, que és on estem tenint grans problemes.

La primera mesura que hem de prendre, entenem que és tornar a convocar la Comissió Nacional per a la Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista, que és la que ha d'aprovar el nou pla estratègic, i d'aquí derivar en un pacte nacional.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per pregar la paraula la diputada Beatriz Silva.

Beatriz Silva Gallardo

Sí; le agradezco su respuesta y celebramos que esté entre sus planes de gobierno implementar un pacto catalán contra la violencia machista. Pero me gustaría recordar que desde que asumió el actual gobierno..., se han presentado varios acuerdos y ninguno de ellos ha sido en relación con la violencia machista.

De hecho, escuchamos hace unos días que el *conseller* de Interior afirmaba que la verbena de Sant Joan había transcurrido con normalidad y sin incidentes destacables, a pesar de que se habían producido cuatro denuncias por violaciones, una de ellas a una menor. Preguntado por este grupo parlamentario, el *conseller* se disculpó, cosa que agradecemos, pero su reacción no invita a pensar que esta sea una preocupación del actual Gobierno ni que haya asumido que las manifestaciones y los movimientos de los últimos meses indican que esta es una preocupación de primer nivel.

En diciembre de 2016, este Parlament aprobó una moción en la que se instaba al Govern de la Generalitat a crear y liderar un pacto de violencia de género a nivel catalán que nunca se concretó. Desde 2012, el presupuesto dedicado a políticas para la mujer se ha recortado, pasando de 9.626.000 euros a niveles entorno a los 7.500.000.

Mi grupo parlamentario quiere proponer hoy aquí que se despliegue lo antes posible un pacto catalán contra la violencia machista, pero que además vaya acompañado de medidas de choque que permitan atajar este problema; medidas que estén a la altura de las que está desplegando el Gobierno socialista de Pedro Sánchez. Hay comunidades como Valencia, Islas Baleares y otras cinco que ya tienen sus propios pactos funcionando. Queremos que Cataluña también tenga un gobierno feminista.

Si su Gobierno tiene sobre la mesa desplegar este plan, me gustaría saber cuál es la prioridad que le dará y cuándo se hará realidad. También me gustaría saber si su Gobierno valora que cuatro denuncias por agresiones sexuales en una noche pueden no ser consideradas incidentes destacables. Porque no solo lo dijo el *conseller*, también lo dijo la *conselleria* de Interior en su cuenta oficial de Twitter.

El president

Per respondre, té de nou la paraula la consellera.

La consellera de la Presidència

Bé, gràcies. Em sembla..., jo també vaig seguir la intervenció del conseller d'Interior, i crec que quan es referia..., bé, *afirmo* que quan es referia que no hi havia incidents, es referia al tema de trànsit, es referia al que és propi de la revetlla de Sant Joan quant a incendis, etcètera. Ell mateix va explicar aquestes quatre agressions sexuals, i, per tant..., i ell mateix, de fet, ens ho va comunicar als membres del Govern, amb gran..., per alertar-nos de que precisament havia passat això. Ni ell ni cap de nosaltres entenem que això entra dintre de la normalitat.

El pacte nacional al que vostè es referia..., jo quan vaig estar a la comissió la setmana passada també en vaig parlar i, per tant, m'alegro que coincidim. Crec que hi coincidirem tots. Entenem que s'ha de vehicular a través de la Comissió Nacional d'Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista, que ara farà un any..., que, de fet, no es convoca i no es va poder convocar, per motius obvis, al mes de gener. Entenem que allí és el lloc on s'ha de vehicular, que hi són no només els departaments, sinó també altres administracions i la societat civil que està involucrada en la lluita contra la violència masclista. Per tant, entenem que ha de ser allí.

Entenem que, a més –i vostè ha fet referència a pressupostos–, ha d'anar lligat i s'ha de fer un seguiment, que ara no s'està fent, de quantes partides, de quin pressupost global de la Generalitat..., perquè no només afectaria el que seria propi de

l'ICD, sinó també de diversos departaments de la Generalitat. I, per tant, hem de poder fer això.

I en el marc aquest, i en les properes setmanes, com més aviat millor, també podem publicar l'enquesta que s'ha fet des del Departament d'Interior...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de la Presidència

...de violència masclista, que ens ha d'ajudar... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques de prevenció de les agressions sexuals.

Pregunta al Govern sobre les polítiques de prevenció de les agressions sexuals

310-00012/12

I la formula el senyor Francesc Viaplana, en nom del Grup Parlamentari Republicà.

Francesc Viaplana Manresa

Gràcies, president. Fa uns dies vàrem saber que els acusats de La Manada, amb una sentència ferma, eren posats en llibertat. Mentrestant, els presos polítics catalans –alguns després de nou mesos de presó–, ara, són traslladats a presons catalanes, en compliment, per fi, del dret que tenen d'estar a prop de les seves famílies. Uns són violadors; els altres són activistes socials o polítics que van permetre debats i que la societat votés. Fa feredat veure com aquells que han d'impartir justícia i protegir-te són els que creen més incertesa i et fan sentir desprotegit, perquè la víctima, lluny de sentir-se reconfortada i poder començar la seva recuperació, veu com el seu malson és al carrer, lliure.

Amb aquesta sentència, el missatge és molt clar: violar en grup a noies desprotegides surt barat. A més a més, aquest cas fa emergir una realitat oculta, com els casos de sedació amb drogues per cometre abusos sexuals. Per sort, el cas de La Manada ha comportat un punt d'inflexió; les dones, la societat en el seu conjunt, estem fent passes endavant que mai més retrocedirem. Els darrers mesos, s'han aconseguit grans fites en la lluita feminista, com el cas de les actrius que han alçat la veu encapçalant la campanya del #MeToo o les gegantines manifestacions arreu del món el dia 8 de març. I aquest estat d'opinió ha comportat que, davant d'una sentència com la de La Manada..., s'hagi traduït en una gran mobilització i indignació.

Ara bé, com a responsables polítics, no només hem de donar suport a les mobilitzacions, sinó que hem de contribuir en la lluita d'aquest llast social, hem de garantir que les víctimes mai més siguin culpabilitzades i esdevinguin el centre de protecció de totes les nostres accions, prioritzant la prevenció i tenint en compte com contribuïm després en la recuperació, quan sigui, malauradament, necessari.

Cal tenir en compte que a Catalunya és el lloc on es dicten menys ordres d'allunyament per violència masclista, per posar una dada que visualitzi en xifres la indefensió. S'han reduït notablement els recursos específics destinats a la lluita contra les violències masclistes, i fins i tot s'ha perdut una de les millors professionals del país que hi estava adscrita. Els Mossos estan fent una gran tasca, però cal tornar a prioritzar la lluita contra les violències masclistes.

La nostra societat, conseller, és masclista i heteropatriarcal. Per això és important que des de tots els departaments es prenguin mesures per corregir aquest fet. Conseqüentment, doncs, el felicitem per l'anunci que va fer en aquesta línia l'altre dia, a la seva compareixença, sobre la creació d'un pla integral contra les agressions

sexuals. I li volem demanar en què consistirà aquest pla i quines altres mesures pensen emprendre des del seu departament per acabar amb el terrorisme social de la violència masclista.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Miquel Buch i Moya)

Gràcies, president; gràcies, diputat. Ja la consellera Artadi ho ha explicat i ha anat més pels plans transversals del Govern, i pel que fa a matèria estricta i exclusiva d'Interior, sí que el Pla integral contra les agressions sexuals té diverses potes. No les hi anunciaré totes, però sí, doncs, d'entrada, un protocol d'actuació aplicable als espais privats d'oci, no? I això significa, doncs, que hem de formar, hem de treballar amb els agents privats d'aquests espais, perquè vetllin no per la seguretat, sinó que vagin un pas més endavant i ja prevegin situacions o possibles situacions de risc d'agressió sexual.

Aquest pla també pot comptar i contemplarà, doncs, matèries audiovisuals i suport per a joves d'aquests espais; formació en violència masclista i agressions sexuals a totes les policies de Catalunya –no només als Mossos d'Esquadra, sinó també a les policies locals d'aquest país–; estudi monogràfic i realització de jornades de sensibilització. I a grans trets seria això.

I anunciar-los que el 17 de juliol ja està convocada una comissió que hem creat nova, una comissió sobre agressions sexuals, que aglutina el sector de l'oci, aglutina els col·lectius de víctimes, aglutina les entitats municipalistes, els sindicats; per entendre'ns, tot el que és entorn del que és el sector oci, del sector seguretat, concretament en aquesta matèria.

I, en tot cas, com que veig que me sobra una mica de temps, deixar clar que en aquest tema no la conselleria d'Interior sinó el Govern en ple no dubtarem, en cap cas, evidentment de treballar preventivament, però també de treballar en el cas que, malauradament, succeeixin situacions d'agressions sexuals; que no escatimem mai cap esforç, treballem tots plegats per evitar qualsevol agressió sexual. Forma part d'una xacra i d'una vergonya que patim com a societat i que tots plegats –el Govern, diputats i societat en general, teixit associatiu, participatiu– ens hem de conjurar per eliminar de la nostra societat episodis d'agressions sexuals i de violència masclista.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre l'estratègia marítima

310-00013/12

La següent pregunta és sobre l'estratègia marítima. I la formula la senyora Mònica Palacín, en nom del Grup Parlamentari Republicà.

Mònica Palacín París

Moltes gràcies, president. Honorable consellera Jordà, els usos que tenen lloc al medi marí estan posant en perill la seva sostenibilitat i supervivència de moltes espècies. Nacions Unides ja s'ha posicionat davant la necessitat de conservar i fer ús dels recursos marins a mars i oceans de manera sostenible. La Comissió Europea del 2012, a través de la iniciativa Comunicació sobre creixement blau, posava l'accent en desenvolupar la potencialitat dels mars com a generadors de creixement i prosperitat. A la Mediterrània occidental també s'ha engegat, més recentment, la iniciativa per al desenvolupament sostenible de l'economia blava; una economia que

a Europa dona feina al voltant de 3 milions i mig de persones i genera 500.000 milions d'euros anuals en volum de negoci.

A Catalunya, potència marítima mitjana de l'àmbit euromediterrani, el Govern ha aprovat la primera Estratègia marítima. Una eina de país que permetrà donar coherència a la nostra acció marítima i que en posar sobre la taula l'economia blava sostenible com a motor econòmic, ens reivindica com a país marítim que som.

L'acció de govern d'aquesta nova legislatura es deu al mandat democràtic del que va ser el Govern sorgit de les urnes del setembre de 2015, que no va poder finalitzar a conseqüència de l'aplicació fatal del 155. És per això doblement important que aquest nou Govern recuperi i continuï l'obra iniciada a l'anterior mandat, per dignificar la feina del Govern anterior i per recuperar les polítiques que durant vuit anys s'han menystingut, pensant que a qui afectava era al Govern i no a qui realment ha perjudicat, a tota la societat catalana i, en aquest cas, al nostre medi natural i a la nostra gent del territori marítim català.

El Programa d'acció marítima de la Generalitat va ser aprovat al desembre de 2016, sota el mandat de la consellera Serret. El nostre agraïment a la primera dona consellera d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per la seva feina amb i al territori. El programa comportava, com a resultat central, el que avui ja planteja aquest Govern: aquesta Estratègia marítima.

Per tot això, consellera, ara que s'ha adoptat finalment l'Estratègia marítima de Catalunya, quines seran les implicacions que tindrà en l'acció marítima del nostre país? Quins són els àmbits d'actuació que marcaran l'agenda estratègica els propers anys? I a quins sectors interpella i com podran aquests i el conjunt de la ciutadania participar i tenir veu en aquest procés?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Teresa Jordà i Roura)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputada. Molt bon dia a totes i a tots. L'Estratègia marítima de Catalunya té un horitzó fins a l'any 2030; de fet, és un punt de partida, és el punt de partida cap a una política marítima de país plena, eh? Una política que, en el fons, endreça tot el pes de l'acció marítima del Govern en tots els seus àmbits i que s'emmiralla, per dir-ho d'alguna manera, en una iniciativa similar que es va engegar no fa massa al Quebec.

L'objectiu, però..., l'objectiu, en definitiva, l'objectiu final és millorar com la societat catalana, tota la societat catalana, el gruix de la societat catalana, es relaciona amb el nostre mar. Aquest és l'objectiu definitiu d'aquesta estratègia marítima amb aquest objectiu cap a l'any 2030. Per tot plegat, s'han dissenyat quatre grans estratègies per a tota la finalització del Pla estratègic, malgrat que hi ha un pla plurianual, de l'any 2018 a l'any 2021, amb vuitanta-nou línies d'actuació, però que em permetran excusar que en un minut vint-i-sis segons no puc explicar-los-hi. Però sí aquests quatre grans eixos.

El primer és el desenvolupament sostenible, integrat i alhora harmònic, de l'economia blava, respectuós, òbviament, amb el conjunt dels usos del mar. El segon, els ecosistemes marins resilents i plenament funcionals. El tercer gran eix és la millora de la qualitat de vida de la ciutadania, ja que incorpora també, i molt important, perquè moltes vegades ens n'oblidem, tot l'àmbit de lleure i de benestar lligat al gaudi de la mar, que és molt i divers. I, per últim, un quart, que és el marc de la governança, que és un marc molt innovador, un marc que dona impuls a l'estratègia que hem dissenyat i, val a dir-ho, amb un model molt avançat basat en la participació i alhora també en l'apoderament dels diferents actors de l'entorn, de fet, un pla de cogovern.

Aquí els diferents actors s'enllacen, i per això jo crec que és la clau de l'èxit: el sector pesquer, en aquest cas, l'Administració, el món científic i alhora també la societat civil. Per tant, parlem de fer república? Parlem de fer república. I ho fem d'una manera també republicana i amb un enfocament plenament horitzontal. Aquí també posem l'accent en aquesta democràcia horitzontal.

I mirin si el sector és innovador, i acabo, que el dia 25 i 26 del mes de setembre, en el marc de la conferència d'alt nivell sobre pesca sostenible que es celebra a Malta, doncs, anirem..., acompanyarem una pesquera catalana a recollir justament un premi...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

...com a model d'aquesta cogestió.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre els treballadors públics de la Generalitat

310-00018/12

La següent pregunta és sobre els treballadors públics de la Generalitat i la formula el senyor Carlos Carrizosa, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. *Conseller*, ¿va usted a introducir alguna novedad en la gestión pública respecto a la gestión que estableció su predecesora, la señora Borràs?

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el senyor Jordi Puigneró, conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública (Jordi Puigneró i Ferrer)

Moltes gràcies, senyor diputat. Precisament estem en aquests moments elaborant el pla de govern, que espero que puguem presentar, doncs, ben aviat i presentar les línies d'actuació en comissió. Evidentment, el fet que per primer cop hi hagi una conselleria de polítiques digitals i que, a més a més, s'hagi decidit, en aquesta conselleria, sumar-hi tot l'àmbit de l'administració pública, això ens permetrà, entre altres coses, avançar molt cap a una administració digital, que és un dels objectius que tindrem en aquest pla de govern.

El president

Gràcies. Repregunta el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sé que a usted le interesa mucho la administración digital, pero yo le preguntaba concretamente por esos 167.000 trabajadores públicos que dan servicio a 7 millones de catalanes. Y le recuerdo que usted ha recibido una herencia, y que esa herencia es, primero, dos pagas de los años 2013 y 2014, que ya hay resoluciones de este Parlamento que obligaban al anterior gobierno a pagar y todavía no lo ha hecho, y por ejemplo una temporalidad del 36 por ciento, cuando lo normal es que haya un 8 por ciento en una administración. Unos funcionarios con una precariedad laboral tan alta, unos trabajadores públicos con esa precariedad laboral, son trabajadores vulne-

rables –son treballadors vulnerables– y a veces sospechamos que a ustedes ya les va bien esa vulnerabilidad y esa tasa de precariedad tan alta.

Le preguntaba si iba a seguir con la línea de la señora Borràs, porque ocurrieron cosas vergonzosas en la anterior legislatura. El señor Lluís Llach dijo que «els funcionaris patiran» y el Gobierno anterior aplaudió estas manifestaciones. Pidieron fiesta para que fueran a jalearse al señor Artur Mas, la señora Borràs, que los funcionarios pidieran fiesta. Pusieron –su Gobierno, el Gobierno anterior– a los Mossos entre la espada y la pared: u obedecer órdenes ilegales de un gobierno u obedecer las órdenes de los jueces. Mire, usted tiene la oportunidad hoy de reconocer aquí que es indignante e intolerable lo que se hizo con los trabajadores públicos durante la anterior legislatura.

Y le pedimos, como *conseller*, que hoy se comprometa a algo muy básico en democracia, que es a no presionar a los funcionarios, a garantizar un entorno de trabajo neutro a los funcionarios. ¿A usted le parece que los 167.000 trabajadores públicos, entran en edificios públicos con el lacito amarillo y todos piensan como ustedes? ¿Se lo parece, esto? ¿Ustedes creen que eso respeta la neutralidad y un entorno de trabajo para los funcionarios?

Y una segunda y tercera cuestión básica: cumplan las resoluciones del Parlamento, paguen lo que deben y convoquen ya plazas de funcionarios para acabar con la precariedad que tienen, vergonzosa, en el empleo público. Les pedimos que trabajen para mejorar las condiciones laborales de los funcionarios, no para utilizarlos políticamente. Y Ciudadanos hará todo lo posible para evitar...

El president

Senyor Carrizosa, se li ha acabat el temps.

Carlos Carrizosa Torres

...que otra legislatura más actúen...

(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.)

El president

Respon de nou el conseller.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública

Gràcies, president. I gràcies, diputat, per concretar una mica més la pregunta. En tot cas, dir-li que aquest Govern i aquest conseller, en primer lloc, es preocupa pels treballadors públics. Se'n preocupa en tots els sentits. Se'n preocupa perquè, des de que vam entrar, el primer que hem fet ha estat atendre quines han estat les repercussions sobre aquests treballadors públics del 155, coses que vostès, diguéssim, encara estem esperant alguna paraula, alguna bona paraula en aquest sentit. Vull agrair-los, i vull agrair als treballadors de la Generalitat, precisament, doncs, com han mantingut la dignitat de la institució durant aquests mesos del 155.

Dir-li també que una de les primeres coses que he fet també com a conseller, avui mateix, precisament, ha estat ja convocar la Mesa General de la Funció Pública, perquè ja hi ha pressupost a l'Estat i, per tant, això ens permetrà abordar moltes de les qüestions que vostè plantejava –compromisos, increment retributiu, etcètera–, precisament en aquesta mesa, que és on s'han de fer les coses. I, per tant, per respecte als sindicats, als representants dels treballadors, doncs, això es farà així el dia 20 de juliol, que és per quan he convocat aquesta mesa de la funció pública.

I, finalment, veig que fins ara sabíem que a vostès els preocupaven molt els llaços grocs que hi havia en aquest Parlament, també els preocupen molt els llaços grocs que hi ha al carrer, fins i tot els preocupen molt els llaços grocs que portem diputats i persones..., *(veus de fons)* sí que els preocupen, sí, perquè algunes són agredides i vostès no ho rebutgen. *(Aplaudiments.)* Ja veiem com els preocupen. Doncs, bé, per a la seva tranquil·litat, li he de dir que no ens consta cap queixa ni cap reclamació pel

fet que vostè... (*Veus de fons.*) No, no, no, no ens consta cap queixa ni cap reclamació pel que vostè comenta, diguéssim...

El president

Silenci, si us plau.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública

...dels espais de la Generalitat o dels treballadors públics que porten els llaços. No ens consta cap queixa i, per tant...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública

...dir-li...

El president

Silenci, si us plau.

Pregunta al Govern sobre el model sanitari

310-00019/12

La següent pregunta és sobre el model sanitari i la formula el diputat, senyor Jorge Soler, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Jorge Soler González

Gràcies, president. Bon dia. Consellera Vergés, en el poc temps que fa que vostè és a la conselleria, ha pres dues decisions ben sorprenents. La primera és donar l'ordre de tancar llits hospitalaris a l'estiu, pràcticament dos mil cinc-cents llits retallats. La segona ha estat deixar la cadira buida dels catalans a la reunió interterritorial de salut. Serà aquesta la seva forma d'abandonar la salut dels catalans, tancant llits i deixant buida la cadira dels catalans en qüestions de salut?

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Salut, senyora Alba Vergés.

La consellera de Salut (Alba Vergés i Bosch)

No, senyor Soler. De fet, els reforços d'estiu hi són i, si vol, els hi puc explicar. I, de fet, era molt clar l'ordre del dia del Consejo Interterritorial, a què es convocava la nova ministra el 28 de juny, que era parlar d'un únic tema, que era la universalitat de la salut, en el qual aquest Parlament es va pronunciar amb un consens majoritari, amb el suport de tots els grups, el vot negatiu del Partit Popular i la seva abstenció, a favor de blindar per llei la universalitat de la salut –blindar per llei la universalitat de la salut. I li vaig demanar a la ministra que, per respecte a aquesta cambra i a la societat catalana i al seu consens, el que s'havia de fer des de l'Estat espanyol, i el que esperàvem que fes l'Estat espanyol, és retirar el recurs al Tribunal Constitucional que tenia a la nostra llei. I això, jo crec que diputats i diputades d'aquesta cambra estaran ben orgullosos de que intenti, com a consellera de Salut, defensar la sobirania d'aquesta cambra i de la societat catalana.

(Aplaudiments.)

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor Soler.

Jorge Soler González

Sí; gràcies, consellera. Ja veig que d'això de tancar llits se n'ha oblidat. I jo li he de dir: tancar llits no és la solució, cal revertir les retallades, no mantenir-les.

En tot cas, amb la seva resposta, jo crec que també cal que vostè faci de consellera, i això implica anar a les reunions interterritorials en representació de tots els catalans. I precisament mentre vostè, aquell dijous, deixava la cadira buida, al Congrés, la diputada de Convergència, Nogueras, presentava una bona iniciativa per als pacients afectats d'atrèsia d'esòfag. Sorprenentment, demanava facilitar les derivacions de malalts entre comunitats. Segons ella, no hauria de ser difícil quan parlem de gent que es situa entre la vida i la mort. I li donem la raó i allà li vam donar la raó.

No hauria de ser difícil, consellera, però vostès aquí ho impedeixen. I és que és important no deixar la cadira buida, perquè cal fer moltes coses, començant per recolzar la igualtat de prestacions, per garantir la llibertat dels ciutadans per moure's lliurement entre les comunitats autònomes. Consellera, cal defensar un sistema sanitari que no distingeixi pel lloc de residència: que un berguedà pugui accedir a un hospital de Valladolid sense haver de ser un desplaçat; que un trempolí pugui anar amb la seva targeta sanitària a un hospital de Cadis, i òbviament, i viceversa. Consellera, i anar allà amb una història clínica comuna, que puguin accedir a les seves radiografies, als seus darrers electros, a la seva història, a la seva recepta electrònica.

I per a això, consellera, cal que vostè no deixi la cadira buida dels catalans quan es parlen de qüestions tan importants també com la història clínica comuna, una fita del segle XXI, una fita de les societats modernes que garanteixen la igualtat entre tots els ciutadans. Consellera, no tanqui llits hospitalaris, vagi a les reunions i aposti per la modernitat.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Per respondre, té la paraula la consellera.

La consellera de Salut

President, diputat Jorge Soler, amb referència a la diferència entre comunitats autònomes i que pacients d'altres comunitats vulguin venir a Catalunya a poder ser operats i a poder ser intervinguts quirúrgicament, dir-li que aquí, sempre, i a totes les cadires i a tots els papers, bilateralment lluitarem, com a Catalunya, per dir: engegueu el fons de garantia, pagueu el fons de cohesió sanitària, perquè Catalunya, per sort, amb el model sanitari que tenim, és atractiva i rep molta gent d'altres comunitats autònomes. Són 28 milions d'euros que ens deu l'Estat espanyol per a atencions a pacients d'altres comunitats autònomes i, per tant, els continuarem reclamant a tot arreu on faci falta.

I continuarem treballant per la salut dels catalans i les catalanes. I per això li he dit: els reforços hi són, aquesta consellera no tanca els llits. Els centres hospitalaris –els centres hospitalaris– organitzen els llits anualment. Sap vostè –sap vostè– que a l'estiu les intervencions quirúrgiques baixen i s'adeqüen els llits a això. Però això no vol dir que, si calen més llits, i per a les intervencions no programades, hi haurà tots els llits necessaris i, si en calen més dels que tenen els centres programats, s'obriran. Per tant, que tot el país estigui tranquil, si calen més llits, s'obriran, com es posen reforços als centres d'atenció primària, sobretot a zones costaneres i turístiques, amb més professionals per poder atendre aquesta crescuda de demanda en els mesos d'estiu. El compromís hi és, d'aquest departament, el compromís hi és de la consellera...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de Salut

...i de tota la societat.

(Alguns aplaudiments.)

El president

La vuitena pregunta és sobre les delegacions exteriors de la Generalitat.

Pregunta al Govern sobre les delegacions exteriors de la Generalitat

310-00020/12

I la formula el senyor Fernando de Páramo, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Fernando de Páramo Gómez

Gràcies, bon dia a tothom. Gràcies, president. Señor Maragall, *conseller*, hemos conocido que sus intenciones son abrir todavía más embajadas, y que, además, la primera acción que ha hecho ha sido colocar a una fugada de la justicia.

Queremos saber si va a seguir convirtiendo las embajadas en agencias de colocación de fugados, y quién va a ser el próximo fugado que usted va a colocar.

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Ernest Maragall, conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

(Ernest Maragall i Mira)

Miri, que vostè abusi del concepte de «fugat de la justícia» no els dona la raó. No hi ha cap *fugat* de la justícia –no hi ha cap *fugat* de la justícia– amb cap càrrec de responsabilitat. (*Aplaudiments.*)

La senyora Serret és una ciutadana catalana que resideix a Brussel·les amb plena llibertat, amb plena llibertat de moviments, de responsabilitats, de capacitat, i, per descomptat, amb plena capacitat de professionalitat, d'experiència i de vàlua personal per exercir el càrrec per al qual ha estat designada.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, conseller. Per repreguntar, té la paraula el senyor De Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Señor Maragall, con todo el respeto, preferimos los criterios de los jueces que no los criterios de un *conseller*, en este caso. Y, sí, son fugados de la justicia.

Mire, a ustedes lo único que les preocupa es ganar el relato. Usted lo dijo en unas declaraciones hace unos días, que les preocupa ganar el relato. Por eso ponen en marcha esas máquinas de propaganda independentista por el mundo que son las embajadas.

Lo que pasa que las embajadas tienen un coste, señor Maragall, es que las pagan todos los españoles y todos los catalanes. Y le hemos pedido esa información. Y hablamos de 600.000 euros, de 1 millón de euros, de 632.000, de 500.000, 1.151.000, en definitiva, millones de euros pagados del bolsillo de todos los españoles para que ustedes coloquen a fugados de la justicia, y para que mientan y utilicen esas embajadas para hablar mal de España, para despotricar de nuestro país.

Y es increíble, porque es el mundo al revés. Ustedes utilizan el dinero de los españoles para tener organismos que hablan mal de los españoles. Ustedes son los revolucionarios que pretenden liquidar el Estado a través de los organismos del Estado. Esa es su revolución. Eso sí, pagado por todos.

Si ustedes quieren tener chiringuitos, que es legítimo; si ustedes quieren tener chiringuitos para hablar del *procés*, que es legítimo, páguenselo de su bolsillo. Es así de fácil. Hagan una colecta, que se le da bien, hagan una colecta y páguense ustedes las embajadas y los chiringuitos. (*Veus de fons.*) Pero no lo paguen con el dinero de todos los españoles.

Miren, hay que reconocer que ahora lo tienen fácil –lo tienen fácil–, tienen al chollo del *procés*, que es el señor Pedro Sánchez. Y con el señor Pedro Sánchez (*remor de veus*) lo van a tener mucho más fácil, mucho, mucho más fácil. Pero le digo una cosa... –sí, el de la normalidad, el de que abren embajadas y dice que aquí no pasa nada; el de que ponen a una fugada de la justicia en las embajadas y dice que aquí no pasa nada, el señor Pedro Sánchez–, pero le advierto una cosa, señor Maragall, y se lo digo con todo el respeto institucional: con nosotros no lo va a tener tan fácil como con el señor Sánchez. Nosotros no se lo vamos a poner tan fácil, porque va a tener una oposición que le va a decir que deje de gastarse el dinero de todos los españoles en hablar mal de España.

Señor Maragall, hay vida más allá del lazo amarillo. Y son miles y miles y miles de catalanes que queremos seguir siendo españoles, que queremos seguir siendo europeos y, por supuesto, que queremos seguir siendo catalanes.

(Aplaudiments.)

El president

Respon de nou el conseller.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Sí; gràcies, president. Hi insisteixo, el concepte «fugat de la justícia», no és cert, eh? No és, en absolut, cert. A vegades, s'ha posat a disposició de la justícia, com vostè sap perfectament, i, per cert, la justícia legalista li ha donat fins ara tota la raó, sistemàticament, eh? *(Aplaudiments.)*

Miri, nosaltres no ens dediquem a parlar malament de ningú, eh? *(Veus de fons.)* Nosaltres ens dedicarem a parlar bé del nostre país, a defensar els interessos de la societat catalana, dels ciutadans catalans.

Vostè sap quin percentatge del PIB català correspon al superàvit comercial? Més del 12 per cent. És a dir, això vol dir que Catalunya té una presència a l'exterior, principalment a Europa però no només, importantíssima. És la nostra obligació acompanyar aquesta presència i aquesta realitat, econòmica, cultural, professional.

De manera que hi ha un servei públic d'interès explícit i específic per a tots aquests ciutadans, per a tots aquests empresaris, per a tots aquests representants culturals; és a dir, en totes les dimensions.

I això ho fem amb un pressupost escassíssim, que jo, Pere, senyor vicepresident, intentaré augmentar. Sap quant és el pressupost d'acció exterior de la Generalitat de Catalunya? No arriba ni al 0,1 per cent; està just en el 0,1 per cent del pressupost total de la Generalitat. A vostè li sembla que això és el que és digne? Miri's els pressupostos de les comunitats autònomes, miri's el pressupost de Baviera, miri's el pressupost del Quebec, miri's el pressupost de qualsevol entitat nacional, supraestatal, nacional que es respecti a ella mateixa. I veurà com estem encara molt lluny.

I, per això, efectivament, voldré obrir moltes més, algunes més, prudentment, amb respecte a les limitacions pressupostàries que tenim, però amb la màxima ambició de presència, de representació i de defensa, sí, de defensa de l'interès general dels catalans i de les catalanes.

I ho farem en col·laboració amb totes les institucions europees, amb totes les institucions multilaterals, amb totes les institucions espanyoles que ens trobem pel camí. Sí, nosaltres no tancarem la porta a ningú, senyor Páramo, nosaltres no tancarem la porta a ningú. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Conseller, se li ha acabat el temps. *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

Pregunta al Govern sobre les polítiques públiques d'acollida de refugiats
310-00016/12

La següent pregunta és sobre les polítiques públiques d'acollida de refugiats, i la formula la senyora Saloua Laouaji, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Saloua Laouaji Faridi

Hola, bon dia. La meua pregunta està lligada a una crisi de valors europeus, estructurals, amb una part de la població del món en extrema vulnerabilitat. Ens agradaria saber, precisament, les previsions en matèria d'acollida de les persones refugiades joves en edat de tutela i no acompanyades. Quin mecanisme teniu previst, senyor conseller, per a la seva protecció, acollida i inserció lingüística, social i cultural?

Formulem d'una manera precisa aquesta pregunta, atès que la política dels joves no acompanyats està en una crisi lligada a un dèficit en la primera atenció, en l'acollida amb garanties adequades i en la protecció, i en les mancances de competència jurídica i, a vegades també, de coordinació amb relació a l'Estat espanyol, perquè aquest últim no facilita l'accés a la informació, entre altres dificultats.

També ens agradaria saber quina atenció teniu prevista per a les dones refugiades, especialment en matèria de suport jurídic i psicològic, atesa la realitat tan dura d'on arriben i les penúries per les quals han passat. De fet, també, hi ha una falta de perspectiva de gènere en tema de mediació, perquè fins ara la majoria dels mediadors són homes i no agafen en perspectiva quan hi ha una atenció a situació de violència.

Amb relació a les famílies refugiades amb joves menors d'edat, que quedaran fora dels programes específics de l'Estat per a l'atenció dels sol·licitants d'asil, de recursos, quins recursos residencials teniu previstos per a ells.

Dit això, i una vegada, també, passada la primera fase de l'acollida a través de la bombolla mediàtica i de rentada de cara que es va fer amb el tema del vaixell i d'Open Arms, felicitem de totes maneres la iniciativa, la rebuda i el rescat de persones en situació de risc. I també felicitem pel treball de transversalitat que s'ha fet entre la Secretaria d'Igualtat i la Secretaria de l'Esport per l'obertura de la Residència Blume, d'Esplugues. Però com que és un espai eventual per a l'estiu, preguntem sobre quina previsió tenen a aquest nivell i per un equipament permanent una vegada passat el 31 d'agost.

Esperem que aquesta tensió puntual d'un vaixell no sigui una desviació per plantejar noves solucions més duradores i per atendre d'una manera efectiva arreglar la situació de milers de persones migrades per la qual, de fet, hi ha entre elles moltes persones refugiades. Perquè les denegacions...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps. *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

Per respondre a la pregunta té la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, diputada. Parlem d'una triple crisi migratòria: la dels joves i adolescents sense referents familiars, la dels refugiats i la de la frontera sud de l'Estat espanyol; frontera, que és la frontera del món on moren més persones. I això també ho hem de recordar de tant en tant: és la frontera del món on moren més persones.

Entorn d'això, amb relació als joves i adolescents, fa dos governs vam aprovar un fons de contingència de 10 milions i mig d'euros que ens permetran crear 418 places noves al sistema. És una situació molt complexa. Hem passat de 377 joves el 2015; 1.700..., aquest any ha estat una perspectiva de superar els tres mil.

Nosaltres el que també aprofitem amb aquesta creació de places és intentar canviar el sistema, variar alguns elements del sistema. Hem reforçat tota la part d'educadors i de xofers. Per què? Per mirar de que en el centre i en la primera atesa aquests menors siguin educadors. Treballem conjuntament amb Interior, però considerem que és molt important que la primera atesa no sigui d'identificació de forces de seguretat i d'ordre, sinó que sigui d'educadors. I que siguin els cossos que vagin a un centre i solucionar la realitat de l'OAM i de la Ciutat de la Justícia que és una preocupació que tenim. Per una altra banda, això acabarà significat que aquest any acabarem destinant més de 70 milions en aquests joves.

Per una altra banda, entorn de la crisi de refugiats i de crisi migratòria. Mirin, jo crec que podem estar molt contents per la gestió que s'ha fet entorn de l'Open Arms i pel treball que fan les entitats i les administracions en aquest país, i de forma coordinada; però cada dia arriben autobusos amb molta gent en aquest país. I, des de la primera setmana que vaig arribar a la conselleria, el primer que vaig fer va ser convocar l'Ajuntament de Barcelona, les entitats municipalistes, les entitats del tercer sector, Creu Roja i estem treballant en l'obertura de serveis per donar resposta a això.

Però no es pot fer acollida sense drets de refugi i sense drets de ciutadania. Aquestes persones arriben directament amb una ordre d'expulsió, el que significa que estaran expulsats del sistema. És això el que també estem reclamant a l'Estat espanyol. És una vergonya. L'acollida és com la que hem fet, a l'*Aquarius*, com la que s'ha fet amb Open Arms i no com la que es fa a la costa sud de l'Estat espanyol.

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

(Aplaudiments.)

Pregunta al Govern sobre les polítiques de gènere

310-00017/12

La darrera pregunta al Govern és sobre les polítiques de gènere, i la formula la diputada senyora Anna Geli, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Anna Geli i España

Bon dia. Gràcies, president. Onorabla conselheira Artadi, segones er Observatori dera Igualtat de Gènere 2008-2017, cada an morissen dètz hemnes per violència masclista, lèu era mitat de hemnes atengudes enes darrèrs ueit ans peth Servici d'Atencion e Informacion des hemnes a estat per aquest motiu.

Aguesti son numèros qu'amaguen nòms e cognòms, es nòsti, es des nòstes mairs o es des nòsti hilhs e hilhes. Es violacions, es abusi e es agressions non i entenen d'ora ne de lòc ne de classa. Voi liéger deliberadament es nòms dera manada: José Ángel Prenda Martínez, Alfonso Jesús Cabezuelo Entrena, Ángel Boza Florido, Jesús Escudero Domínguez e Antonio Manuel Guerrero Escudero.

È liejut deliberadament es sòns nòms entà rebrembar qu'ad aguesta ora i a cinc individus condemnadi que dormissen cada net ena sua casa e que, pitjor encara, passegan peth carrèr; d'auti non, aguesti òc.

A propòsit dera arbitrietat dera sentència dera manada, me permeteràn dubtar un viatge més sus eth sistèma judiciu espanhòu. E ei en aquest sentit que cau méter toti es estruments de què disposam ath servici de corregir es estructures socials masclistes e patriarcaus qu'encara aué dominen ena nòsta societat e que fòrça viatges pera via deth silenci mos convertissen a toti en complices d'aguest problèma social. Un silenci que se trinque damb es denúncies e damb era votz. Eth hastag #Cuéntalo acumulèc, en dètz dies, es istòries de més de 2 milions de hemnes ath torn dera violència sexuau.

Tanben des dera perspectiva d'igualtat entre òmes e hemnes, era justícia espanhò-la mos estofe. Com s'explique, se non, era sentència deth Constitucionau sus era Lei d'igualtat que suspen dotze articles?

S'auançam de cap ara republica, ac hèm perque necessitam toti es estruments entà minimizar aguesta plaga dera violència de genre, sexuau e brècha salariau, per exemple –es hemnes crubam un 23 per cent mens qu'eth salari mejan–; tanben es suenhs domestics o eth sostre de veire.

Conselhèra, enguan se celèbren dètz ans dera Lei de violència masclista, mès cau atacar tanben es causes d'aguestes violències e desigualtats de genre. En aquest sentit, li pregunti: quini estruments desplegarà eth Govern en matèria de politiques de genre, entà hèr efectiu er desplegament dera Lei d'igualtat?

Fòrça gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Respon la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Moltíssimes gràcies, diputada. Gràcies també, de nou, a la diputada Silva, al diputat Viaplana. Crec que avui és una demostració també en aquesta sessió de control de la importància que li donem, del reconeixement de que aquesta tasca l'hem de fer entre totes, homes, dones, Govern, Parlament, societat civil, entitats, etcètera.

Certament, vivim en un model patriarcal; un model que no ha ajudat en el progrés de les dones; un model que hem de trencar. El 8 de març, ja hi feien referència també vostès ara, entenem que pot ser un abans i un després. Entenem que hem de poder aprofitar aquest 8 de març, aquesta empenta, aquesta conscienciació per tirar endavant amb més força el que és tenir una societat més justa, una societat més igualitària.

Feia referència al #Cuéntalo. Crec que això també va ajudar molt a moltes dones, ens va ajudar molt, perquè vam llegir moltes històries en les quals ens hi sentíem reflectides; sentíem reflectides la por, no només en els extrems del que et pot passar, de la violència, de que acabis morta en aquest país a mans d'un home per ser una dona, sinó també les microviolències, que entren dintre de tota aquesta política..., polítiques de gènere.

Des de l'Institut Català de les Dones, però en col·laboració, evidentment, com no pot ser d'una altra manera, de tots els departaments de la Generalitat, però sobretot amb les 390 entitats de dones que formen part del Consell Nacional de la Dona, s'ha endegat un procés participatiu per tal d'elaborar el Pla estratègic de polítiques d'igualtat de gènere 2018-2022. S'han recollit les propostes, ja les tenim, estem fent una elaboració tècnica, després això ha de passar pel comitè d'expertes per acabar de fer aquest Pla estratègic. Ha d'incloure pressupost, que abans ho comentàvem, però també una avaluació, a través de l'Observatori, a través de l'Idescat, a través de l'Ivàlua, de quin impacte tenen aquestes mesures.

Parlàvem de transversalitat, ahir la consellera de Salut explicava l'impacte, per exemple, del de Salut. Amb el tema TIC tenim molta feina a fer, conjuntament, també, amb la consellera Chacón i el conseller El Homrani. L'Administració ha de ser exemplar, hem de revisar si realment cal incloure quotes o no per acabar de fer el salt; estem fent un pla director de formació d'equitat en els treballadors públics, i feia referència, també, al Tribunal Constitucional. El que no puguem fer perquè volen que no ho fem, ho hem de treballar a través dels sindicats o hem de poder aprofitar una guia de contractació que el Govern ha d'aprovar per avaluar a qui es contracta, però també en les subvencions. L'«On són les dones», també ho hem de visualitzar en els actes, en els consells directius, des d'aquelles entitats que els donem... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Consellera, se li ha acabat el temps...

Pregunta al president de la Generalitat sobre el tractament de la qüestió del referèndum pactat en la reunió prevista amb el president del Govern de l'Estat

317-00008/12

Iniciem ara les preguntes al president de la Generalitat. La primera pregunta la formula el senyor Xavier García Albiol, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Gràcies, senyor president. Senyor Torra..., tenim constància que el proper dilluns vostè té una reunió amb el senyor Sánchez, president del Govern central i ja ha manifestat que li vol plantejar un acord per celebrar un referèndum. Un referèndum, vostè diu, pactat amb el Govern central. Li voldria fer una doble pregunta: la primera, això serà així? Vostè anirà a Moncloa amb aquest plantejament? I la segona, en cas que faci aquest plantejament i hi hagi una negativa per part del president del Govern espanyol, vostè, com a president de la Generalitat, què oferirà a la societat catalana?

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el president.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

Gràcies president. Senyor diputat, no és ben bé així, jo aniré a la Moncloa dilluns, a veure'm amb el president espanyol per plantejar-li el punt de la situació política en què ens trobem. És a dir, com el poble de Catalunya pretén culminar l'exercici del dret a l'autodeterminació que va començar amb el referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre i amb la declaració política d'independència del 27 d'octubre.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor García Albiol.

Xavier García Albiol

Senyor president, li diré amb tota sinceritat, a mi em sembla un atreviment que, en una qüestió com aquesta, vostè parli en nom de tot el poble de Catalunya. Vostè pot parlar en nom de la majoria parlamentària, pot parlar del nom d'aquests dos milions de catalans que els voten, però no pot parlar en nom de tota la societat catalana en aquesta qüestió, perquè, ben al contrari, som més aquella part de la societat catalana que no estem d'acord en què vostè ni ningú plantegi un referèndum per separar Catalunya de la resta d'Espanya.

Nosaltres creiem que és urgent, d'una vegada per totes, que el Govern de Catalunya surti del bucle en què està instal·lat amb el procés independentista. Però també som conscients que, en aquests moments, a vostès se'ls obre una porta que, fins ara, no contemplaven. Fins ara, vostès sabien que era literalment impossible que un plantejament com el que vostè, de manera directa o indirecta, com ens ha donat a entendre, vol plantejar-li al president del Govern, s'hagués pogut plantejar amb el senyor Mariano Rajoy.

Ara sí, amb el senyor Sánchez..., els ha permès incloure dins de l'ordre del dia el plantejament directe o indirecte del dret a la celebració d'aquest referèndum d'autodeterminació. Nosaltres creiem que aquest és un aspecte molt preocupant. Nosaltres voldríem..., li faríem un prec; li faríem una petició, senyor president, i és: passi la pàgina, passi, com està de moda en aquests moments dir «la pantalla». I ja que aprofita per veure el president del Govern central, parli-li dels problemes reals que tenen

els catalans, d'aquells 800.000 catalans que estan en una llista d'espera de la sanitat; d'aquells milers de nens i nenes de Catalunya que han d'estar estudiant en barracots perquè les seves condicions no permeten estudiar en edificis en condicions; això és el millor que pot fer i el millor per Catalunya.

El president

Diputat, se li ha acabat el temps... (*Pausa.*) Per respondre de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies per la seva intervenció. Jo penso que té una part de raó, eh?... en el que vostè exposa, és a dir que, efectivament, fins ara no se'ns havia donat l'oportunitat, el seu partit no ens havia donat l'oportunitat de poder anar a reunir-nos a la Moncloa i de poder parlar de tot i, en canvi, el Partit Socialista, sí que ens dona aquesta oportunitat. I això ho valoro, ho valoro molt positivament. Per tant, és un primer pas, és un primer pas que penso que la societat, en general, eh?, la societat catalana, en general, i penso que la societat espanyola, també, en general, agraeix que, per primera vegada, el govern de Catalunya i el govern d'Espanya puguin parlar de tu a tu; puguin parlar de tot.

I avui també celebro que aquest vespre, doncs, votarem una resolució en la que també ens instem a tots els grups parlamentaris a poder dialogar i a parlar de tot. Perquè aquest és el primer pas, eh?, és el primer pas per poder arribar a acords, que puguem parlar de tot, perquè si jo ja vaig a una reunió sabent que no puc parlar de segons quines coses, bé..., d'entrada, és que no hi aniré, perquè és impossible, no?, que arribéssim a cap mena de negociació, de diàleg. Ja insisteixo que per poder dialogar necessites que les dues bandes s'asseguin en una mateixa taula, eh? I a fe de Déu que pocs com els catalans l'art del pacte no l'hem practicat fins a extrems, realment, absolutament magnífics.

Per tant, escolti'm, el primer pas és constatar on som. I nosaltres, el que li plantejarem al president Sánchez és, justament, per la nostra banda, explicar-li perquè creiem que som on som. Perquè, per què portem llaços grocs, en definitiva, eh? És a dir, per què vam arribar a un referèndum d'autodeterminació? Què va passar amb el discurs del rei del 3 d'octubre? Què va passar després, en la declaració de política d'independència i l'aplicació de l'article 155?

Tot això és el que discutirem, i segurament el senyor Pedro Sánchez em plantejarà la seva alternativa, que espero, doncs, que m'expliqui amb tot detall quina és la proposta que tenen els socialistes, el seu projecte per a Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els temes que plantejarà en la reunió prevista amb el president del Govern de l'Estat

317-00011/12

La següent pregunta la formula el diputat senyor Xavier Domènech, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Xavier Domènech Sampere

Bon dia, senyor president. Em sembla que avui li tocarà respondre molt sobre dilluns; efectivament, dilluns, vostè i senyor president Sánchez iniciaran aquest camí pel diàleg, segons hem sabut, *sin cortapisas*, que ha sigut la paraula màgica que ha permès desbloquejar l'elecció de la direcció de Radiotelevisió Espanyola, que la setmana passada semblava que era impossible i ara sembla que sí.

Però en el conjunt de declaracions i contradecaracions que hi ha hagut sobre això, i també de premsa, el que ha sortit és que vostè, el que li plantejarà seran tres coses: franquisme, memòria històrica, pel que entenc; presos i dret a l'autodeterminació. Voldria saber si és així, és a dir: si les úniques coses que portarà vostè a la cartera, en aquesta primera reunió, són aquests tres temes?

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Jo porto els temes que crec que, com a Govern de Catalunya, he de portar. I també, aquesta tarda aprovarem una resolució en el Parlament que penso que també dona les pistes de per on la majoria independentista del Parlament vol enfocar aquesta reunió. Però, és evident que jo he de plantejar-li tres temes essencials, al nostre parer, al president del Govern espanyol. I ell, probablement em plantegi els seus, eh? I en això encara estem parlant..., la consellera Artadi i la ministra Batet.

Quins són els meus temes? Com exercim i culminem el procés d'independència. És a dir, té una proposta el Govern de l'Estat espanyol, per a nosaltres, per saber com acabem d'exercir i fem plenament efectiva aquesta república, o no en té cap? Això és essencial per al nostre punt de vista. Per tant, insisteixo: d'on venim? Per què hem arribat fins aquí? I com exercim, els catalans, el nostre dret a l'autodeterminació?

Segon punt, la sobirania del Parlament, d'aquest Parlament. Jo li plantejaré tota la relació de lleis suspeses i l'emplaçaré –al president Sánchez– a que es comprometi, doncs, a aixecar aquesta suspensió, en moltes ocasions, els socialistes van votar-hi a favor, i per tant, entenc que un govern d'esquerres, respecte a aquest conjunt, a aquest paquet de mesures socials, hi ha d'estar a favor.

Tercer punt, li plantejaré que estic obert a tot el diàleg. Sempre he dit el mateix, penso que una de les millors conclusions d'aquesta reunió és que hi hagi una segona reunió al Palau de la Generalitat, al setembre, eh? I que, per tant, aquest diàleg romanguí, no tingui cap dubte, des de la part catalana, farem tot el possible perquè aquest diàleg es mantingui.

El president

Gràcies president. Per repreguntar, té la paraula el diputat.

Xavier Domènech Sampere

Si el senyor Sánchez té una proposta de com culminar la independència de Catalunya avisi'm, que serà un *notición (rialles)* impressionant. Dit això, m'alegro de saber que portaran allà tot el tema de les lleis suspeses pel Tribunal Constitucional, perquè això també és representar la sobirania del Parlament de Catalunya perquè, efectivament, van ser aprovades aquí. També és representar la sobirania del Parlament de Catalunya que el Govern de la Generalitat desenvolupi la part no suspensa d'aquestes lleis, cosa que en molts casos no ha fet...

Ara, també em preocupa –i li haig de dir– que..., on queda –perquè és un tema que serà central en el debat dels futurs mesos–, on queda el tema de la hisenda pròpia? Vostès havien defensat una hisenda pròpia, l'havien defensat com a estructura d'estat, a més a més, i sembla que l'han abandonada completament en el debat sobre el finançament.

És un dels instruments bàsics per fer política pública en aquest país. I, pel que sabem, vostès..., en mig de moltes proclames sobre tot el que faran i el que no faran, el debat de finançament han decidit que el deixen de banda i l'argument, bàsicament, és que com que el senyor Pedro Sánchez ha decidit, incomplint l'actualització del finançament que s'havia d'haver fet el 2014..., ha decidit que en aquesta legislatura no hi haurà nou finançament, vostès han decidit que respectaran...

És també curiós veure gent que ha defensat la no-submissió als dissenys del Govern de l'Estat que ara respectin el fet que no hi haurà proposta de finançament per part de Catalunya, perquè el senyor Pedro Sánchez ha decidit no parlar-ne. Hem sabut, també, que, en el cas del PSOE, també han decidit que no tocan la reforma laboral perquè suposen que vostès tampoc no en volen parlar. Aquest respecte mutu és una cosa absolutament impressionant, en aquests moments, entre els dos governs. Però més enllà d'aquest respecte mutu, miri, jo, bàsicament, només li volia dir una cosa, compte amb no ser acusats de fer autonomisme, que acabin fent el pitjor autonomisme possible que és aquell de: «Mentre esperem una finestra d'oportunitat, no se sap quan, no se sap com, no fem absolutament res per al país.»

Gràcies.

El president

Diputat..., per respondre de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies. Miri, tinc aquí el document que es va presentar en l'última reunió que va tenir el president Puigdemont amb el president Mariano Rajoy sobre els famosos quaranta-sis punts, no? Jo no aniré a la reunió amb el president Sánchez amb aquests quaranta-sis punts, aquests quaranta-sis punts, que tots són bàsicament incompliments per part de l'Estat espanyol, o dèficits crònics dels quals la societat catalana, doncs, en ve patint les conseqüències, poden ser resolts perfectament a un altre nivell, a un nivell bilateral, de les comissions que nosaltres hem endegat. Allà és on hem de tenir les respostes a tots aquests problemes.

Però és que nosaltres anem a la superior, anem al tema que està preocupant aquest país, que des de fa vuit anys, és la força sobre la qual la política d'aquest país es mou, que és del dret a l'autodeterminació de Catalunya. Aquesta és la resposta i jo encara no sé què em dirà el senyor Pedro Sánchez; no ho sé. De moment sí que sé que comparteix la mateixa política d'exteriors que el Govern del PP, cosa que em preocupa bastant, però només és...

El president

President, se li ha acabat el temps...

El president de la Generalitat

...només sabem algunes intuïcions. A veure què em diu.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'estratègia i els objectius del Govern per als propers mesos

317-00009/12

...la formula el senyor Miquel Iceta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Molt honorable senyor president, en l'anterior sessió de control era precisament Xavier Domènech que em demanava que no condicionés la seva relació amb el president Pedro Sánchez i per tant, jo no li preguntaré sobre la reunió de dilluns. Però, sí voldria començar per felicitar una decisió del Govern de Catalunya, que ha estat, precisament, designar els seus representants a la Comissió Bilateral, a les comissions mixtes i a la Comissió d'Infraestructures. I en aquest sentit, sí, i aplicat i projectat sobre aquestes comissions, sí que m'agradaria saber si el Govern té fixada una estratègia o uns objectius de treball per als propers mesos.

El president

Gràcies, diputat. Respon el president.

El president de la Generalitat

Perdó, sempre m'avanço. Senyor diputat, el Govern, evidentment, té marcats uns objectius, però tots aquests objectius, tota la nostra estratègia, depèn de conèixer quina és la posició sobre el gran tema que ocupa en aquests moments..., i aquest és el debat central de Catalunya. Jo hi insisteixo..., no tornaré a fer la metàfora de l'elefant, però insisteixo que hi ha... (*Veus de fons.*) Eh?, exacte. Però l'hem de començar a fer trossets, aquest elefant. I una manera de fer-lo a trossets també és que una part el sapiquem reconduir, el debat, a través d'aquestes comissions bilaterals.

Però, certament, no s'entendria, eh?, jo, com a president de Catalunya, que anés a parlar de qüestions que no és la qüestió que en aquests moments, doncs, la societat catalana està pendent de saber... Quin és el projecte del Partit dels Socialistes –versió PSOE– sobre el dret a l'autodeterminació dels catalans?

El president

Repregunta el senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Sí. Senyor president, permeti'm un petit clip publicitari: si vol saber la meva, hi ha un llibre editat molt recentment, *La tercera via: puentes para el acuerdo*, edicions Los Libros de la Catarata, divuit «euritos». (*Remor de veus.*) Però jo em referia més concretament al que es pot desplegar des de les comissions bilaterals. I en aquest sentit no voldria menystenir aquells elements de reforma institucional que es puguin abocar, però sí que crec que seria bo per al conjunt de la societat catalana que els grans problemes del país s'hi veiessin clarament reflectits.

En aquests moments tenim encara un problema molt important d'atur que es concentra en els aturats de llarga durada i en l'atur juvenil; tenim unes necessitats de millorar la nostra capacitat de gestió dels fluxos migratoris; tenim la possibilitat d'enfortir les nostres competències i capacitats en matèria d'inspecció de treball com a mecanisme per fer aflorar frau que s'estan produint en la contractació i que estan lesionant greument els drets laborals dels treballadors o dels que volen accedir a un lloc de treball; tenim un tema pendent, des de fa molt de temps, que és la possibilitat que la Generalitat tingui competències en matèria de polítiques actives d'ocupació, i tenim alguns problemes molt seriosos de finançament, no només quant al model –en el qual podem coincidir o discrepar–, sinó problemes molt objectius d'infrafinançament de la sanitat i també de la Llei de la dependència. I és per això que m'atrevia a estimular l'acció del Govern en aquest sentit, pensant en les comissions mixtes i bilaterals.

I, per últim, i en aquest torn també d'agraïments, em consta que la seva posició ha estat molt, molt important en el moment de l'acceptació d'una esmena que aquesta tarda es veurà, amb una moció que compromet la presidència a establir mecanismes per arribar a acords, a un consens intern, que jo crec imprescindible per avançar...

El president

Senyor Iceta...

Miquel Iceta i Llorens

...en qualsevol punt.

El president

Gràcies. Respon de nou el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, president. Clip publicitari contra clip publicitari: jo també vaig publicar un llibre sobre *Els últims cent metres*, que relatava el que jo creia que era com s'ha-

vien d'abordar els últims cent metres del procés. També n'hi recomano la lectura. De fet, penso que continua sent vàlid –penso que continua sent vàlid. És a dir, quan jo parlo de crear un moment penso que aquest llibre sobre els últims cent metres continua sent vàlid, penso que segurament haurem de fer alguna cosa molt semblant.

En qualsevol cas, em recordaven els companys –jo no ho tenia present– que efectivament ja l'any passat també es van nomenar aquests presidents de les diferents comissions bilaterals. El problema va ser que el Govern del PP no va nomenar els seus i, per tant, va ser absolutament ineficaç. Nosaltres estem amb aquesta voluntat que efectivament aquest diàleg sigui possible, que és una cosa que hem repetit tots els membres del Govern, i jo personalment des del primer moment que vaig sortir al faristol en el primer discurs d'investidura: diàleg, diàleg, diàleg, que la política torni a la política.

Ho comentava el Xavier Domènech: fins on arribarem en aquesta primera reunió? Doncs, exactament no ho sé, potser constatarem on som, però haurem parlat de tot, i em sembla que això és important ja per sortir d'un cert cul-de-sac en el qual ens trobàvem. I en la segona reunió, que jo vull que es faci al Palau de la Generalitat, si al president Sánchez li sembla oportú, doncs, tindrem una altra oportunitat per seguir avançant i per seguir discutint. Si tot això ho fem amb aquesta política de diàleg que vostès proposen, i si tot això ho fem amb aquestes comissions bilaterals també, penso que comencem...

El president

President, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...a enfocar un cert escenari de diàleg... *(El president retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la reunió prevista amb el president del Govern de l'Estat, el dret d'autodeterminació i la retirada dels càrrecs contra els presos polítics per la fiscalia

317-00010/12

La següent pregunta la formula la senyora Anna Caula, en nom del Grup Parlamentari Republicà.

Anna Caula i Paretas

Bon dia, president. Quinze dies després, li preguntem de nou per la reunió de dilluns vinent –sabem que no som gaire originals– que compartirà amb el president Sánchez. En els darrers dies entenem que hi ha hagut tres fets molt rellevants que hi tenen a veure.

En primer terme, la reunió que fa dies que es prepara a la comissió prèvia, amb la consellera Artadi i la ministra Batet. Bona notícia: no volem una reunió de cortesia, sinó una autèntica reunió de treball. La situació política a casa nostra és a anys llum d'estar normalitzada. Aquest és el teló de fons de la trobada de dilluns.

En segon lloc, com deu saber, finalment el PSOE ha acceptat anar a la reunió a parlar de tot, sense renúncies. En aquest sentit, creiem imprescindible que es posi sobre la taula, com un dels elements més importants de la reunió, el dret d'autodeterminació del poble de Catalunya. Ara bé, el diàleg s'ha de practicar, i és fent camí com s'aconsegueix, amb escolta activa. Sabem qui fins ara no n'ha tingut mai ganes i continua contaminant la convivència. Només cal recordar les últimes declaracions de Sáenz de Santamaría, Cospedal, Casado, Albert Rivera o Inés Arrimadas, però

també de Borrell. Aviat, però, descobrirem si la resta del PSOE voldrà fer un art del diàleg i la negociació. Nosaltres, sí. Ara bé, el que demanem des d'Esquerra no és només parlar, sinó poder saltar aquest estadi com més aviat millor, i passar a la fase de negociació.

Per tot plegat, ens agradaria que ens poguéssiu explicar on som, president, en tota aquesta qüestió, i quines són les perspectives de la reunió. I, finalment, la petició: ahir vam anar a les presons de Lledoners i de Puig de les Basses, on ja hi ha les preses i els presos polítics catalans, tot i que encara ens en falten alguns. L'apropament –ho hem repetit moltes vegades– no és una concessió, no és cap gest polític, és una obligació legal, un dret.

Li demanem, president, que exigeixi al Govern espanyol que ordeni a la Fiscalia la retirada de tots els càrrecs dels presos polítics catalans de manera immediata, uns càrrecs falsos, unes acusacions inventades a través d'un relat fabricat. No hi ha rebel·lió, perquè mai no hi ha hagut violència. No hi ha malversació, perquè no hi ha hagut pagaments. Ja n'hi ha prou de tanta injustícia, de tanta venjança. El Govern espanyol hauria de ser conscient, a més, que amb la repressió no resoldrà res. Pot tenir un cert rèdit a curt termini, però a mitjà i llarg termini encara ens dona més i més raons. Només cal que es facin una pregunta: què han aconseguit amb la repressió?

En definitiva, per començar, dret a l'autodeterminació i retirada dels càrrecs als presos polítics catalans. Coratge, president. No és tasca senzilla, però el futur d'aquest país només el pot decidir la seva gent.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, president. Gràcies, diputada. Coincideixo amb tot el que ha dit vostè, i m'agrada especialment aquesta frase final. Ho hem dit sempre: només la gent de Catalunya pot decidir el seu futur. I en això estem i en això seguirem, no?

Penso que ja he aclarit o he intentat aclarir una mica el nostre punt de partida, que és el que li plantejarem al president del Govern espanyol, centrat en el dret a l'autodeterminació, la sobirania del Parlament, lleis suspeses. M'havia oblidat, efectivament, que hi ha tot un paquet que a nosaltres ens preocupa moltíssim, que és aquest repunt del feixisme que estem constatant als nostres carrers, i del franquisme que estem veient en tots els carrers d'Espanya, amb tanques publicitàries on hi ha la figura del dictador, que ens sembla absolutament aberrant; no ho acabem d'entendre.

I penso que aquest és un punt en el qual..., que sàpiguen els republicans espanyols que tindran sempre el suport del Govern de Catalunya, perquè és intolerable; qualsevol mostra de feixisme és intolerable, qualsevol mostra encara de franquisme. Com deia el senyor Borrell, que deia l'altre dia, diu –i aquestes són unes declaracions una mica estranyes d'entendre–: «Anem a fer una campanya per evitar que els catalans plantegin la qüestió d'Espanya com un *revival* franquista.» I ho deia el mateix dia que es concedia el títol de transmissió del ducat de Franco, amb la qual cosa hi ha una autèntica contradicció que penso que s'ha d'abordar, i s'ha d'abordar ja.

És que l'independentisme català ha fet ressorgir a tot Europa..., que fiquessin el focus en el que està passant a Espanya i s'adonessin que efectivament aquí encara hi ha franquisme al carrer, hi han brots feixistes, i hi ha una regressió democràtica intolerable a qualsevol dels nivells.

En qualsevol cas, els temes crec que estan clars. Nosaltres també..., evidentment, jo he de plantejar-li al president Sánchez la situació dels presos polítics i dels exiliats. És per això que estem en aquesta lluita en la que estem, efectivament. Jo també insistiré que els presos polítics no són moneda de canvi de res. Això em sembla que també és molt important que ho tinguem present, perquè nosaltres considerem que el seu empresonament a la presó és absolutament injust. De fet, sempre poso el mateix exemple: jo m'he abraçat en llibertat amb consellers que estan a l'exili i en canvi

m'he d'anar a abraçar a una presó amb consellers que estan empresonats. Per tant, qui té un problema...

El president

President, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...és la justícia espanyola, no la justícia...

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la reunió prevista amb el president del Govern de l'Estat i sobre els incidents al Catalonia America Council i la repressió del Govern de l'Estat contra Catalunya

317-00012/12

La següent pregunta la formula el senyor Albert Batet, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, president del Parlament. Molt Honorable senyor Torra, bé, també li preguntarem sobre les expectatives, els anhels i les esperances que vostè recull de cara a la reunió de dilluns, ara que la paraula «diàleg» sembla que estigui molt de moda, que està escrita i pronunciada arreu i en tot moment.

Celebrem que hi hagi persones que parlin de diàleg. De fet, nosaltres sempre l'hem reclamat. El reclamava el president Puigdemont el mateix dia 1 d'octubre, dia de violència extrema per part de l'Estat espanyol envers catalans i catalanes. També el reclamàvem després d'un discurs que avalava la repressió de l'«a por ellos» del dia 3 d'octubre. Sempre hem reclamat diàleg, des del primer dia, des del moment que el mateix Jordi Turull o Marta Rovira anaven al Congrés dels Diputats a reclamar un referèndum per a Catalunya. Sempre hem demanat diàleg.

Tanmateix, fins avui, i malgrat un canvi de govern, veiem poc diàleg i molt mantenir la repressió. No sé si el llibre del senyor Iceta ja parlava que a la tercera via hi podria haver presos polítics a Catalunya i exiliats, com són el president Puigdemont, com són el conseller Comín, la Meritxell Serret, el Lluís Puig, la Clara Ponsatí, l'Anna Gabriel, la Marta Rovira, com són presos polítics el senyor Oriol Junqueras, el senyor Raül Romeva, el senyor Jordi Turull, el senyor Josep Rull, el senyor Joaquim Forn, el senyor Jordi Sànchez, el senyor Cuixart, la senyora presidenta Forcadell o la Dolors Bassa. Els recordarem sempre i cada dia aquí en aquesta sessió de control.

I aquesta tercera via, no ho sé..., potser aquestes finances milionàries sense sentit que veiem que s'imposen; que es detenen activistes per part de l'Estat espanyol, a Girona, per pintar «Llibertat, Puigdemont»; que es manté la intervenció econòmica de la Generalitat; que es mantenen decrets, com el decret llei de la fugida de les empreses, per facilitar i incentivar la fugida de les empreses; o que es manté la repressió també a nivell internacional, quan travesses les fronteres, amb difamacions. Hem vist aquests dies com Catalunya a l'Smithsonian, un festival de cultura tan important als Estats Units..., veiem com l'ambaixador intentava fer propaganda i mentir en aquest sentit. I el mateix ministre Borrell deia que demanava que els ambaixadors actuessin com el senyor Morenés amb l'independentisme. Aquest ministre que vam veure que també al consolat reclamava això, a Stuttgart.

Quin és el seu capteniment al voltant d'aquesta visita davant d'aquesta repressió, senyor president.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, president. Gràcies, diputat. Efectivament, tots estem parlant de diàleg, i ara caldrà veure, en aquesta reunió, si diàleg són paraules o si diàleg són fets i són propostes concretes a sobre de la taula. Nosaltres portem propostes concretes a sobre la taula. I estem esperant a veure, per part dels Partit dels Socialistes, quines seran les seves respostes o quines seran les seves alternatives. Perquè això es tracta de..., un diàleg que es converteix en una negociació, doncs, dependrà d'això: quins són els dos projectes que hi han a sobre la taula i, per tant, quines possibilitats hi han d'avançar.

També afirmo: potser ens trobarem amb la impossibilitat d'anar més enllà de constatar on som. En qualsevol cas, jo ja ho valoraria positivament, perquè trenquem una situació de..., comencem a desgelar una situació que em sembla que la societat catalana i la societat espanyola ens estan exigint.

Miri, jo la setmana que ve aniré a visitar la *premier* escocesa, que d'això en saben una mica, de negociar, perquè van tenir l'oportunitat, d'una manera pacífica, civilitzada, raonable, democràtica, de posar-se d'acord el Govern del Regne Unit i el Govern escocès per tirar endavant un referèndum vinculant i que totes les parts tranquil·lament acceptessin. Algú s'imagina que la policia britànica entrés als collegis electorals escocesos a atonyinar ciutadans escocesos que votaven lliurement? Algú s'imagina que polítics escocesos estiguessin a la presó o a l'exili per haver organitzat un referèndum, el referèndum que van organitzar? Algú s'imagina que la reina d'Anglaterra hagués fet mai el discurs que va fer el rei d'Espanya el dia 3 d'octubre? Per què els catalans ens hem de resignar a no tenir uns estàndards de respecte, de pluralitat, de democràcia, com tenen altres ciutadans europeus? És que som menys europeus nosaltres que els escocesos? És que tenim menys drets nosaltres que els escocesos?

Per tant, esperem del president Sánchez, doncs, la mateixa resposta que va tenir el president Cameron quan li van anar a proposar i quan van estar negociant, doncs, com els escocesos exercien el seu dret d'autodeterminació. És que no ens estem inventant res. Senzillament, volem que com a catalans tinguem les mateixes solucions, les mateixes propostes que altres europeus han tingut. És que és exactament aquest punt, no? I, per tant, em penso que no podem anar tampoc nosaltres més endarrere del que altres ciutadans europeus han pogut gaudir amb total tranquil·litat, pacíficament, democràticament, que és com es resolen les coses al segle XXI.

Gràcies.

El president

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la defensa dels interessos dels catalans no independentistes en la reunió prevista amb el president del Govern de l'Estat

317-00007/12

La darrera pregunta, la formula la senyora Inés Arrimadas, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Señor Torra, ya se ha hablado de la reunión del lunes, pero yo le voy a hacer una pregunta muy concreta y muy fácil. ¿Le importaría explicar a los catalanes no independentistas cómo piensa usted defender sus intereses en la próxima reunión con el señor Sánchez?

El president

Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Els explicaré que, efectivament, en aquest moment, penso que tant vostè com jo compartim que hi ha un tema a la societat catalana, hi ha un problema polític, que és com els catalans exerceixen el seu dret de l'autodeterminació. Ens afecta tant a vostès, els no independentistes, com a nosaltres, els independentistes, perquè aquest és un tema que porta anys mobilitzant una part majoritària de la societat catalana. També vostès, una part important de la societat catalana, s'han mobilitzat en contra. Per tant, aquest és el tema que ara mateix és el tema central del país, o sigui, seria absolutament... I, precisament, perquè ens interessa tant a vostès com a nosaltres tenir una resposta en aquest tema, jo vaig a plantejar-li el dret de l'autodeterminació de Catalunya al president Sánchez.

El president

Per preguntar, té la paraula, de nou, la senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

La preocupación de los catalanes es el paro, la corrupción y la precariedad laboral. ¡Salga de su burbuja del *procés!* (*Aplaudiments.*) Viven en una gran burbuja de un lazo amarillo. ¿No se da cuenta que, cuando usted puede hablar de todo, solo habla de lo mismo, del monotema, señor Torra? ¡Está obsesionado! A los catalanes les interesan muchas más cosas.

Usted no quiere ni puede representar a los catalanes. ¿Cómo lo va a hacer, si ni siquiera nos considera catalanes a los que no somos independentistas, con sus artículos xenófobos y supremacistas? Defender a todos los catalanes, a todos, señor Torra, porque es cierto que estamos divididos, gracias a ustedes, sería hablar de financiación, sería hablar de servicios públicos, sería hablar de infraestructuras, sería hablar de dependencia, sería hablar de Rodalies, que el otro día su portavoz dijo que, hombre, cómo va a ir usted al señor Sánchez a hablar de Rodalies, una cosa que afecta a centenares de miles de catalanes cada día para ir a trabajar. No. Usted va a ir a cobrarle la hipoteca al señor Sánchez, porque a usted Sánchez le debe la presidencia del Gobierno. Y además podrá usted ir altivo, porque sabe que podrá seguir haciendo las barbaridades que quiera y que se va a encontrar a un señor Sánchez que mire para otro lado y que le diga: «Sí, sí; venga, señor Torra; aquí tiene su hipoteca.»

¿Por qué? Porque ustedes abren chiringuitos políticos para fugados de la justicia, con el dinero de todos. Hacen limpieza en la cúpula de Mossos, mientras tapan el espionaje a los no independentistas. Ustedes siguen excluyendo a millones de catalanes con símbolos que no representan a todos. Y hoy mismo se van a reafirmar en la moción de la CUP en la ilegalidad y en la confrontación, ¡otra vez!, en la independencia. ¡Vaya talante de diálogo! ¡Vaya normalidad, señor Iceta y señor Sánchez!

Y usted, ayer, enfrente de las prisiones como si fuera, no el presidente de la Generalitat, sino el presidente de un CDR, de un comando separatista. ¿No se da cuenta de que es absurdo, cuando, además, usted mismo tiene la gestión y el control de esas prisiones, señor Torra? Sánchez no se debe confundir en su reunión, porque dialogar y negociar con usted no es dialogar y negociar con Cataluña, sino con el separatismo.

Pero, sobre todo, señor Torra, usted no se confunda, porque su plan ilegal de ruptura no tiene enfrente a un gobierno de Sánchez débil que les debe la presidencia, no, tiene en frente a más de media Cataluña y a una democracia consolidada, del siglo XXI, de la Unión Europea, que se llama España.

(*Aplaudiments.*)

El president

Per respondre de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

No; jo reconec que sí que dec viure en la meua bombolla, però almenys és una bombolla una mica més tranquil·la, no hi han tants crits, és una bombolla bastant més agradable. Sí, sí, no, ja li asseguro que sí. (*Aplaudiments.*)

Jo hi insisteixo, jo seguiré parlant, perquè penso que és el tema que preocupa (*remor de veus*) a la societat catalana i que necessitem... Si em permeten acabar... (*Pausa.*) Perfecte. Sí? Estan tranquils? (*Pausa.*) Perfecte. No; és que la seva bombolla és una bombolla una mica que crida. Llavors, a mi, si em permeten acabar..., jo seguiré parlant del dret d'autodeterminació, perquè crec que és un tema que interessa tant els catalans independentistes com els catalans no independentistes, eh?

Jo vaig anar ahir a veure els nostres companys presos, hi insisteixo, polítics, honorables, demòcrates, eh?, presos. I vaig anar-hi en dues condicions: en la condició de president de Catalunya i en la condició de màxim representant de l'Estat a Catalunya, la qual cosa m'agradaria deixar de ser i espero deixar de ser al més aviat possible (*remor de veus*), perquè això significarà que estem en una república efectiva. No es preocupi.

El president

Silenci, si us plau.

El president de la Generalitat

I si vostè volia humiliar-me dient: «Home, si ara ja els tenen vostès en unes presons catalanes...» –oi?; segurament; segurament era aquesta la seva intenció, no?–, doncs sàpiga que no m'humilia, eh?, que sàpiga que allò són presons catalanes, efectivament, però s'hi aplica la legislació espanyola. I sap què volem canviar nosaltres? Aquesta legislació espanyola, aquesta justícia injusta espanyola. Per això, nosaltres volem la república catalana, perquè només amb la república traurem els nostres presos, eh? (*Aplaudiments.*)

I res, espero, doncs, tenir l'oportunitat, quan acabi la reunió, d'explicar-los a tots vostès com ha anat, quina és la proposta del Partit Socialista a les nostres reivindicacions, quina és la seva alternativa, quan algun dia també espero conèixer, doncs, quina és l'alternativa que té Ciutadans per al dret d'autodeterminació de Catalunya.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, president.

Declaració del Parlament de Catalunya en suport del poble gitano

401-00003/12

Un cop acabada la sessió de control, procedirem a donar lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya en suport del poble gitano, que ha estat signada per tots els grups i subgrups parlamentaris.

Per llegir-la –i demano silenci, si us plau–, dono la paraula al secretari segon de la Mesa, el senyor David Pérez, que farà lectura d'aquesta declaració. Senyor Pérez.

El secretari segon

Gràcies, president. *Lacho dives.*

«Declaració del Parlament de Catalunya en suport del poble gitano.

»El 18 de juny del 2018 Matteo Salvini, ministre de l'Interior del govern italià, va declarar la intenció de constituir un cens de la població gitana a Itàlia amb la finalitat d'expulsar-ne els gitanos en situació "irregular", i ho va justificar amb greus difamacions de caràcter econòmic, educatiu i social cap al poble gitano.

»Aquestes declaracions se sumen a les d'altres dirigents internacionals, que, fins i tot en sessió plenària al Parlament Europeu, amb motiu del Dia Internacional del Poble Gitano, afirmaven que hi hauria d'haver un dia internacional per a "les víctimes dels problemes causats pels gitanos".

»Aquestes posicions vulneren el marc normatiu europeu en matèria d'igualtat i de no-discriminació, com ara el Tractat de Lisboa, la Carta de drets fonamentals de la Unió Europea o la Directiva 2000/43/CE del Consell, del 29 de juny del 2000, relativa a l'aplicació del principi d'igualtat de tracte de les persones independentment de llur origen racial o ètnic, i també ometent el Marc europeu d'estratègies nacionals d'inclusió de la comunitat gitana en cada estat membre.

»El Parlament de Catalunya no pot mantenir el silenci institucional davant aquests atacs discriminatoris cap al poble gitano, que alimenten i reforcen una imatge estereotipada i negativa de les gitanes i els gitanos i inciten a la ciutadania al rebuig, el menyspreu i l'odi respecte a la població gitana.

»El poble gitano és un poble més d'Europa i de Catalunya, la minoria més nombrosa del continent, que ha patit una repressió constant al llarg de la seva història. En aquest sentit, el compromís del Parlament de Catalunya ha estat clar i inequívoc al llarg dels anys, amb l'adopció de diverses mocions i resolucions, la creació de l'intergrup del poble gitano o impuls des del Govern del Pla integral del poble gitano 2017-2020, amb l'objectiu d'aconseguir grans avenços en aquest reconeixement cultural i en l'equiparació social i econòmica del poble gitano al nostre país.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya manifesta el seu rebuig a les declaracions i polítiques antigitanistes, una forma específica de racisme que cal combatre institucionalment i socialment. Així mateix, expressa ple suport al poble gitano i a les mobilitzacions convocades davant els atacs discriminatoris que ha rebut i continua rebent.

»Al llarg de la seva història, Catalunya s'ha caracteritzat com a terra d'acollida, diversa i multicultural. Per això, el Parlament de Catalunya fa una crida a la societat catalana perquè combati l'antigitanisme social i per a sumar esforços per a treballar per la convivència i la igualtat a Europa.

»Palau del Parlament, 5 de juliol del 2018.»
(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Gràcies, diputats i diputades.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model sanitari

302-00001/12

Seguim amb l'ordre del dia. I el catorzè punt és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model sanitari; una moció presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I, per a exposar-la, té la paraula el diputat senyor Jorge Soler.

Com sempre, aprofito per demanar-los que, si han de sortir, ho facin ràpidament i en silenci.

Gràcies.

Jorge Soler González

Bé; bon dia. Gràcies, president. Diputades i diputats, tenim davant la primera moció d'aquesta legislatura, una moció sanitària. I ara li comentava al molt honorable president que jo començaria amb ell, no parlant del seu llibre, qüestió que deixem per un altre moment, encara que hi ha temes interessants, eh?, d'anàlisi del relat en el qual ell fonamenta la base de la seva estructura literària –ell insisteix en això–, i sorprenent, després, filar-ho, no?, quan un diputat li pregunta a un altre per què falta una part del capítol..., però li hagués dit al senyor president, com li he dit ara abans de

sortir, bé, que li faltava justament explicar, no?, el que volien fer als darrers cent metres i, evidentment, doncs, se li va oblidar, en aquella redacció, que anaven de «farol».

I dic que començava amb el president perquè aquesta moció comença quan la senyora Arrimadas, al discurs d'investidura de l'ara molt honorable president, doncs, li feia dos preguntes molt senzilles. Li va dir: «Senyor president, vostè...» –bé, en aquell moment no era «senyor president»–, «senyor Torra, vostè, doncs, voldrà recuperar les DPO dels professionals? Tornarà a pagar el que deu als treballadors sanitaris?» I una altra, segona pregunta, tan senzilla com la primera, que era: «Vostè què farà per revertir i per millorar les llistes d'espera?»

Com saben vostès, ell no va contestar; jo vaig recuperar aquestes preguntes l'altre dia amb la consellera, tampoc em va contestar, i, com soc insistent i persistent, doncs, torno aquí al faristol i continuo amb aquest tema. I, per continuar, vull portar aquí una altra persona, jo crec que molt interessant, el doctor Sisó, president de la Camfic. Abans-d'ahir feia unes declaracions a la ràdio força interessants; crec que tots els que voleu millorar el sistema sanitari les hauríeu d'escoltar, i crec que el president ho hauria de fer per tenir arguments per, la propera vegada que la senyora Arrimadas li faci una pregunta, doncs, tenir dades també sanitàries.

I acabo amb una de les reflexions que es feia el senyor Sisó a la ràdio, deia: «Els professionals necessitem bones notícies.» I justament aquesta moció té aquesta intenció, portar bones notícies als professionals, perquè venim d'un sistema sanitari retallat, on la primera acció del Govern ha estat retallar més: 2.500 llits tancats, tenim consultes tancades, urgències tancades, sous bastant tancats i retallats, tot retallat, una estructura retallada. I, per tant, entenem que cal retornar als treballadors el que els pertoca.

Efectivament, som conscients que cal fer molt més. Ahir vam veure com vostè, consellera, tornava a negar la realitat, les coses més òbvies. Ens va explicar com una excepció el que és una norma: hi ha llista d'espera també per accedir al metge d'atenció primària; això és habitual. I, després de sentir-la a la pregunta, doncs, miri, si vostè no sap com obtenir millors resultats respecte a altres comunitats, jo hi insisteixo: vagi a les reunions interterritorials i parli amb els seus companys, segurament així podria treure millors resultats.

I arriba l'estiu. I per això també aquesta moció, perquè novament calen substituïts per evitar el col·lapse. El conseller Comín, en una interpellació i una moció com aquesta, no ho va arreglar; vostè ho hereta. Jo deia: «Calen llits per a ingressar els pacients»; alguns els tanquen.

Bé, nosaltres creiem que cal implicar-se en salut, perquè els professionals –i escoltin, hi insisteixo, l'entrevista al doctor Sisó– estan farts de copets a l'esquena. Calen substituïts perquè surti la feina amb dignitat. Ja n'hi ha prou de retallades.

I què dir de la llista d'espera? Doncs, mirin, tothom n'és ben conscient, que hi ha una llista d'espera immensa; que no és normal que un pacient que pateix de mal d'esquena trigui sis mesos per fer-se una ressonància, i que quan està de baixa i encara segueix el procés, vagi al seu metge i l'envii a la clínica del dolor i li donin un any d'espera. Això no és normal, aquest patiment no és admissible. No acceptem que hi hagin pacients als calaixos, amagats, sense programar, esperant una trucada, la famosa trucada: «Ja us trucarem.» Mirin, la ciutadania té dret a saber quan se la visitarà, perquè la transparència és la millor acció per a qui no amaga res. I crec, sincerament, que alguns amaguen molt.

En definitiva, president, diputades i diputats i molt honorable consellera, avui tenim aquí una gran oportunitat, és la primera moció d'aquesta legislatura perquè els treballadors puguin tornar a cobrar el cent per cent de les DPO, perquè els centres a l'estiu segueixin oberts, perquè tornem a contractar substituïts i perquè, d'una vegada, hi hagi transparència de la llista d'espera i no hi hagi més pacients amagats als calaixos.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Gràcies, senyor Soler, per portar una moció sobre tema sanitari al Ple. Permeti'm, però, que li digui que és una moció innòcua, insípida i indolora. Si el que cal per millorar el sistema sanitari són substitucions per a l'estiu, pagar les DPOs al cent per cent i transparència a les llistes d'espera, com a mínim és una simplificació del que és el gran problema o el gruix d'un gran sistema, i per tant d'una complexitat important, del que és el sistema sanitari.

Calen aquestes tres mesures que vostès han proposat? Sí, calen, i, per tant, els hi votarem a favor. Amb això arreglem el sistema? No. Per tant, permeti'm repetir-l'hi: innòcua, insípida i indolora. Crec que si volien plantejar-se millores per millorar el sistema, doncs, haurien d'haver posat alguna proposta precisament de planificació respecte a com resollem aquesta manca de professionals que tenim en tot el sistema; respecte a com replantegem el sistema perquè reforcem allò que és la porta d'entrada i allò que és més eficient per a la salut de la ciutadania, que és la primària i la salut pública. Haurien d'haver, potser, plantejat alguna cosa respecte a com funciona la transparència global en el sistema o el sistema de contractació, com revertim la mercantilització d'aquest sistema... Bé, no li he volgut fer una moció nova i, per tant, només li he plantejat dues esmenes, amb voluntat d'afegir algun d'aquests elements de fons que creia que li faltaven a aquesta moció.

Un, sobre les llistes d'espera. Vostès plantegen en un punt, doncs, més transparència i visió de gènere, molt necessari –molt necessari–, en les dades de les llistes d'espera. Evidentment hi estem d'acord, però ens sembla una mica massa *light* si no hi afegim algun element més, i aquesta és una de les esmenes que hem fet a la moció i que s'ha acceptat i, per tant, es votarà avui, de nou –perquè ja ho hem votat en aquest Parlament i ho hem aprovat–, que el que ens cal és revertir aquella ordre del 2015 que es va carregar les garanties de temps màxim per a les intervencions quirúrgiques, fer una nova ordre que no només recuperi garanties de temps màxim per a certes intervencions quirúrgiques, sinó també per a la visita a un especialista, una prova mèdica o a la primària. I que, mentre no tinguem aquesta nova ordre, com a mínim el departament faci complir aquells temps de referència que hi ha a l'ordre del 2015, que no s'estan complint, com el mateix diputat Soler, doncs, va denunciar en la seva interpellació en el darrer Ple.

La segona esmena intentava incorporar un tema que fa grans consensos en aquest Parlament, que s'ha comentat també aquest matí a la sessió de control al Govern, que fa consensos també al nostre país i que crec que en aquest cas també estem parlant d'un element essencial per millorar, de base, el sistema en el moment actual, i és la necessitat de recuperar l'accés universal a la salut, per a tothom, com a dret bàsic, humà, i sense condicions. Hem fet una esmena en aquest sentit, no ha pogut ser incorporada, doncs, perquè, de nou, ha quedat palès que no compartim aquest mateix concepte de dret bàsic, humà, sense condicions, a l'accés a la salut.

Vostès, Ciutadans, volien, volen que les persones que viuen aquí però que venen d'altres països i que, per una llei injusta, d'estrangeria, restrictiva, no tenen papers, per aquestes condicions no els considerem ciutadans, ciutadanes, amb drets humans bàsics que han de ser garantits pels nostres sistemes i serveis públics. Vostès volen que posem condicions perquè accedeixin només a alguns serveis aquestes persones. Evidentment, això, permetin-me dir-los-ho, és *más de lo mismo* del discurs del Partit Popular que va fer aquell Reial decret 16/2012, aquell Govern Rajoy que amb aquest mateix argumentari, o molt semblant, justificava que no tothom té accés universal a la salut al nostre país.

Aquest era un punt clau per nosaltres; ho explicava la setmana passada a la compareixença de la consellera a la Comissió de Salut. Per nosaltres, els objectius principals, els eixos que lligaran les nostres propostes en l'àmbit de salut en aquesta legislatura seran l'equitat: l'equitat social, l'equitat territorial i l'equitat de gènere. I l'equitat és buida, és una paraula buida si no s'entén que la principal causa de la iniquitat és la renda i és la classe social. I, evidentment, parlar de polítiques d'equitat és parlar, per tant, de polítiques d'esquerres, és parlar de polítiques progressistes. I torno a l'inici: aquesta és una moció indolora, insípida, innòcua, d'aquells que pretenen no ser d'esquerres però no mostrar que són de dretes.

Punts acceptables, els de la seva moció, però punts amb zero voluntat de transformació, senyor Soler.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara del Subgrup Parlamentari de la CUP, del senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

President, per intervenir des de l'escó... –tenim dos minuts i mig; anem per feina. Primer de tot, per explicar el nostre posicionament amb relació a la moció presentada per Ciutadans, però volíem fer una consideració, unes consideracions prèvies. La moció s'anomena «de model sanitari», i nosaltres pensem que a la moció no s'està discutint model sanitari; o, per filar més prim, que res del contingut que es proposa, ni en l'original ni en les transaccions, realment modifica model sanitari.

La CUP - Crida Constituent ho dèiem la setmana passada a la Comissió de Salut: el model sanitari català es caracteritza per empreses privades que entren a gestionar allò públic, serveis públics gestionats en espais privats i els espais públics que s'utilitzen per empreses sanitàries privades. I, per desgràcia, les darreres dècades han transformat això, el sistema sanitari català, en confusió d'interessos, en model de portes giratòries, en models facilitadors de corrupció i en transferència dels ingressos o dels recursos públics als interessos privats.

Per valorar-ho d'una manera molt ràpida, tant les nostres esmenes com el text transaccional. El primer dels acords. Des de Ciutadans es feia referència o es fa referència a pla urgent a l'estiu i a zones costaneres; de fet, el text original feia referència a zones turístiques. Des de la CUP - Crida Constituent encara no sabem per què. Evidentment que hi ha una sobrecàrrega a l'etapa de l'estiu, però això vindria a blanquejar els problemes de la sanitat pública, perquè no es tracta d'un problema que tingui una naturalesa conjuntural, sinó que és un problema de caràcter absolutament estructural.

Segon element. Iniciaven amb una proposta amb relació a pagar els DPOs i han acabat amb una qüestió tan genèrica com que a la negociació col·lectiva es pugui tractar el DPO. Doncs això pot estar molt bé, però no cal que ho plantegem en aquesta casa, el Parlament de Catalunya, ja ho faran els i les representants. I encara a dia d'avui no sabem si el que s'està demanant és que es pagui o simplement que es negociï per pagar o per no pagar, que podrien ser dos resultats diferents.

Tercer contingut. Està molt bé també que tinguem a les llistes d'espera o, més ben dit, a les dades de les llistes d'espera aquesta desagregació per sexe, com apareix així en el redactat; però tenir coneixement de la realitat jo crec que el tenim com molt superat, ja sabem quina és la realitat de les llistes d'espera. El que necessitem són polítiques clares que acabin amb les llistes d'espera.

I la quarta o el quart dels acords que a nosaltres ens podria haver generat més dubtes, i explicarem per què. Es parla, evidentment, d'anar a uns terminis, però no se'ns diu quins seran aquests terminis màxims en una potencial modificació. Per tant, des de la CUP - Crida Constituent el que considerem és que hem de fer una actuació molt més profunda. Aquí es situa, per cert...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyor Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

...el CatSalut –i vaig acabant, senyor vicepresident–, però nosaltres pensem que no hauria de ser el CatSalut, sinó l'ICS. I si ens plantegem no el CatSalut, sinó el Siscat, ja ho hem denunciat moltes vegades, no podem tenir als centres públics tres llistes d'espera per qüestions de classe: aquella a la qual accedeixen els que es poden pagar una assegurança, aquells i aquelles que venen per mútua, una mica...

El vicepresident primer

Acabi, senyor Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

...–i ara sí que acabo–, i aquella, la real, l'efectiva, que patim els que repaguem o hem de repagar la sanitat pública, que som els que no tenim cap altre tipus d'assegurança.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per posicionar-se amb relació a aquest punt de l'ordre del dia, té la paraula, pel Grup Parlamentari Republicà, la senyora Assumpció Laïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, president –o vicepresident. Abans d'entrar en matèria, tot i que no és habitual que se segueixin els temes sectorials per la televisió, ara ja sí que és possible que els nostres presos polítics, aquells que tenim a la presó de Lledoners o aquelles que tenim a Puig de les Basses, puguin seguir aquesta sessió parlamentària. Per tant, si ens esteu veient, una abraçada ben forta, que espero poder-vos fer aviat físicament, i tingueu la certesa que us tornarem a casa. *(Aplaudiments.)*

I, entrant en matèria, quasi que podria assegurar-vos, senyor Soler, perquè molts diputats dels que m'han precedit m'han manllevat la primera part de la meva intervenció, perquè, certament, la moció parlava de model sanitari, i estrictament no n'ha parlat. Però jo li faré la feina, perquè, quan vostè parla dels tres punts de la seva moció, volem entendre que, quan parlava només de la dotació d'estiu a primària i a hospitalària, vostè volia parlar d'accessibilitat. O quan vostè, en el segon punt, parlava de les DPOs, entenem que volia fer referència a les retribucions professionals. I en el tercer punt, quan parlava de les llistes d'espera i de la transparència, entenem que el que volia era conèixer a fons totes les dades, de manera transparent, del sistema sanitari. Per tant, tres punts minsos si aquest és el seu model de salut i del partit que vostè representa.

Però, entrant ja en cadascun dels tres punts, la consellera li avançava en la sessió de control els reforços d'estiu. Enguany han augmentat, els reforços d'estiu; un 83 per cent dels reforços van precisament a la primària i, sobretot, a les zones costaneres, que certament són les més turístiques, on a més a més es disposarà de 410 professionals de més a la primària, del total de 481 professionals, i això suposa un increment, respecte al 2015, de 180 professionals. Així com en l'hospitalària també hem volgut parlar d'obrir i tancar llits, jo demanaria, des d'aquest faristol, començar a suprimir aquest concepte d'obrir i tancar llits, perquè els llits ni s'obren ni es tanquen, sinó que hi són i s'utilitzen o no s'utilitzen, segons l'ús que se'ls vulgui donar, sobretot en les intervencions que són programades. Però, en qualsevol cas, aquest any hi haurà una disponibilitat mitjana de llits d'un 90,1 per cent, també, amb un percentatge superior gairebé de vuit punts respecte a l'any passat. I també parlant del nombre de professionals, doncs també l'augment és d'un 43 i mig per cent respecte també al de l'any passat. I vostès no hi feien referència, però els hi explico jo:

el Servei d'Emergències Mèdiques també s'augmenta, vora les 31.000 hores de més de serveis, del servei de suport vital avançat i del servei de suport vital bàsic.

Segons el punt 2, vostès parlaven de les DPOs, i entenc que vostès, com nosaltres, saben que això no és competència del Govern de la Generalitat, perquè és una matèria que se centra certament en la negociació col·lectiva i, quan es debat dins del món ICS, això està sobre la taula, a la mesa sectorial de sanitat, i ara, en aquests moments, hi ha vigent, doncs, el segon Acord sobre condicions de treball del personal estatutari de l'ICS del 2006, que fa referència precisament també a com es paguen aquestes retribucions variables. I que quan te'n vas al món Siscat, doncs aquí està en aplicació el primer conveni col·lectiu de treball dels hospitals d'aguts, dels hospitals de primària, sociosanitaris i salut mental concertats amb el CatSalut, que també hi ha un apartat específic que explica com fer front a aquests pagaments d'aquesta retribució variable també en el món del Siscat. I és veritat –i així nosaltres li hem fet l'esmena– que cal una sacsejada en aquest àmbit i en aquest debat i que, per tant, abans de final d'any, doncs, hi haurà una reunió precisament d'aquestes taules negociadores en la qual es començarà a posar fil a l'agulla per treure alguna concreció sobre la retribució variable de les DPOs.

I pel que fa al punt 3, vostè parlava de la transparència, i certament és una preocupació –ja ho era a la legislatura passada, ho ha estat també en aquest inici de legislatura– per tal de millorar la gestió del sistema i l'atenció primària. Però no només la transparència és bona per l'àmbit de la gestió sinó també per millorar la qualitat en aquesta atenció sanitària, que nosaltres creiem que segueix sent d'excel·lència, i sobretot en l'aspecte que vostès parlaven, que és de les llistes d'espera. I, per tant, agraiem també que ens hagi acceptat aquesta esmena.

I pel que fa –i per acabar– a l'última esmena que vostès accepten, d'addició, de Catalunya en Comú Podem. En la seva intervenció ahir, si no ho recordo malament, responent una interpellació del Grup Socialista que parlava també d'aquest aspecte, la consellera ja va parlar de revisar els temps de referència per a procediments quirúrgics i consultes a especialistes, sobretot des de la perspectiva clínica, i amb la participació no només dels clínics sinó també d'experts i d'usuaris o pacients que estan afectats per tot això. I per aquest motiu, tal com vam fer la legislatura passada, i a l'espera d'aquesta nova revisió, nosaltres en aquest últim punt ens abstindriem.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació, també, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, vicepresident. Senyors diputats, deixin-me tenir un record, jo també, i en nom de Junts per Catalunya, com ha fet la companya diputada senyora Laïlla, per les persones que eren diputades i que es troben a la presó i per les persones que es troben certament exiliades. En política s'ha de dialogar, s'ha de fer una tasca precisament de seducció política, i és obvi que la politització de la justícia o la judicialització de la política és absolutament negativa i perniciosa. I, per tant, volia deixar sobre la taula aquest fet en aquest moment.

Per altra banda, hi ha una qüestió que afecta molt directament la salut, i a diferència d'altres portaveus, que qualifiquen negativament la moció i, en canvi, votaran pràcticament a favor d'aquesta de forma absolutament acrítica, nosaltres valorem positivament el to ponderat del diputat Soler. La salut hauria de ser una de les matèries estratègiques d'un govern que hauria necessàriament de trobar els consensos en aquest Parlament amb la majoria o amb pràcticament totes les forces polítiques. Defensem que sigui el Parlament, precisament, on es plantegin els dubtes. I ja ha quedat clar que, certament, el model sanitari de Catalunya té un consens des d'un punt de vista, sobretot, hi insisteixo, estratègic, força avançat i força consolidat.

Evidentment, és el Parlament on hem de fer millores, i la proposta que fa el diputat de Ciutadans és fer millores de caire concret i de caire conjuntural. Home, nosaltres sí que entenem que hi ha determinades zones del país que necessiten..., «plans de xoc» potser no és la paraula adequada, però sí que necessiten, per qüestions bàsicament d'increment de població, increment de mitjans i increment de personal. I en aquest pla de xoc, s'ha dit, no entraré en les dades, però certament hi ha un increment respecte a altres anys.

Respecte a les DPOs. Certament, també s'ha manifestat, segurament no és l'espai adequat, el Parlament, per definir i concretar quines són aquestes millores que es poden fer pel que fa a les DPOs. Però, evidentment, com que tenen conseqüències econòmiques des d'un punt de vista pressupostari, és obvi que s'haurà de plantejar en les meses sectorials corresponents les millores que es poden fer en aquest àmbit i que llavors tinguin traducció a nivell pressupostari. Perquè el que no accepta el personal que treballa sobretot en els àmbits públics –no només en el cas de la salut, però en altres àmbits estratègics del sector públic– és que no es compleixin les expectatives des d'un punt de vista teòric, que és: farem moltíssimes coses i farem moltes millores, i llavors la traducció pressupostària d'aquestes coses de vegades no acaba d'arribar. I, per tant, és molt millor que coincideixi l'interès i la voluntat de millora amb la consignació pressupostària.

I, per això, als grups de l'oposició també els dic que de vegades venir a explicar aquí al Parlament que farem moltíssimes coses i que farem moltes millores i que tindrà això unes conseqüències molt bones per a la ciutadania..., aquestes millores tenen només la perpetuació o la consolidació o la definició clara en els pressupostos. Per tant, els demano també responsabilitat en l'elaboració dels pròxims pressupostos.

No n'hi ha prou amb posicionar-se en contra de determinades polítiques si, al final, quan s'han de votar els pressupostos –que, per cert, en algunes parts es poden fins i tot votar algunes seccions pressupostàries de forma concreta–..., si hi ha coincidència en la majoria del Parlament de Catalunya respecte a unes millores en l'àmbit de salut, ho veurem no només quan parlem aquí, que això és fàcil, de fet –les teories i les qüestions que tenen a veure amb el discurs són fàcils de plantejar–..., el que veurem és si hi ha voluntat política de tirar endavant uns pressupostos que millorin la salut d'aquest país entre absolutament tots.

I l'altra qüestió, i important: transparència, transparència en tots els àmbits, i especialment..., i molt vinculada a l'equitat, que també s'ha dit, des d'un punt de vista de gènere, des d'un punt de vista de territori i des d'un punt de vista, també, social. Hem de millorar l'equitat en la salut, però hem d'aconseguir una altra cosa, que a Catalunya, a diferència d'altres parts de l'Estat espanyol, també fem, que és que nosaltres defensem, defensarem i no tindrem cap mena de dubte en defensar l'accés públic i gratuït a la salut per tothom, per absolutament tothom. Aquest és un principi entenc que absolutament irrenunciable tant des d'un punt de vista polític com des d'un punt de vista social.

Per tant, votarem, certament, a favor del punt 1, perquè el pla de xoc és necessari, perquè hi ha increment de població i perquè hi ha necessitats que s'han de resoldre.

I aquesta moció, evidentment, no pretenia ni posar en dubte el sistema –entenc, senyor Soler, ni posar-lo en dubte–..., perquè aquest sistema té certament característiques que el fan molt defensable, sobretot, entre altres coses, i definitivament, pel treball que fan els professionals d'aquest sector. Però, per altra banda, també, des d'un punt de vista social, aquest és un sistema que ningú posa esmenes totals en el seu plantejament. I, per tant, des d'aquí el Parlament, ajudarem, amb la col·laboració del Govern i de la consellera, a millorar aquest sistema de salut que és important sobretot per absolutament tota la ciutadania.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Guinó. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialista, la senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies. El Grup Socialista no ha presentat esmenes a aquesta moció, i en el fons –en el fons i en la forma– comparteix les transaccions que s’han elaborat i que ha fet el diputat Soler, i, per tant, compartim el text que es presenta.

Deia, crec que alguna de les intervencions que m’ha precedit, sobre que és una de les primeres mocions –també ho deia el diputat Soler– que es presenten en el plenari. Vull recordar-los que la Moció 2/XI, de l’anterior legislatura, també va ser una moció sobre sanitat. Perquè és evident que no només és un tema estratègic, deia el senyor Guinó, sinó que és un tema que preocupa la gent, eh? Perquè no estem parlant de la salut d’un país sinó de la salut dels ciutadans i ciutadanes d’aquest país. Perquè en realitat nosaltres posem el sistema..., qui posem al centre del sistema és la persona. I d’això crec que no ens n’hem d’oblidar mai.

Parlem també i s’ha anat parlant aquí d’universalització. I la veritat és que crec que tots ho compartim, perquè vam votar aquí la Llei d’universalització. Jo ja l’hi vaig dir a la consellera: m’hagués agradat veure-la al consell interterritorial defensant la posició del Parlament de Catalunya, que era una defensa i que era una defensa en favor de la universalització feta per molts grups i que, per tant, sabia que tenia el suport de molts de nosaltres per ser allà.

La moció –que, com hem dit, hi donarem suport–, bé, parla de tres aspectes molt concrets; se’n pot parlar de molts altres, però com a mínim tres aspectes que preocupen i preocupen en aquest moment. També és veritat –que jo també ho deia ahir a la presentació de la nostra interpellació– que la generalitat de les presentacions de la consellera, doncs, fa que en les mocions anem concretant algunes coses.

Preocupa el reforç d’estiu com sempre preocupa, i preocupa més d’ençà de les retallades, i, per tant, com s’ha anat minvant. Perquè hi ha un tema que a mi em preocupa d’aquesta moció perquè parla de les zones costaneres i del reforç. I parlem també molt d’inequitats, que deien en les intervencions que m’han precedit. Bé, doncs, també en el reforç d’estiu hi han moltes inequitats territorials. I, per tant, si ja és minsa, perquè m’agradaria recordar que només s’incrementa amb disset professionals respecte als de l’any passat i a més donem prioritat, evidentment, a les zones costaneres, és evident que l’interior quedarà molt minso; vaja, pràcticament quedaran exactament igual. Per tant, hauran d’anar a l’autocobertura.

Ens deien fa molt pocs dies els professionals de Lleida que la seva mancança ja –de menys llits, de menys recursos i de menys personal, i de menys recursos en general– definia la seva posició aquest estiu com un greuge sobre el greuge històric. I jo crec que aquí també hauríem de tenir en compte que quan fem reforços d’estiu pensem en moltes zones del territori perquè no només passa tot a la costa. I que se suprimiran serveis està clar, perquè se suprimeixen. I, senyora Laïlla, es tanquen llits com es tanquen plantes, i és el terme usat. Vostè ho sap i jo també. Es tanquen llits. I aquest any se’n tancaran 1.285, i, possiblement, si els sumem al greuge dels ja tancats, doncs, estem en el número que ja es deia.

Però els parlava de la supressió de serveis. Doncs, mirin, només haurien d’anar a la porta del CUAP de Prat de la Riba, de Lleida, que hi ha un cartell magnífic, un CUAP, centre d’urgències d’atenció primària, que diu que atendran de nou a cinc i que, a més, la resta de les hores, no, i que, a més, hi hauran alguns dies que restarà tancat. Paper oficial, Generalitat de Catalunya. Es disminueixen serveis. I jo crec que això és una mica el que hauríem de tenir.

Per anar acabant. Hi ha el tema de la resta de la moció. Molt d’acord amb les DPOs. I és veritat, s’ha de fer una negociació col·lectiva, però el que és veritat és que hem de treballar sobre les retribucions i sobre el malestar dels professionals. La So-

cietat Catalana de Medicina Familiar deia l'altre dia que el 68,3 manifesta patir una precarietat alta en el seu lloc de treball. I això és important.

Però voldria fer referència a l'últim punt, que és el de la llista d'espera i el de la recuperació amb l'esmena de la Moció 2/2011, on es parla dels temps de garantia i els temps de referència, i ahir ho dèiem nosaltres també. I m'ha sorprès la intervenció del senyor Aragonès, perdoni, i em dirigeixo a vostè directament, perquè parlava de que no es concreten les dates. Clar, no podem dir el temps de garantia, quin ha de ser en cada intervenció i procediment quirúrgic. Però d'alguna manera sí que volem deixar clar que quan parlem de referència és indicatiu i quan parlem de temps de garantia és d'exigència de dret. I en aquest sentit és en el que nosaltres defensem la moció que vam portar en aquest plenari a l'inici de la legislatura passada, la interpellació que vam fer ahir i el contingut de l'esmena que en aquest sentit ha presentat la diputada Marta Ribas.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per finalitzar aquest torn, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular, la senyora Andrea Levy.

Andrea Levy Soler

Moltes gràcies. Breument. Nosaltres votarem a favor de la moció. El problema és que solen repetir cada estiu el tancament de llits hospitalaris, d'això va la moció, sobre la gestió dels serveis que reben els catalans. I, per tant, també creiem que es col·lapsen els serveis d'urgències. Les llistes d'espera, que són avui el principal problema, requereixen un esforç de gestió però també sobretot un esforç de recursos.

I de recursos n'hi han, el problema és ubicar-los en els llocs correctes. Hem sentit en aquest Ple com es volen reobrir les ambaixades de la Generalitat. Potser quan parlem de recursos per llistes d'espera o per llits hospitalaris la consellera faria bé de saber quines són les prioritats dels catalans i quines són els urgències que tenen els serveis públics de Catalunya; segurament en primer lloc estaria la sanitat i no aquelles cèl·lules de propaganda arreu del món, que, per cert, tampoc serveixen de res.

Finalment tornem a reivindicar la transformació dels temps de referència per temps garantits com a màxima expressió del compromís amb les persones.

Amb tot això, donem suport a la moció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Levy. Per pronunciar-se sobre les esmenes, finalment té la paraula el diputat proposant, el senyor Jorge Soler.

Jorge Soler González

Bé; moltes gràcies, novament. Bé, ara jo estava pensant, escoltant les intervencions: «Si en aquesta moció jo hagués dit que el que volem és destinar més diners en ambaixades, que haguéssim dit que el que volem és destinar més milions a TV3 o que jo hagués dit aquí que el que volem és més milions i més diners per endollats, estic segur que molts de vostès no m'haguessin dit que soc inconcret, o que no tenim model sanitari, o que no tenim, bé, model estratègic.»

Jo crec que és bastant senzill. Aquest Govern vol pagar els treballadors o no ho vol fer? Aquest Govern vol apostar per tenir substituïts a l'estiu, perquè és quan hi ha especialment problemes –també a altres èpoques evidentment de l'any–, o no? O aquest Govern vol transparència sanitària o no la vol? Per tant, és que és molt més senzill.

I vostès me diuen que parlem del model de Ciutadans. Jo, encantat; vull dir, si en lloc de donar cinc minuts per una moció, ens ho permeteu, doncs, nosaltres ho farem encantats. En aquest cas són avanços.

Per tant, avancem transaccionant, doncs, amb la diputada Lailla alguns punts. El primer és el que hem acceptat perquè hi estàvem d'acord, millorava el nostre redactat.

El segon, hem volgut ficar una data de concreció i, en el meu cas, i que no soni a amenaça, tornaré, tornaré a assegurar-me, després de l'estiu, que això que vostès aquí prometen ho compleixen.

I, evidentment, faré el mateix amb la falta de transparència, que és notòria, de la llista d'espera.

Diputada, vostè deia que això era indolor, insípid, innocu. Miri, per mi, innocu no és pagar; per mi pagar, diputada Ribas, per mi pagar, dic que no és indolor, anestèsic. Vostè parla que això és insípid. Per mi, ficar substituïts és ficar sal al sistema, necessària, per cert, per a l'equilibri homeostàtic del cos. I no és innòcua, la llista d'espera, si ens hi fiquem, salva vides. Per tant, jo crec que clarament en difereixo.

Diputades i diputats, celebros que la primera moció sanitària, encara que amb un debat interessant que ha començat amb el president, pugui ser d'interès per solucionar aquests temes.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Hem cridat a votació. Passarem a la votació. Hi ha alguna sol·licitud de votació separada? (Pausa.) Sí? (Pausa.) Diputada...

M. Assumpció Laïlla i Jou

Demanaríem votació separada del punt 4, que és l'esmena addicional.

El president

D'acord. Es poden votar del punt 1 al 3 conjuntament i el 4 per separat? (Pausa.) Sí? (Pausa.) Molt bé.

Doncs, comencem la votació amb els punts de l'1 al 3: 1, 2 i 3.

Comença la votació.

Aquests punts –1, 2 i 3 d'aquesta moció– han estat aprovats per 125 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt quart de la moció.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 68 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la conciliació dels diferents vessants de la vida de les famílies amb infants d'entre zero i tres anys

302-00002/12

Passem ara a la següent moció, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la conciliació dels diferents vessants de la vida de les famílies amb infants de zero i tres anys (*remor de veus*) –silenci, si us plau–, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyor president. Bon dia, diputades, diputats, consellers, conselleres, públic que ens acompanya. La Generalitat porta quatre anys dedicant zero euros a les escoles bressol. Dineros per als seus «xiringuitos» polítics, per endollar els seus amics, dineros per a ambaixades, per a això sempre hi ha molts dineros, eh?, la casa és gran. Ara, per a escoles bressol no han trobat dineros en quatre anys.

I com les escoles bressol s'han de pagar, els dineros que no posa la Generalitat els han de posar els ajuntaments i les famílies. Quines conseqüències té aquesta deixadesa dels governs de convergents i republicans? Doncs, que, d'una banda, la justícia ja els ha dit que han de pagar els seus deutes amb els ajuntaments; i, d'altra banda,

moltes famílies no han pogut portar els seus fills, les seves filles a les escoles bressol i un dels membres de la família ha hagut de deixar de treballar per fer-se càrrec de la canalla. I ja sabem que normalment quan un dels membres de la família deixa de treballar aquest és la dona.

Nosaltres treballem per les polítiques de conciliació de la vida laboral i familiar, i també per a la igualtat entre homes i dones, mentre que els governs de republicans i convergents, amb les seves polítiques de zero euros a l'educació infantil, han anat radicalment en contra d'aquestes polítiques de conciliació i d'igualtat entre homes i dones.

La veritat és que quan parlen molt de «fer república», jo diria: què vol dir això de fer república? Perquè resulta que el senyor Torra se'n va a fer un tomb per Alemanya i diu que està fent república. O fan esport i diuen: «Això és fer república.» Deuen pensar que els països nòrdics no fan esport.

Bé. Ara ja tinc clar el que significa «fer república»: el que significa «fer república» és dedicar zero euros a les escoles bressol.

D'altra banda, segons nombrosos estudis, l'educació de zero a tres anys és molt important per a l'èxit escolar posterior. De fet, ahir ho reconeixia el senyor Bargalló. El que no entenc és com poden reconèixer aquesta realitat i alhora dedicar zero euros a l'educació de zero a tres anys.

Aquesta educació primerenca és especialment important per les criatures d'entorns econòmics desfavorits i, precisament, són les que menys accedeixen a les escoles bressol per una qüestió econòmica i també moltes vegades per desconeixement de les seves famílies de la importància d'aquesta educació primerenca.

Vostès, en aquests quatre anys de zero euros en escola bressol, han aconseguit que tinguem una societat menys justa, menys igualitària i menys cohesionada. Perquè els estudis internacionals quan parlen de cohesió en l'ensenyament no parlen de la immersió lingüística, com vostès ens volen fer creure, del que parlen és de la qualitat del sistema, de l'equitat en el sistema i de la igualtat d'oportunitats. Si una canalla pot anar a l'escola bressol perquè els seus pares ho poden pagar i altres no, perquè no tenen diners, estan fent que tinguem una Catalunya menys justa, menys igualitària i menys cohesionada.

Nosaltres avui presentem una moció amb dos grans objectius: d'una banda, la igualtat entre tots els infants, i, d'altra banda, la conciliació de la vida laboral i familiar. Per això demanem al Govern de la Generalitat que destini les partides necessàries perquè l'educació de zero a tres anys sigui universal i gratuïta. I també demanem un augment de les places perquè totes les famílies que vulguin portar els seus fills a les escoles bressol puguin fer-ho.

Avui el senyor Torra ens ha dit que el que més importa als catalans és l'autodeterminació. Bé. A nosaltres el que ens importa són totes aquestes famílies que s'han quedat sense una plaça pública aquí a Catalunya. M'agradaria que parlessin amb aquestes famílies a veure què els importa més, si no tenir una plaça pública per als seus fills o un referèndum d'autodeterminació.

També demanem que es faci un pla perquè augmenti substancialment el nombre d'alumnes que poden accedir a aquesta educació dels entorns desfavorits.

I no ens podem oblidar de les condicions laborals de les educadores socials: demanem parelles educatives i demanem, també, més auxiliars i vetlladores. Com és una professió altament feminitzada, aconseguint aquestes millores també estem treballant per la igualtat entre homes i dones.

Nosaltres considerem que aquestes partides pressupostàries no són una despesa: són una inversió. Estem invertint en una societat més justa, més igualitària i més cohesionada. En definitiva, estem invertint en una societat més feliç.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Ara, per tal de defensar les esmenes presentades, és el torn dels grups. En primer lloc, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. És el torn de la senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, bon dia. Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, bé, Ciutadans ens porta aquesta moció sobre conciliació i la veritat és que, des del Grup Socialista, doncs, trobem a faltar moltíssimes mesures que, efectivament, podrien contribuir a facilitar la conciliació, i que, en tot cas, després comentaré.

Però, en aquesta proposta s'han limitat en l'educació a la primera infància, que és molt rellevant, no serem nosaltres qui restarem importància a aquesta etapa educativa, però no tant per a la conciliació, que segurament també, sinó per l'impacte que té en el desenvolupament dels infants, en l'èxit educatiu en edats més avançades o fins i tot en l'equitat, en el sentit de reduir les desigualtats d'origen, per dir-ho d'alguna manera.

Però, com dèiem, tenim una concepció molt més àmplia del que hauria de ser la conciliació. I, en primer lloc, sí que volem deixar clar que, tal com deia la pedagoga Marta Mata, que és..., bé, una de les impulsores de la renovació pedagògica, referent també del nostre partit, les escoles bressol o les escoles en general no han de ser un aparcament de nens i nenes, sinó que, d'alguna manera, a la conciliació no hi arribarem tant allargant o ampliant els horaris escolars, siguin lectius o no lectius, sinó, sobretot, escurçant o flexibilitzant els horaris laborals, els horaris comercials, buscant també complicitats, impulsant acords entre els agents socials, econòmics per aplicar mesures pròpies de la reforma horària a través de la negociació col·lectiva, o també evitant presencialismes estèrils en determinats sectors. I amb això no estic dient que els horaris escolars no siguin importants, en absolut, ho són; però, en tot cas, s'han de decidir tenint en compte l'interès pedagògic, l'interès dels infants i no tant l'interès del mercat laboral o del model econòmic.

I, per tant, no podem compartir cap dels seus darrers punts, sobretot el que fa referència a generalitzar aquesta ampliació de l'horari d'obertura i tancament de les escoles, perquè no entenem per què hem d'ampliar aquests temps escolars dels més petits. És que hi ha algun informe pedagògic que ho aconselli per interès de l'infant o fins i tot per interès educatiu? Ens sorprèn que plantegin hores extres, no?, hores extres en un context d'educació infantil.

Una cosa és que puguem parlar, doncs, dels temps educatius més enllà dels temps lectius, de garantir el dret al lleure educatiu, fins i tot, de la igualtat d'oportunitats d'accés en aquest àmbit, i, fins i tot, que parlem de com concretem això, com ho financem i qui ho finança. Però això no és el que vostès plantegen.

D'altra banda, tampoc podem estar d'acord en el darrer punt, on proposen signar convenis allà on hi ha concentració d'empreses. Pel PSC, el model zero-tres o el model zero-sis va molt més enllà d'un servei al treballador: és un servei públic educatiu, pilar de l'estat del benestar i, per tant, fonamental per a l'infant que el Govern, efectivament, hauria de garantir a tot arreu, de manera universal, efectivament, d'acord amb la demografia, amb les necessitats d'escolarització, però, per tant, sense supeditar-ho a la voluntat o no d'una empresa determinada. Perquè sovint l'accés dels infants de famílies socialment desafavorides o amb menys recursos a aquestes escoles bressol públiques ofereix, precisament, als seus pares, que a vegades estan a l'atur, oportunitats per formar-se, per trobar feina. I, per tant, a la seva moció expresen un enfocament que no ens acaba d'agradar.

Un altre tema que hem trobat curiós és el tema d'oferir classes d'anglès gratuïtes amb professors nadius. No entenem massa què té a veure això amb la conciliació. I segon, per què han de ser nadius? Perquè una persona que ha estudiat filologia an-

glesa no podria ser apta per impartir aquesta docència? I això sí que ens ha semblat una mesura populista no massa fonamentada.

Però no estic dient que no haguem de treballar per millorar l'accés dels infants de les famílies amb menys recursos a l'aprenentatge d'una tercera llengua, s'ha de fer, tant a l'educació bàsica, reforçant segurament la dotació de professionals amb competències d'una tercera llengua; promovent la formació del professorat; facilitant l'accés a aquestes activitats extraescolars o estades a l'estranger, i ampliant places a les escoles oficials d'idiomes, reduint taxes. Tot això, el Grup Socialistes i Units per Avançar sí que hem presentat una proposta, que està pendent de debatre's, on plantejarem mesures en aquest sentit.

Però, no obstant, en el tema concret de les escoles bressol, del seu finançament, aquí sí que estem d'acord, entenem que cal passar de les paraules als fets i que el Govern de la Generalitat ha de recuperar la corresponsabilitat en aquest finançament: els 1.800 euros plaça i any acordats amb els ajuntaments abans del curs 2019-2020. Voldríem que fos així.

Hauríem de veure com el Govern garanteix també la sostenibilitat d'aquestes escoles, en tant que és l'Administració que és competent, que té la competència exclusiva. Voldríem veure restituïdes les partides destinades al foment i funcionament de les llars d'infants, que no es van retornar als ajuntaments des de 2012. I impulsar –evidentment, també, d'acord amb el mapa d'oferta existent, doncs– un increment de places públiques, preveure més dotacions perquè puguem parlar de model de llar d'infants efectivament inclusiu o de com millorar l'accés d'infants de famílies desafavorides a l'educació zero-tres.

Per cert, conseller, com que està aquí, el Govern de la Generalitat, amb una nova estratègia per prioritzar els expedients de risc greus davant de la resta, ha fet que el proper curs 2018-2019 no hi hagi finançament a les diputacions per a llars d'infants. Ens arriben queixes de Tarragona. I això, doncs, no pot ser.

Però, en definitiva, sí que vull agrair a la senyora Sierra la voluntat d'arribar a acords, que se'ns hagin acceptat les esmenes. I anunciar que el meu grup votarà a favor dels punts 1, 2, 3, 4 i 5, i ens abstindrem en els darrerament exposats, doncs, pel que ja comentava.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara, pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular, és el torn de la senyora Andrea Levy.

Andrea Levy Soler

El Grupo Parlamentario Popular apoyamos esta moción y hemos presentado una enmienda adicional al texto que se ha subsumido con otra del Partido Socialista y que agradecemos la buena voluntad del grupo proponente en su aceptación.

Nosotros creemos en la conciliación entre la vida personal y la vida profesional. Creemos que eso es, desde luego, una de las mejores herramientas para trabajar por esa igualdad de oportunidades.

Sin duda, la conciliación es importante, y así mismo lo dice también la Comisión Europea, que afirma que los primeros años de vida son aquellos en los que el impacto educativo es más efectivo y tiene mayor influencia en el desarrollo de los niños. Así que no solamente es una medida que favorece la conciliación de la vida personal y laboral, sino que además es una medida que favorece el desarrollo personal de los niños y que sienta las bases para la educación del futuro. Por eso es importante centrar el tiro en la universalidad y la gratuidad de la educación también en esta etapa de cero a tres años.

Pero lo cierto es que, hoy por hoy, en Cataluña, acceder a una plaza pública de cero a tres años es una carrera de obstáculos, donde cada pantalla que se pasa lleva un bonus, que serán los que al final determinen si el niño tiene derecho o no a una

plaza pública de educación de cero a tres años, teniendo en cuenta que el objetivo principal es la educación, pero también dar posibilidad a esa conciliación de la vida personal con la vida laboral, si tenemos además en cuenta que el reto de la natalidad, el reto demográfico, debe ser uno de los que centre más la preocupación de los políticos en estos momentos.

La educación ha de ser universal y gratuita, y no un premio por la suma de méritos o, como es el caso, de adversidades familiares para obtener lo que debe ser un derecho. Por esto nos adherimos a esta moción y así, además, lo reclamamos al Gobierno de la Generalitat, que siga en esta senda de apoyar la educación de cero a tres años.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari Republicà, del senyor Bernat Solé.

Bernat Solé i Barril

Moltes gràcies, president. Consellers, consellera... Senyora Sierra, tinc molt clar, fa temps que tinc molt clar que vostè i jo hem de recórrer un camí junts o, en tot cas, hem de compartir un camí; ho vam fer en la passada legislatura, a la comissió d'educació, i ho seguirem fent en aquesta comissió. Jo voldria que en aquest camí trobéssim diàleg i trobéssim acord i trobéssim potser consens, però el que veig és que en aquesta primera ocasió, doncs això no ha estat possible i no ens ha acceptat cap de les esmenes que ha presentat el nostre grup. El que sí que li dic... –bé, una petita esmena–, el que sí que li dic és que aquest camí estarà ple de sorpreses.

Les sorpreses que ens ofereix vostè? Una primera sorpresa, quan ens convoca en aquest Ple per a una interpellació que portava per títol «La conciliació de la vida familiar», dirigida al conseller El Homrani, i ens acaba parlant d'educació, ens acaba parlant de zero a tres anys. Per tant, aquesta seria la primera sorpresa que tenim en aquests moments. (*Veus de fons.*) Perdoni, senyora Sierra, em deixa acabar? –em deixa acabar? Vostè ens planteja una interpellació dirigida al conseller El Homrani, i el contingut íntegre de la interpellació i de la moció és exclusivament d'escoles de zero a tres anys. Per tant, no comencem massa bé aquest camí.

De fet, vostès el que plantegen és una mena d'empresa de serveis, una empresa de serveis al servei d'aquelles famílies que han de conciliar la vida familiar. Nosaltres, l'etapa de zero a tres anys, la concebem com una etapa educativa, una etapa educativa on hem de formar els nostres futurs infants del nostre país.

He fet l'esforç de revisar el seu programa electoral, de tant en tant ho faig. I vostès parlen de «recuperar la clase media y trabajadora», quan ens parlen de conciliació. O és que la classe que no és *media* no és *trabajadora*? Però és que, a més a més, en el seu programa electoral, vostès ens parlen –i és cert, això, ho compartim– de que, en aquelles etapes de les famílies on hi han infants, és la dona la que sovint té més precarietat laboral. I sap quin és l'argument que vostè ens ofereix? Ens diu el següent: «El acceso amplio a la educación preescolar no solo supone una ventaja para las madres trabajadoras, que desean conciliar una vida personal y profesional.» Perdoni, la conciliació no només ha de ser de les dones treballadores; la conciliació ha de ser de tota la família, dels homes i les dones, i nosaltres, des d'aquest grup, des del Grup Republicà, des del grup que represento, no estem ni estarem mai d'acord en reproduir els esquemes del passat que ens han portat fins al moment on estem en aquests moments.

Parlem de la moció. Vostès parlen de gratuïtat universal. Bé, com bé sap, en aquests moments la major part d'escoles bressol són de titularitat municipal; per tant, aquest Parlament té moltes atribucions, aquest Govern té moltíssimes atribucions, però a dia d'avui la gestió de les taxes d'una llar municipal és competència exclusiva d'un ajuntament. En tot cas, abans de fer aquesta proposta, parli amb els

ajuntaments, parli amb les entitats municipalistes, parli amb els seus alcaldes i amb els seus regidors; bé, o potser la mostra no és prou representativa.

Jo no sé si vostè i la resta de grups que avui donaran suport a aquesta gratuïtat han fet el càlcul del que suposarà que l'escola de zero a tres anys sigui gratuïta. Són 800 milions d'euros –800 milions d'euros. Aportin alguna solució per aportar aquests 800 milions d'euros. Deixem de construir instituts i escoles? Deixem de contractar aquell professorat que avui necessitem per al sistema educatiu? Deixem d'aportar els recursos necessaris per a poder implementar el decret d'inclusivitat? Aportin solucions. No facin brindis al sol. Si avui aproven aquests cinc primers punts, concretament el de la gratuïtat, surtin a fora i expliquin-ho, expliquin que això no serà possible d'implementar. No serà possible perquè, a més a més, ens trobem amb uns pressupostos prorrogats, i amb uns pressupostos prorrogats això no és possible.

Bé, l'altra sorpresa: vostè ens està demanant una corresponsabilitat de la Generalitat que el conseller ja va anunciar l'altre dia; per tant, em sembla que no correspon.

Pel que fa al nostre grup, i en resum, hi han moltes coses a dir, però no estem d'acord amb unes llars d'infants convertides en empreses de serveis, no estem d'acord a reproduir models caducs on sigui la dona l'única que hagi de conciliar la vida...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Bernat Solé i Barril

...no a propostes populistes i sí a unes llars d'infants que formin part del nostre model educatiu de país, basat en l'equitat i en la igualtat d'oportunitats.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn de la senyora Montserrat Macià.

Montserrat Macià i Gou

Moltes gràcies, president. Consellers, diputades, diputats, convidats, avui tinc l'honor, com a diputada per les Terres de Lleida, de fer la meva primera intervenció des d'aquest faristol, i no puc sinó començar denunciant l'excepcionalitat que des de fa temps embolcalla el nostre dia a dia amb la dura repressió contra els nostres consellers i conselleres –Lluís Puig, Quim Forn, Josep Rull, Dolors Bassa, Oriol Junqueras, Raül Romeva, Jordi Turull–, del líder de la institució cívica i cultural Jordi Cuixart, de la presidenta Forcadell, de la Marta Rovira, de l'Anna Gabriel, del nostre president del grup parlamentari, Jordi Sánchez, i del molt honorable president Carles Puigdemont. Una repressió que ha buscat l'escarment a l'exercici democràtic de donar veu i vot a la ciutadania. I començo així perquè quedi clar que no normalitzarem el dolor injust del seu segrest, de la presó, encara que sigui a prop de casa, ni de l'exili, i no ho farem mentre tots i cadascun d'ells no estiguin a les seves llars.

Com a grup parlamentari i des d'aquest nostre dolor, tenim l'objectiu de construir un país nou, basat en els valors fundacionals d'Europa, els valors democràtics, de la justícia, llibertat i solidaritat, i de les accions que se'n deriven, de cohesió social, d'accés universal, de benestar, de respecte a la diversitat; un país, en definitiva, sembrat de valors republicans, perquè estem aquí per fer un país millor per a les nostres filles i els nostres fills, un país més pròsper i amb mirada més ètica. I, per a aquest país nou que volem, la moció que ens ocupa ens ha d'ajudar a construir una ciutadania de qualitat, amb ciutadans compromesos i crítics.

Estem totalment d'acord amb l'objectiu de cercar estratègies que millorin la conciliació en les famílies de zero a tres anys, però nosaltres escollim vies diferents pel que fa al camí a recórrer per a assolir aquesta finalitat. Volem ser efectius, perquè la

conciliació l'entenem com una preuada eina per a millorar la vida de la nostra ciutadania i per a construir una societat més equànime i més igualitària.

Nosaltres tenim una visió molt més àmplia i transversal de la conciliació, que supera a bastament dels zero als tres anys. La conciliació l'entenem com a l'eina que promou la igualtat d'oportunitats entre homes i dones i que permet trencar sostres de vidre i desequilibris de participació. Una visió, la nostra, que està íntimament vinculada a la racionalització del temps en totes les facetes de la nostra vida i, per tant, s'enllaça amb la reforma horària, una reforma que cerca una nova cultura del temps. Tot amb tot, entenem que cal garantir l'efectivitat donant oportunitats educatives a tots els infants, des de l'edat més primerenca, i posant especial èmfasi als que estan en entorns més vulnerables o amb dificultats en l'aprenentatge.

En la conciliació, tal com ens demostren els països nòrdics, hi té un paper fonamental garantir places públiques d'escoles bressol de zero a tres anys, i en això ens hi trobaran, perquè, per nosaltres, l'atenció a la cura de les persones és una prioritat. Però aquest objectiu és directament proporcional a disposició de recursos econòmics. I en aquest sentit cal recordar el greuge del dèficit fiscal que fa temps que estem denunciant, els famosos 15.000 milions d'euros anuals, que en números redons signifiquen 40 milions diaris que van cap al Govern estatal i no retornen a Catalunya. Per això és que una de les nostres grans reivindicacions és l'estabilitat pressupostària que ens permeti poder programar i executar aquelles polítiques socials que ens han de fer ser una societat més moderna i més competitiva.

Per nosaltres és una prioritat que es pugui tornar a participar activament en la corresponsabilitat amb els municipis del finançament de les places de zero a tres anys, i també participar..., amb la voluntat de servei manifesta dels ajuntaments, que cal posar-la en valor, i la necessària planificació que escombri els desequilibris territorials, que pugui incrementar les places públiques i es pugui tendir a la universalització no obligatòria de la primera infància. I per nosaltres és importantíssim posar l'accent en aquelles famílies d'entorns més vulnerables. Però, és clar, fer polítiques públiques que afavoreixin la conciliació –objectiu que compartim i ens hi trobarem– demana sostenibilitat econòmica.

Així, doncs, és en la forma d'aplicar les polítiques de conciliació i del model educatiu en infants de zero a tres anys on divergim, i per això votarem negativament els punts 1, 1 bis, 1 ter, el 6, el 7 i el 8. I ho fem per viabilitat econòmica, perquè preferim proposar a futur que adobar el passat, perquè les seves propostes no garanteixen la possibilitat de conciliació, minven la capacitat de decisió dels mateixos centres i no semblen tenir en compte la ingent diversitat del territori.

Perquè compartim l'objectiu, votarem a favor...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Montserrat Macià i Gou

...els punts 2, 3, 4 i 5.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Tot seguit, és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Intervé la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. I bon dia a totes i a tots. La primera cosa que vull fer és agrair-li al Grup de Ciutadans que haja presentat aquesta moció sobre escoles bressol; sempre és una bona oportunitat per parlar del tema. Però he de dir que la primera cosa que ens ha cridat l'atenció d'aquesta moció és el seu títol, perquè diu: «sobre la conciliació dels diferents vessants de la vida de les famílies amb infants de entre

zero i tres anys». I dic que crida l'atenció perquè només parla d'escoles bressol, així que els diferents vessants els hem buscat però no els hem trobat. I la segona cosa que ens sembla més rellevant és que aquesta moció s'ha presentat aquesta legislatura, però es podria haver presentat en qualsevol altra; de fet, fa anys que podria haver presentat, però això no és culpa del Grup Parlamentari de Ciutadans, això ha sigut culpa del Govern de la Generalitat, que porta més de cinc anys donant l'esquena a les famílies, a les escoles bressol i als ajuntaments, que, per cert, han hagut d'assumir aquesta tasca i invertir aquests diners per a finançar les escoles bressol i no han pogut fer altres polítiques socials que sí que eren de la seua competència.

Concretament, i entrant a la moció, al primer punt, que fa referència al finançament, no acabem de tindre massa clar quin és el model de finançament que proposa Ciutadans. Ho dic perquè, d'una banda, demanen una dotació pressupostària per a l'educació infantil de zero a tres anys per tal que siga universal i gratuïta –hi insisteixo, universal i gratuïta–, però és que a continuació parla de recuperar com a mínim un mòdul econòmic de 1.600 euros per arribar als 1.800 per plaça i any, com recull la llei i, a més, com va dir l'altre dia el conseller que s'hi comprometrien. No va ser tan concret a l'hora de dir si seria per llei, no?, els terços –d'un terç família, un terç ajuntament i un terç Generalitat–, però sí que va dir que formaria part de la responsabilitat.

Per tant, sí que agrairíem que Ciutadans acabara d'aclarir si estem parlant de recuperar els tres terços o d'un model d'escola bressol gratuïta i, per tant, que assumiria entre Generalitat i no sé si ho han parlat amb els ajuntaments.

Altres punts: «Augmentar el nombre de places públiques facilitant la conciliació de la vida laboral i familiar.» Augmentar places, clar que volem, i a més es necessita, i principalment en aquells territoris més castigats per l'atur. Però és que l'augment de les places públiques d'escola bressol no només ha d'anar encaminat, com ja s'ha dit en anteriors intervencions, a la conciliació de la vida laboral i familiar, ha d'anar principalment destinat a aquells llocs on hi ha un índex d'atur que és més alt, on la renda familiar és més baixa i a on el nivell socioeducatiu de les famílies és menor. S'han de tindre en compte tots aquests criteris.

I això va directament relacionat amb el punt 8, on ja avance que ens abstindrem, sobre els convenis d'empreses amb llars d'infants, que tampoc compartim.

Pel que fa als punts 3, 4 i 5, hi votarem a favor. Volem més recursos per a les escoles bressol, que siguen d'accés universal, que arriben a aquelles famílies que més ho necessiten i, òbviament, volem unes llars d'infants que siguen inclusives.

Sobre el punt 6, d'ensenyament de l'anglès, arribem tard per enguany, però en tot cas creiem que l'estudi de l'anglès no només ha de ser una cosa d'un mes en estiu, sinó que ha de ser i formar part d'un pla anual.

Al punt 7 també ens abstindrem. Creiem que és positiu flexibilitzar horaris d'escoles bressol, però no perquè els nens i les nenes facen les mateixes hores que nosaltres fem a la feina, sinó per poder moure la forquilla d'entrada i de sortida, perquè és una jornada, en definitiva, que és pedagògica, que és relacional, que és de criança i no és laboral.

I, per tancar, nosaltres no hem presentat cap esmena al text, perquè hem preferit fer la nostra pròpia interpel·lació sobre el suport a la primera infància. Creiem que no és l'hora de mirar només una part de la foto. És el moment de mirar la imatge sencera, amb tota la seua complexitat. Cal un pla per al desenvolupament infantil centrat en la primera infància, que tinga en compte les escoles bressol, però també els espais familiars, també les accions de suport i apoderament parental, i que han d'anar acompanyades d'altres mesures com les baixes de maternitat i paternitat iguals i intransferibles que també hem presentat al Congrés.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Albiach. És el torn ara del Subgrup Parlamentari de la CUP, del senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Sí; gràcies, president. Bé, el nostre grup votarà favorablement als punts de l'1 al 5 i ens abstindrem en els punts 6, 7, 8. I m'explicaré molt breument. Efectivament, i aprofitant que tenim aquí el conseller, òbviament, per nosaltres l'ensenyament, l'escola de zero a tres anys és un tema central, i creiem que és un tema central per al país i, per tant, que s'hauria de convertir en aquesta legislatura –hi insisteixo, en aquesta legislatura, en aquesta lògica temporal– en un tema absolutament central. Perquè ens sembla que ho és per raons objectives i també per venir d'on venim, d'un període de gran precarització d'aquest sector en el context de la crisi, i també tenint en compte que això ha implicat per a molts ajuntaments al nostre país fer esforços econòmics en aquest sentit, manllevant recursos cap a temes que sí que serien de la seva competència quant a polítiques públiques.

Per tant, aquí cal un reequilibri amb la societat i amb els ajuntaments que, òbviament, requereix un esforç per part de la Generalitat que és ineludible, i més tenint en compte que l'ensenyament de zero a tres anys, com vostès saben molt bé, és un factor clau des del punt de vista de la lluita contra la segregació social i és un factor clau des del punt de vista de la lluita contra les desigualtats. Per tant, tot allò que invertim en escola de zero a tres anys revertirà, òbviament, i de forma molt directa, en la millora de la igualtat social en el nostre país.

Sabem que això vol dir 800 milions, tal vegada, però ens sembla que són diners molt ben invertits i molt ben gastats i que, per tant, això ha de ser una de les prioritats com a país en aquesta legislatura. Perfectament arribar a la universalitat i la gratuïtat..., hi han camins de transició, com la tarifació social, etcètera, però òbviament no podem menystenir que aquest objectiu d'inversió és imprescindible i necessari en aquesta legislatura.

I, molt ràpidament, per acabar ens abstindrem als punts 6 i 8 perquè efectivament pensem que la conciliació no passa necessàriament per augmentar els horaris escolars, sinó precisament per flexibilitzar i millorar les condicions de treball de les persones, que els permetin una adequada dedicació a la tasca de cures. Tampoc ens sembla que planificar en funció del mapa industrial sigui una mesura que ens porti necessàriament a una nova planificació i a una bona planificació dels recursos escolars, ni tampoc dels de zero a tres anys. En tot cas, ha de ser una variable que s'ha de tenir en compte dintre d'una visió global de la planificació en funció de les necessitats del territori i de criteris de proximitat dels alumnes.

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Carles Riera Albert

I, d'altra banda, i per últim, pensem que els recursos escolars, sí, s'han d'utilitzar fora d'horari escolar amb finalitat social i comunitària, però, hi insistim, això no vol dir necessàriament una ampliació dels horaris escolars.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara, per tal de pronunciar-se sobre les esmenes, és el torn de nou de la senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyor president. Senyora Niubó, el que té a veure la conciliació i el mes de juliol és que normalment els alumnes tenen vacances i les famílies no, i és una manera que pot ajudar a conciliar. Pel que fa al fet que siguin nadius, en rea-

litat tots som nadius del lloc on hem nascut; aquí ens referim, òbviament, als països de parla anglesa. I és una qüestió de tenir l'oportunitat de poder tenir unes classes amb un ensenyament no reglat i tenir l'oportunitat de poder practicar, per exemple, l'accent.

Pel que fa al senyor Solé, benvingut al diàleg. Comenci pel seu grup; comenci perquè als ajuntaments on vostès manen no ens declarin persones no grates. Seria una molt bona manera de començar el diàleg. Comenci, per exemple, per dir que no ens boicotegin, que ens permetin fer actes allà on vulguem, que puguem anar a qualsevol ciutat de Catalunya i puguem fer un acte; no com a Vic, que ens ho van impedir. Això seria una molt bona manera de començar el diàleg. Que ens deixin fer homenatge a Cervantes sense que vinguin a impedir-ho. Tot això serien maneres fantàstiques de començar el diàleg. I aquí ens trobaran.

Després, jo no trio qui respon la interpellació. Jo no vaig triar que fos el senyor El Homrani i, de fet, em consta que el senyor Bargalló volia contestar aquesta interpellació i no el van deixar. (*Remor de veus.*) Estem totalment d'acord en que no hauria de ser així, no hauria de ser que quan una dona ha de..., que quan s'ha de conciliar sigui la dona. Però lliçons del seu partit, lliçons d'Esquerra Republicana, que té un diputat que considera que la manera de triar les dones per als alts càrrecs és la mida del seu pit, lliçons de vostè, cap ni una. (*Aplaudiments.*) Aquesta és la meritocràcia d'Esquerra Republicana.

I pel que fa a d'on es poden treure els diners, doncs, per exemple...

El president

Senyora Sierra, se li ha acabat el temps.

Sonia Sierra Infante

...d'ambaixades; de *chiringuitos* polítics; del senyor Torra, que cobra el doble que el president d'Espanya; dels consellers, que cobren més que els ministres i més que el president d'Espanya... Hi ha molts llocs d'on treure els diners.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Hem cridat a votació. Hi han sollicituds de votació separada? (*Pausa.*) Sí, senyora Granados.

Eva Granados Galiano

Votació separada del 6, 7 i 8, que es poden fer conjuntament.

El president

Alguna petició més? (*Pausa.*) No? Per tant, podem votar tot un primer bloc fins al punt 6, i un segon bloc 6, 7 i 8? Sí? No? (*Pausa.*) Doncs, he demanat si hi han votacions separades. Senyor Pujol, digui'm.

Eduard Pujol i Bonell

Sí, ha de ser votació separada, president. Del primer punt al sisè no hi ha conformitat amb la votació, per tant, ha de ser separat. (*Veus de fons.*) No, no, no. Del primer, primer bis i primer ter poden anar junts. Els següents, si vostès volen, com un *pack*, del 2 al 5, també. El 6 i el 7 per separat, tot i que vostè m'ha dit que el 7 i el 8 aniran junts.

El president

Per tant, a veure si ens hem aclarit: del primer punt, el punt 1 bis i 1 ter per separat, però conjunt? (*Veus de fons.*) Conjunt els dos, vull dir, 1 bis i 1 ter però per separat de la resta de punts? (*Algú diu: «Sí.»*) Fins al 5? El 6 per separat, el 7 per separat i després quedaria el 8. Sí? D'acord. Ha quedat clar? (*Remor de veus.*)

Tornem-hi: 1, 2, 3, 4 i 5 junts, no? (*Remor de veus.*) He demanat si hi havia votacions separades, diputats i diputades. (*Veus de fons.*) Sí. Tots separats? Escoltin, fem una cosa, que acabarem abans, votem tots els punts separats. Molt bé. Som-hi.

Comencem la votació del punt 1 –del punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 68 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 1 bis –1 bis.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 68 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

I passem ara al punt 1 ter –1 ter.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 68 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. És a dir, per unanimitat.

Passem al punt número 3, votem el punt número 3.

Aquest punt queda aprovat per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem al punt número 4, votem el número 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. És a dir, per unanimitat.

I passem ara a la votació del punt número 5 –número 5.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I passem ara a la votació del punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 39 vots a favor, 65 en contra i 28 abstencions.

I passem ara a la votació del punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 39 vots a favor, 64 en contra i 29 abstencions.

Votem ara el punt número 8, i darrer, d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 39 vots a favor, 64 en contra i 29 abstencions.

I si no m'he descomptat, no hi ha cap altre punt d'aquesta moció a votar? No? (*Pausa.*)

Molt bé, doncs, suspenem la sessió fins a les tres de la tarda.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i tres minuts i es reprèn a les tres de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pels lletrats Antoni Bayona Rocamora i Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura i de Polítiques Digitals i Administració Pública.

El president

Reprenem el Ple, seguim amb l'ordre del dia.

El setzè punt és la moció subsegüent a la interpehlació al Govern... (*veus de fons*), perdó, sí..., senyor Pedret, per què em demana la paraula?

Ferran Pedret i Santos

Sí, senyor president, per fer una crida a l'observança del Reglament amb relació a l'article 38 del Reglament, i també aquest, amb relació al 161.

El nostre grup parlamentari ha registrat una petició de reconsideració de la decisió de qualificació i admissió a tràmit de l'esmena transaccional relativa a la moció de la CUP que es veurà en l'últim punt de l'ordre del dia, i pensem que fora bo que la Mesa tingués l'oportunitat d'examinar-la abans que es produís la votació, la substanciació del punt.

El president

Senyor Pedret, com bé sap, no hi ha un acte formal d'admissió a tràmit de les transaccions, de la Mesa. Així s'ha actuat sempre. De fet, aquest debat ja l'hem tingut en altres moments, en altres plens, i la consideració que s'ha fet, efectivament, és la que marca el Reglament i la que s'ha fet fins ara, que és que no hi ha un acte d'admissió a tràmit de les transaccions per part de la Mesa, que formen part dels acords entre els grups parlamentaris.

S'admeten a tràmit les propostes, s'admeten a tràmit les esmenes, però les transaccions formen part dels acords que facin els grups parlamentaris i no hi ha un acord concret, i no hi ha un tràmit concret de la Mesa, d'admissió a tràmit de les transaccions.

(Ferran Pedret i Santos demana per parlar.) Sí, senyor Pedret...

Ferran Pedret i Santos

Tanmateix, president, si no ho tenim molt mal fixat, en la darrera Junta de Portaveus i amb relació precisament a aquesta qüestió vam acordar que, si fora necessari, hi hauria una reunió de la Mesa per tal de valorar la transacció. Així ho tenim entès nosaltres.

El president

Doncs així és que no devien entendre, exactament, què és el que es va parlar a la Mesa. Efectivament a la Mesa es va sol·licitar, en algun cas, fer aquesta Mesa per l'admissió a tràmit de les transaccions, però el mateix argumentari que m'ha servit abans per esgrimir què és la posició ara, ens va servir, també, per explicitar-ho en el marc de la Mesa.

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Sí, también por cuestión de orden, señor presidente, y en el mismo sentido. Es necesario que se reúna la Mesa para calificar las enmiendas transaccionales que se han presentado. Y esto no solamente es la opinión de los grupos, tengo entendido que fue, primero, el acuerdo de..., ya un acuerdo de la Mesa, en ese sentido, de que había de reunirse para hacer este tipo de calificaciones cuando fueran discutidas y, además, una recomendación de los letrados.

Si lo que se persigue es amordazar el criterio de los letrados, si lo que se persigue es que no lo digan para no tener que contradecirlo explícitamente, pues díganoslo claramente, pero esto ya empieza a tener tintes de la legislatura pasada. Y usted ya está haciendo aquí cosas que nos recuerda a las que hacía la presidenta Forcadell.

Estamos volviendo a vivir, en estos plenos, abuso contra el derecho de los diputados a ser escuchados, y estamos viviendo un abuso, desde el momento en que la Mesa no se convoca y se pide una junta de portavoces y aquello que debe dirimir y de lo que se debe hablar en la Junta de Portavoces, se pospone a un momento posterior a aquello que se tiene que hablar. O sea, que vamos a hablar de la moción de la CUP cuando la moción de la CUP ya se haya votado y ya no haya nada que hacer con las objeciones que ponen los grupos parlamentarios. Y no cualquier grupo parlamentario...

El president

Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

...señor presidente, con todo el respeto, grupos que representamos a muchísimos catalanes, tantos que hemos ganado las elecciones.

(Aplaudiments.)

El president

Senyor Carrizosa, sap perfectament que no hi ha un acord de la Mesa en aquest sentit que vostè esgrimia, però, per altra banda, és molt clar... *(Remor de veus.)* Si em pregunten..., si em fan una consideració i després no escolten la resposta, jo els demanaria que m'escoltessin..., escolti. No és cert que hi hagi un acord a la Mesa en aquest sentit que vostè esgrimia.

I, d'altra banda, el que és evident és que l'article 168.2 del Reglament és molt clar amb relació a les transaccions. De fet, no només l'article del Reglament; no només, per tant, el Reglament, que és el que presideix totes les accions que es facin en aquest Ple i a la Mesa, sinó que, a més a més, fins ara, com també vostè sap perfectament, en cap moment les transaccions s'han admès a tràmit per cap acte de la Mesa, sinó que han estat sempre acords entre els grups.

Es va admetre a tràmit la proposta, es van admetre a tràmit les esmenes, amb un debat i unes consideracions, efectivament, a la Mesa, però ja estan admeses a tràmit aquestes dues qüestions, tant la proposta com les esmenes, que són les dues que s'admeten a tràmit a la Mesa, no així les transaccions. I ho sap perfectament, senyor Carrizosa.

Per altra banda, la Junta de Portaveus s'ha convocat just després del Ple i no durant el Ple. Per tant, immediatament, en el primer moment en què puc convocar aquesta Junta de Portaveus, que, per altra banda, em correspon a mi convocar-la... –vostès tenen una possibilitat de sol·licitar-la, però em correspon a mi convocar-la–, l'hem convocada de manera que sigui immediatament posterior al Ple. Per tant, tan ràpid com és possible.

(José María Espejo-Saavedra Conesa demana per parlar.) Sí, senyor Espejo?

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, por una cuestión..., por una llamada a la observancia del Reglamento al señor presidente. Sí..., bueno, primero para saber si va a atender la petición que yo le he hecho, que no me la ha contestado en todo el día..., creo que también ha habido algún otro miembro de la Mesa que le ha pedido que se convoque la Mesa, y bueno..., yo no he recibido respuesta, la he hecho, esta petición, esta mañana y todavía no he tenido... Me he enterado por los periodistas de que no se iba a convocar la Mesa. Supongo que se lo ha dicho usted a los periodistas, pero a este vicepresidente segundo del Parlamento, pues, no se ha dignado a contestarle a un escrito formalmente presentado por Registro. Por lo tanto, esa es mi primera pregunta.

Y segundo, en cuanto a la observancia del Reglamento, artículo 37 del Reglamento, que ya por desgracia le he tenido que recordar en otras ocasiones, ya que usted interpreta el Reglamento de una manera muy particular, las funciones de la Mesa del Parlamento. Corresponden a la Mesa las funciones siguientes, una de ellas es exactamente: «Decidir la tramitación de todos los escritos, *todos* los escritos y los documentos de índole parlamentaria.»

Una enmienda transaccional, presentada por escrito, entra dentro –creo yo– del «todos los escritos». Y, a parte, creo que es un documento de índole parlamentaria. Pero, por si hubiera alguna duda, que como mínimo la duda creo que la hay –como mínimo la duda creo que la hay–, porque tres miembros de la Mesa –tres miembros de la Mesa– le han pedido que convoque la Mesa, hay otra función que tiene la Mesa también, de acuerdo con este artículo 37.3, que usted está a punto de incumplir, por

lo que parece, que es: «Adoptar las decisiones que requieran las tramitaciones parlamentarias, en caso de duda o de laguna reglamentaria.»

Como mínimo, creo yo que si hay tres miembros de la Mesa de este Parlament que quieren que se reúna la Mesa y algunos letrados, que me consta que se han dirigido a usted para decirle que creen que lo apropiado y oportuno es que se reúna la Mesa, creo que, como mínimo, acogiendo a esta cuestión de que la Mesa es la que resuelve las dudas que pueda plantearse, debe reunirse la Mesa. Y como mínimo, contestar, cuando dos miembros de la Mesa, tres miembros de la Mesa le han solicitado la reunión de la Mesa.

Por lo tanto, aquí en público, delante de todos los catalanes y de todos los españoles que nos puedan estar viendo, le pido, señor presidente del Parlament, que convoque a la Mesa, de la cual formo parte y formamos parte otros compañeros de este Parlament, para cumplir nuestras obligaciones y para ejercer nuestros derechos.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Tornat..., en primer lloc, vicepresident, hem contestat les cartes o els documents que s'han fet entrar el dia d'avui. Ara parlava amb el secretari Pérez que em reconeixia que, efectivament, hem contestat. No sé si..., haurien d'haver-la rebut. Per tant, hem contestat a totes les..., tots els documents, com sempre contestem a tots els documents.

En tot cas, ens han entrat un document per escrit, responem també per la mateixa via, que és amb una resposta per escrit.

Vostè es referia a l'article 37; s'hi ha referit abans el senyor Carrizosa, i per no abundar una mica amb la resposta..., vostè ara feia esment a un punt que parlava sobre les decisions que requereixen les tramitacions parlamentàries. En aquest cas, no hi ha una tramitació parlamentària de l'admesa a tràmit de les transaccions a la Mesa. I no només pel que fa al Reglament, així s'estipula en l'article 168.2, al qual em torno a referir, sinó que aquesta és la pràctica que s'ha fet habitualment. De fet, sempre les transaccions formen part de l'acord dels grups i no hi ha una admissió a tràmit concreta per part de la Mesa.

En tot cas, insisteixo en que es va admetre a tràmit la proposta, es van admetre a tràmit les esmenes, amb consideracions que van poder fer tots vostès a la Mesa, i no només vostès, sinó els mateixos lletrats, i, per tant, es van complir els tràmits parlamentaris.

Ara, les transaccions formen part, com deia, d'aquests acords entre els grups parlamentaris sense necessitat –i així ho estipula el Reglament– de que hi hagi una admissió a tràmit per part de la Mesa.

(José María Espejo-Saavedra Conesa demana per parlar.) Digui...

José María Espejo-Saavedra Conesa

Por lo tanto, entiendo que usted no va a convocar la Mesa, ni tan solo para debatir sobre esta cuestión..., el órgano de gobierno de este Parlamento.

El president

Sabem perfectament què és la Mesa i que és l'òrgan de Govern d'aquest Parlament...

José María Espejo-Saavedra Conesa

Pero yo no le he preguntado si lo sabe, sé que lo sabe y lo que quiero es que diga si la va a convocar o no.

El president

Si em deixa parlar, senyor vicepresident..., si em demana..., si em fa una pregunta i després no em deixa contestar (*remor de veus*)...

José María Espejo-Saavedra Conesa

Tranquils, tranquils...

El president

...evidentment..., no..., en tot cas, qui ordena el Ple i qui demana tranquil·litat socio, vicepresident.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sobretot si ho fa bé. (*Forta remor de veus. Aplaudiments.*)

El president

En fi..., no entraré a considerar ni entrar a debatre amb vostè perquè em sembla absolutament irrespectuós per part seva el que acaba de fer.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Doncs a mi em sembla irrespectuós (*aplaudiments*)...

El president

...irrespectuós..., irrespectuós i de falta d'educació (*aplaudiments*); però, en tot cas..., en tot cas, com que no vull entrar en les formes...

José María Espejo-Saavedra Conesa

...em sembla irrespectuós per tots aquests diputats representats, que han demanat que compleixi el Reglament, i vostè...

El president

Senyor Espejo..., vicepresident..., senyor vicepresident...

José María Espejo-Saavedra Conesa

...si us plau, senyor conseller, també li demano respecte.

(*Aplaudiments.*)

El president

Senyor vicepresident..., li demano que no es posi nerviós, no cridi, no ens exaltem més del que ja sembla que estem...

José María Espejo-Saavedra Conesa

No? Doncs digui-l'hi al conseller, que m'estava cridant... (*Forta remor de veus.*)

El president

Vicepresident, tranquil·litzi's, si us plau..., tranquil·litzi's i intentem... (*Persisteix la forta remor de veus.*)

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, sí, sí..., ara els demano tranquil·litat a vostès.

El president

Vicepresident, li hauré de retirar la paraula o cridar-lo a l'ordre, i no vull fer ni una cosa ni l'altra. Per tant, li demano..., li demano que calli...

José María Espejo-Saavedra Conesa

Bé, doncs faci el que vulgui, si ja està incomplint el Reglament...

El president

Vicepresident, li demano que calli (*veus de fons*) i que... Escolti'm,estic en ús de la paraula, vostè m'ha fet una pregunta. Jo li dic que la competència per convocar la Mesa és del president. Jo ja els he respost amb relació a això, no només aquí, sinó que, a més a més, hi insisteixo, se'ls ha contestat per escrit. Si no ho han rebut segur que estan a punt de rebre-ho i, en tot cas, tindran la resposta, hi insisteixo, en la mateixa via que han fet vostès, que és per escrit.

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el consens polític i social al voltant dels grans temes de país

302-00003/12

Seguim amb l'ordre del dia. Seguim amb la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el consens polític i social al voltant dels grans temes de país, com dèiem, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula la diputada, la senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. President, consellers, conselleres, diputats i diputades..., el debat de la moció sobre aquest consens polític i social al voltant dels grans temes de país, que així ho vàrem traslladar al vicepresident Aragonès, fa quinze dies i on volem constatar que sense acords amplis no hi haurà solució als grans temes de país; que sense majories de dos terços, no avançarem; que seguirem amb l'empat d'impotències, cada dia més frustrats, cada dia més crispats.

I sabem que no serà fàcil, que no serà ràpid, però avui volem celebrar la voluntat del president de la Generalitat. El meu grup celebra la voluntat del president de la Generalitat, d'obrir aquest espai de diàleg entre el president de la Generalitat i els presidents, les presidències dels grups i els subgrups de la cambra.

Creiem que cal desescalar declaracions i que cal abandonar, definitivament, la via unilateral. Per nosaltres, abraçar la democràcia vol dir el respecte a les normes, a les normes de convivència i a les majories necessàries per reformar aquestes normes de convivència. Això vol dir abraçar la democràcia.

I, per nosaltres, la disjuntiva és molt clara: o hi ha diàleg o hi ha enfrontament. I aquesta és la decisió que s'ha de prendre i aquesta és la decisió que el president de la Generalitat ha de prendre. I entenem que, si obre un espai de diàleg entre els grups parlamentaris, és que vol donar-li una oportunitat a aquest diàleg i abandonar la confrontació.

Ahir la ministra Batet deia que «la crisi catalana no marxarà per si sola». La ministra Batet deia que «la resolució del conflicte a Catalunya és d'una alta complexitat i que va més enllà dels governs i probablement més enllà d'una legislatura». I, per tant, nosaltres celebrem aquest espai que hem acordat, de diàleg, esperem que estable, entre el president i les presidències dels grups parlamentaris. Aquesta és la lectura que fem de l'acord al que hem arribat quatre grups de la cambra i a qui vull agrair la negociació que hem tingut en aquesta moció. I també els ho dic: no estem pressuposant cap resultat. És evident que hi haurà temes en què no ens posarem d'acord, però estem convençuts que només des de la paraula, només des de l'esforç de palesar allò que ens uneix, podrem avançar.

Fa quinze dies els deia que hi havia una nova manera. I jo ara, quan escolto els líders polítics al meu país, doncs, puc comprovar, des de les molt grans distàncies ideològiques, en quin bàndol estan: entre aquells que volen contribuir a solucionar el problema o aquells que volen aprofundir i viure en i pel problema a Catalunya. Ens dividim entre els que volem contribuir a trobar sortides o els que tenen com a estratègia agreujar i eternitzar la confrontació.

Aquest acord, per nosaltres, avui, és una passa cap a la voluntat de trobar sortides i per donar una oportunitat a la política. Per nosaltres, treballar per la solució passa per dialogar, actuar des de la reciprocitat i la lleialtat entre governs, institucions i grups parlamentaris. Actuar reconeixent la pluralitat de la nostra societat, i actuar, per tant, incloent el que no pensa com tu per representar tothom, que és el que ha de fer també el president de la Generalitat.

L'acord d'avui per nosaltres és una oportunitat, una oportunitat per mirar-nos als ulls, una oportunitat per començar a parlar, i una oportunitat per buscar àmplies majories, que en aquest Parlament són àmplies si són de dos terços dels diputats i les diputades que seiem aquí.

Tinc dos missatges que vull llançar també a aquells que volen continuar la confrontació. Per una banda, als caps de les files independentistes, als líders de les files independentistes els demano que abandonin, si us plau, el «postureig» aquest de la desobediència. No pot haver-hi tanta distància entre el que és el discurs i els fets, això ja no s'aguanta per enlloc. I si han nomenat els representants als organismes bilaterals presents a l'Estatut no ens diguin després que es volen saltar l'Estatut. Cada cop això és menys creïble.

En el nostre grup trobaran la mà estesa per al diàleg, però també trobaran la fermeza en la defensa de la llei i de la bona fe negociadora. I si fora de la llei no hi ha democràcia, fora de la llei només poden haver-hi mecanismes que assegurin que es retorna a la legalitat.

I també em vull adreçar als portaveus..., a los portavoces de la nueva matraca de hacia dónde mira Pedro Sánchez. Y yo les pregunto a la señora Arrimadas y al señor De Páramo, que después intervendrá: ¿les molesta que alguien intente arreglar el conflicto? ¿Es eso lo que le pasa a Ciudadanos? (*Aplaudiments.*) ¿Les molesta que alguien intente arreglarlo?

Usted, señora Arrimadas, ¿qué prefiere? (*Veus de fons.*) ¿Ponerse difícil a los que quieren confrontación o vivir en la confrontación? Señora Arrimadas, esa es la respuesta que esperamos de usted. (*Remor de veus.*) Ustedes vivían mejor con Rajoy: ni se constataba el problema ni se abordaba. ¿Qué piensan hacer ustedes ahora? ¿Aliarse con Puigdemont (*rialles*) y seguir con la confrontación o dar una oportunidad al dialogo? Yo creo que es bueno que alguien intente arreglarlo, y estaría bien que Ciudadanos y Partido Popular contribuyeran a la solución.

Al final, también sus electores quieren una mejora de la financiación, quieren una reforma de la Constitución, y eso es lo que vamos a intentar.

Per últim –i acabo–, la moció que presentem incorpora dos punts més, un que apella directament al Govern que no governa, un Govern que sigui qui sigui el que el presideix no atén les necessitats de la població. Nosaltres dèiem: «Cinc anys de retallades i dos de powerpoint.» Doncs a veure si després dels cinc anys de retallades i dos de powerpoint sobre allò que tenim acord en aquest Parlament el Govern posa fil a l'agulla i comencem a treballar sobre l'explotació laboral, sobre les qualificacions professionals, sobre la infància vulnerable, sobre la inspecció de treball, contra la violència masclista i tots els temes que tenim a sobre de la taula.

I, per últim, un punt que constata –vostès crec que no la veuen, però la constata– la polarització social que hi ha a la ciutadania, i la necessitat de treballar per la reconciliació civil. Això és tasca de tots, però especialment és tasca del president de la Generalitat, del Govern i dels representants polítics, que ens toca refer consensos que vostès van trencar la passada tardor.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyora Granados. Ara és el torn, per part del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, del senyor Xavier Domènech.

Xavier Domènech Sampere

Bona tarda. Acabem de viure, i, de fet, viurem durant aquesta tarda un *revival* de la legislatura passada. Crec que hi han il·lustres diputats de Ciutadans que es somriuen davant d'aquesta realitat. No és el meu cas. Però hi ha una notícia –jo crec que la notícia serà el *revival*, i això és el que sortirà a les televisions–, però hi ha una doble notícia que crec que és important. Primer, avui ens trobem davant del primer acord que reuneix el Partit Socialista, nosaltres mateixos, Esquerra Republicana i Junts per Catalunya per afrontar un espai de diàleg. És el primer acord, crec, en molt temps en aquest sentit. I també és el primer acord d'aquelles forces polítiques que vam fer possible fa poc fer fora M. Rajoy del Govern de l'Estat.

En aquest sentit, saludem, evidentment, aquest acord, que en som copartícpis, perquè això va en el camí del que nosaltres sempre hem defensat: la necessitat d'un diàleg intern que ens permeti ser més fortes com a país per afrontar un diàleg amb l'Estat, amb el Govern de l'Estat. Un diàleg que no sigui de part, sinó que pugui representar el tot. Un diàleg que en aquest cas es concreta en l'espai que el president tindrà a bé convocar quan ell cregui, i que per nosaltres, en aquest cas, és positiu, però no és suficient. Creiem que el diàleg ha d'anar molt més enllà, ha de ser una responsabilitat col·lectiva del conjunt de les forces polítiques del Parlament de Catalunya, que ha d'aconseguir que el conjunt de forces polítiques del Parlament de Catalunya s'hi vegin obligades a participar i a proposar, i per això nosaltres hem proposat la taula pel diàleg, en què seguirem treballant els propers dies.

El diàleg no és la solució, però sense diàleg no hi ha solució. No és la fi, ni la finalitat, però és un mitjà absolutament necessari. Per nosaltres és evident, absolutament evident, que la unilateralitat que va deixar de banda una part del nostre propi poble ha esdevingut el principal fracàs de l'estratègia seguida en aquests últims temps. Com també és absolutament evident que no afrontar els problemes de cara, que deixar que hi hagi un govern dels jutges, que pensar que el 155 és la solució ha estat el principal fracàs de l'Estat i de la política en aquests últims temps.

Per tant, creiem que aquest diàleg té com a primera missió sortir dels bloquejos actuals que tenim, i això es diu «judicialització», es diu «presos», es diu «llibertat d'expressió», però també té com a missió afrontar els grans problemes de fons, que ens han portat o ens han dut fins aquí.

I aquí hi ha un tema, que és l'elefant, el famós elefant que anaven compartint entre el president Joaquim Torra i el senyor Iceta; l'elefant que ara posaran dintre de l'habitació, que és l'elefant del referèndum, i ballarà dintre d'aquella habitació esperem que mesos i mesos –esperem que no els expulsi a vostès de l'habitació–, que és el debat sobre el famós referèndum. Per nosaltres, aquí no hi ha elefant, o sigui, la posició nostra és absolutament clara. És la mateixa posició que defensava el mateix Partit Socialista de Catalunya no fa tant; és la mateixa posició que defensaven constitucionalistes com Rubio Llorente o Javier Pérez Royo no fa tant –Pérez Royo, actualment. De fet, fins i tot m'atreviria a dir, –no, no m'atreviria a dir– ho puc afirmar, és una mateixa posició que ha defensat Francesc de Carreras, constitucionalista il·lustre de Ciutadans, que també va dir que era possible i factible, i constitucional, aquest referèndum. Però jo crec que aquí la qüestió clau i amb això..., la qüestió clau mai ha estat el referèndum. La qüestió clau..., bé, nosaltres l'hem defensat i la defensarem, eh?, que ningú es preocupi, però la qüestió clau, en realitat, sempre ha estat la sobirania, el reconeixement de la sobirania.

Perquè si el referèndum és possible constitucionalment, i ho han dit socialistes i ho han dit també constitucionalistes de Ciutadans, per què no es fa aquest referèndum? No es fa perquè implica el reconeixement de l'existència d'un *demos* català. Que és aquell reconeixement que també té la Constitució del 78 quan diu que l'Estatut el vota el poble de Catalunya. És exactament el mateix reconeixement. I és aquell reconeixement que va trencar la sentència de l'Estatut del 2010. I aquest per mi és el gran problema, qualsevol proposta sempre ha sigut de la sobirania i aquí, en aquest diàleg hi ha..., en el de futur, quan haguem superat els bloquejos actuals, qualsevol proposta federal, confederal o independentista ha de partir del reconeixement de les sobiranes compartides.

Deia avui aquest matí el senyor Miquel Iceta: «Un llibre de divuit euros», jo crec que hi ha una part dels drets d'autor que jo li he pagat, és a dir, que el vaig poder llegir. Deia aquest matí que aquest llibre, el seu llibre *La tercera vía*, deia que, en aquest llibre que el vaig llegir efectivament, que ens trobem «en el marco de las soberanías compartidas de la Unión Europea». Doncs si vostès van a Europa i parlen de sobiranes compartides, què menys que parlar de sobiranes compartides quan es tracta de parlar de Catalunya i d'Espanya.

Perquè aquest és el camí del federalisme i del confederalisme. I aquest és el camí, crec, de la solució. En tot cas iniciem el camí. I repeteixo, aquesta és la veritable notícia que hauria de sortir avui d'aquest Parlament. Iniciem aquest camí, i en aquest camí separat, fes que siguin segurs els ponts del diàleg, fes que siguin segurs.

El president

Senyor Domènech, se li ha acabat el temps.

Xavier Domènech Sampere

Per aquest camí hem de superar els bloquejos actuals i afrontar els problemes d'arrel que hi ha en el fons de tot aquest debat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari Republicà, del senyor Gerard Gómez del Moral.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, president. President, consellers, conselleres, diputades, diputats, avui parlem d'aquesta moció del Grup Socialista on efectivament –ja ho deia la senyora Granados, i de fet també s'hi ha referit el senyor Domènech– hem arribat a un acord. Un acord del diàleg, per obrir el diàleg, diguéssim, cosa que nosaltres sempre hem defensat i sempre hi hem insistit. Per tant, en fi, en qualsevol cas està bé que fem avenços en aquest sentit.

Sí que és cert que jo vaig escoltar la interpellació de la senyora Granados amb atenció perquè jo de fet interpellava just després que vostè i anaven bastant relacionades, i em va sobtar perquè vostè deia que volien parlar i centrar la primera interpellació justament en la cerca de consensos interns a Catalunya. Perquè deien, i llegeixo textualment: «Nosaltres els demanem que recuperin aquelles lleis que vam consensuar, que recuperin aquells temes en els que estàvem d'acord. Aquí al nostre Parlament es va establir un blindatge democràtic perquè les lleis importants no es poguessin reformar amb exigües majories.» I té sentit, no?, escoltat i llegit.

Però clar, jo penso: «Anem a repassar els grans temes de gran consens que s'han generat a Catalunya.» I, per exemple, doncs, em ve al cap el referèndum, i s'hi ha referit efectivament el senyor Domènech. Referèndum, diguéssim, que agrupa el 80 per cent de la població a Catalunya, que té un gran acord amb que puguem fer un referèndum sobre el futur polític. Em sembla que aquest és un element força central. Em sembla que és un element força central d'aquests grans consensos de país que hi ha.

És més, és tan central que fins i tot el 42,9 per cent dels votants de Ciutadans diuen que estarien d'acord amb fer un referèndum; el 55,4 dels votants del Partit dels Socialistes diuen que estarien d'acord amb fer un referèndum, fins i tot, un 33 per cent dels votants del Partit Popular diuen que estarien d'acord amb fer un referèndum, segons el CEO. Doncs, crec que és un bon punt de partida de consensos grans que es generen a Catalunya.

O podríem parlar també d'un gran consens com és l'alliberament dels presos polítics que a dia d'avui hi ha a l'Estat espanyol, que en una enquesta recent, de l'altre dia, deia que fins i tot el 45 per cent dels votants de Ciutadans estaven d'acord amb que no haguessin d'estar a la presó i un gairebé 70 per cent de votants del Partit Socialista.

O fins i tot podríem parlar de la monarquia –de la monarquia. Un 59,6 per cent els posa un zero. Sembla que és un consens força elevat, un zero; el 80 per cent de la ciutadania a Catalunya suspèn la monarquia espanyola. Jo crec que és un consens força elevat. De fet quan vostès es queixen no sé qui representa millor el sentit majoritari de la ciutadania a Catalunya enfront a les visites del monarca, diguéssim, perquè si fem cas al que genera consensos...

Però podríem seguir, vostès em poden dir, aquests són gran temes. No, no entrem aquí, entrem en altres temes més mundans. Bé, doncs, podríem parlar de la hisenda pròpia aprovada amb 120 vots en aquest Parlament; podríem parlar, en fi, del dret a decidir –n’hem parlat abans–; podríem parlar de l’aeroport del Prat, del traspàs, que va unir cinc-cents empresaris, 136 entitats; podríem parlar del Corredor Mediterrani.

Però vostè em pot dir, no, això són molts grans temes que no depenen de nosaltres, centrem-nos amb temes encara més petits. D’acord, doncs, fem-ho. Llavors podem mirar les lleis, no?, que superin el 66 per cent que vostè ha marcat i, per tant, ara ja sé quina és la xifra que vostè posava. I, doncs, podríem entrar, per exemple, a la Llei 5/2009, de recursos contra la qualificació negativa de títols o clàusules concretes en matèria del dret català, aprovada pel 86 per cent dels vots d’aquesta cambra amb cap vot en contra. I, ai las, està, diguéssim..., inconstitucional, suspesa.

Podríem entrar a la Llei del Síndic de Greuges, aprovada amb el 87,4 per cent dels vots a favor; suspesa. Podríem entrar a la Llei 10/2010, d’acollida a les persones immigrades, aprovada amb el 86 per cent d’aquesta cambra; suspesa parcialment..., no suspesa perquè ja hi ha sentència, diguéssim, anul·lada parcialment. Podríem entrar en la Llei de l’occità, 86 per cent dels vots a favor; suspesa. Podríem entrar en el Decret 5/2012, sobre els dipòsits de les entitats de crèdit, aprovada amb 3 vots en contra, el 94 per cent dels vots a favor; inconstitucional i nul. Podríem entrar en la Llei 3/14, dels horaris comercials, aprovada amb el 74; inconstitucional i nul·la. Podríem entrar en la Llei 2010/14, de consultes populars no referendàries, aprovada amb el 78 per cent dels vots a favor de la cambra; anul·lada parcialment. Podríem entrar en la 15/2014, sobre l’impost sobre provisió de continguts de prestadors digitals, aprovada amb el 77 per cent; anul·lada. I així podria seguir.

Crec que vostès s’equivoquen cap on enfoquen: en el Parlament de Catalunya es generen grans consensos que són permanentment vulnerats per l’Estat espanyol. Aquí som sempre capaços de tenir grans consensos en temes transcendents, en temes importants i en temes més del dia a dia. Sempre ho hem fet –sempre ho hem fet– i sempre se’ns ha tombat per part del Tribunal Constitucional o del Govern espanyol de torn.

Per tant, senyora Granados –i acabo–, amb nosaltres trobarà, com sempre, la voluntat permanent de diàleg. Per tant, obrim un camí, que, n’estem segurs, o com a mínim nosaltres, que el diàleg sempre és bo, però no s’equivoquin d’enfocar qui es carrega els consensos que es generen a Catalunya, que és l’Estat espanyol.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Gómez del Moral. A continuació, per defensar les esmenes presentades també, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Eduard Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Bé. Senyores i senyors diputats, consellers, president Torrent, president Torra, aquests dies, i aquesta tarda, «diàleg» és la paraula –la paraula. I està bé, perquè preferim parlar de diàleg que de repressió. Per cert, senyora Granados, «mà estesa» també vol dir parlar amb respecte, amb un punt de respecte, del president Puigdemont, diputat i president, i li demanaríem, doncs, que incorporés aquest to respectuós en les seves intervencions quan parla del president Puigdemont.

Diàleg és la reunió de dilluns que ve del president d’Espanya amb el president de Catalunya. Diàleg són les crides a asseure’s a parlar del president Puigdemont del dia 1 d’octubre. Diàleg també és el clam del president d’aquest país per parlar l’endemà que la monarquia ens digués adeu la nit del 3 d’octubre. Diàleg són les cartes i les crides al diàleg la setmana del 155, quan el Senat, com bé saben, va aprovar una aberració legal i democràtica per segrestar les institucions i la voluntat d’aquest

poble. Diàleg, el demanarem sempre, i sempre per davant de la toga capritxosa i del garrot, només faltaria.

Però el diàleg té una cosa: que es practica o no es practica. I en política diàleg no és la sobretaula volàtil i apassionada d'un diumenge d'estiu a la platja amb els amics. Diàleg, en política, és coratge, és valentia, és paraula, són acords, i és *negociació*. No s'espantin –no s'espantin–, he dit «negociació». Sí, negociar i tractar-nos d'una vegada per totes com a adults. Escoltar, analitzar i negociar.

Volem parlar del que s'ha de parlar. Aquesta vegada no ens atraparan en una te-ranyina malèvola. No ens permeten negociar perquè no es pot, i no es pot perquè abans no hem parlat de tot, i no hem parlat de tot, senzillament, perquè no. Doncs no, no senyor, diàleg és l'antítesi del «no a tot» que l'Estat ha practicat obsessivament amb Catalunya.

Diàleg també és una actitud. No es conformin amb una mera operació de maquillatge que a la llarga no seria bona ni per a Pedro Sánchez ni per a Catalunya. Ens fa por que algú es vulgui treure del barret un altre ZP, el número més famós del Zapatero –«Pasqual, apoyaré el Estatuto que salga de Cataluña»–, per acabar fent un Rajoy, que vol dir aixecar un mur sord i absurd, cosa que tampoc no ens portaria enlloc.

Per tant, no vulguin posar una cotilla a les qüestions que podrien incomodar la Moncloa. Junts per Catalunya defensa la dignitat, la llibertat, la democràcia, les urnes i el diàleg. Sempre i per tot. Hem de parlar de referèndum, de drets polítics, de lleis tombades pel Constitucional, com ara explicaven; de presó injusta, i tant que n'hem de parlar! No podem reconvertir el Parlament en una mena de prestatgeria d'una gran superfície, d'una gran àrea comercial on hi ha diàleg «semi», diàleg *light*, diàleg 0,0, diàleg baix en calories o diàleg sense cafeïna. Vostès saben que el PSOE i, de retruc, vostès avui tenen un problema: no només van aplaudir l'«a por ellos» de PP i Ciutadans, sinó que a més a més el van aprovar, el van defensar i el van executar.

I ara..., ai, ara! –ai, ara! Per saber on som, si em deixen, farà una prova. Parlem? Senyor Iceta, parlem? Parlem. Apuntin: dret a l'autodeterminació; referèndum; les càrregues de l'1 d'octubre... Per cert, des de l'Estat, qui dirà que el rei Felip es va equivocar greument?, qui dirà que el rei va despullat? Urnes o porres. I, si no ha quedat prou clar: dret a l'autodeterminació. Ordenin aquests temes com els sembli bé, però responguin; ha arribat l'hora de parlar de tot. Som en el mes de juliol de 2018, 5 de juliol de 2018. Deixem de jugar a la ficció dels feliços vuitanta, perquè els vuitanta no tornaran.

I, amb franquesa, després d'escoltar els diputats Albiol i Arrimadas aquest matí, facin la seva; de debò, facin la seva. El president Sánchez ha de tenir coratge. Si és valent, anirà bé, dilluns anirà bé, i estarem més a prop de la solució. Que no tingui por de moure's, de sortir de la cova, de prendre la iniciativa. Que no tingui por! Si es queda quiet, no resoldrà cap problema, cap. I, a més, aquells de qui es voldria protegir, el criticaran amb la seva duresa habitual. A vostès, si no es mouen, els diran de tot, i si es mouen, també, també els diran de tot. Per tant, si es mouen els diran exactament els mateixos disbarats que si s'estan immòbils. Però hi ha un gran però –un gran però–, hi ha una gran diferència entre moure's o quedar-se quietos...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyor Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Aniré acabant. Però és una consideració, una reflexió per compartir. Si el president espanyol es mou, potser se'n surt i farà un gran servei a la gent. Diàleg sense por: aquesta és la fórmula.

El vicepresident primer

Acabi, senyor Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Doncs això mateix: que dilluns al vespre sabrem quin diàleg proposa l'Estat al poble de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pujol. També per defensar les esmenes presentades, pel Grup Parlamentari de Ciutadans té la paraula el senyor Fernando de Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Bé; gràcies, president. President, consellers, diputades, diputats..., una previa, simplement, al señor Pujol: usted no es el pueblo de Cataluña, no hable en nombre del pueblo de Cataluña. El pueblo de Cataluña afortunadamente es mucho más que los señores de su partido, el pueblo de Cataluña somos todos: los de Ciudadanos, son ustedes, socialistas... Lo digo porque usted habla siempre, constantemente, en nombre del pueblo de Cataluña, y eso es muy típico del nacionalismo excluyente, que es el que usted practica. Pero no, el pueblo de Cataluña somos todos. *(Aplaudiments.)* Es lo que tiene la democracia: hay que respetar a los que piensan diferente, hay que respetar a los que ganan las elecciones... Democracia; bienvenido.

La moción de hoy, compañeros del Partido Socialista de Cataluña, han encontrado ustedes un mal día para presentarla, porque nos vienen ustedes hoy a blanquear al señor Torra y al Partido de Esquerra Republicana, a Convergencia, el mismo día que se va a votar en el Parlamento que se declare la independencia. El día que ustedes vienen a darnos lecciones, a blanquear al señor Torra y a blanquear a los partidos nacionalistas, se va a votar en este Parlamento la independencia. Es que se lo voy a leer. Léaselo a Pedro Sánchez; envíele un mensaje, por favor, con este contenido. Porque hoy van a decir que «ratifica la seva ferma voluntat de dur a terme les actuacions necessàries previstes i aprovades per aquest Parlament per assolir i culminar democràticament la independència de Catalunya». ¿Con esos es con los que ustedes van a dialogar? ¿Con los que hoy van a declarar otra vez la independencia en una votación? ¿Con los que acaban de prohibirnos una junta de portavoces para hablar, para dialogar? ¿Para los que acaban de prohibirnos una mesa en el Parlamento? ¿Con esos, ustedes van a hablar?

Miren, yo entiendo que ustedes necesitan ganar tiempo en la Moncloa. Hay que pagar el alquiler de la Moncloa, y el señor Sánchez necesita cobrarse las hipotecas de los que le han ayudado a llegar al poder. Es normal, lo entendemos. Pero lo que no vamos a entender es que por el camino ustedes trocean y vendan España a trozos para quedarse una semanita más en Moncloa. Es no se lo vamos a permitir. *(Aplaudiments.)*

Miren, les voy a dar una exclusiva, que supongo que ustedes conocen: el señor Torra no parará hasta conseguir la independencia. Yo sé que ustedes no se han dado cuenta todavía de eso. Sus votantes, sí, ¿eh?, sus votantes del Partido Socialista ya se han dado cuenta; ustedes todavía no. Y, mire, cada vez que se embarcan en una aventura nacionalista, ustedes acaban mal –acaban mal. Pero, eso sí, nos dan lecciones al resto de partidos, porque, claro, nosotros todavía no nos hemos dado cuenta –afortunadamente, como le decía, sus votantes, sí. Ojo con las aventuras nacionalistas del Partido Socialista, las hemos vivido en otras etapas. Y usted dice: «No, pero es que es para solucionarlo, y lo vamos a conseguir.» Por ahora no le ha salido muy bien –por ahora no le ha salido muy bien.

En cualquier caso, nosotros somos el partido del diálogo. *(Rialles.)* Usted, que se ríe tanto... *(Rialles i aplaudiments.)* Aplauda, aplauda... *(Veus de «Bravo!» Persiste.)*

teixen els aplaudiments.) Aplaudan... Aplauda, y, señor Iceta, ya que va a llamar a Pedro Sánchez, llame a Susana Díaz y pregúntele a Susana Díaz con quién gobierna, pregúnteselo, llámela hoy. (*Aplaudiments.*) Hoy tiene trabajo, señor Iceta, hoy tiene trabajo... Hoy tiene trabajo: tiene que llamar a Pedro Sánchez para decirle que van a declarar la independencia y tiene que llamar a Susana Díaz para decirle, o que le diga ella, que gobierna gracias ¿sabe a quién?: a los terribles de Ciudadanos. Sí, gracias a Ciudadanos Susana Díaz gobierna en Andalucía. O con el Partido Popular en otras partes de España. ¿Ustedes han conseguido eso? No, no lo han conseguido. Nosotros, sí, porque somos el partido del diálogo. ¿Saben con quién lo han conseguido ustedes? (*Remor de veus.*) Con Torra, con los tripartitos, y ahora con el nuevo tripartito 3.0, 4.0..., y ya me he perdido, de verdad, de tantas veces que han pactado ustedes con los nacionalistas.

Pero, en cualquier caso... (*Aplaudiments.*) Cuando el PSC aplaude y aplauden también los partidos nacionalistas, algunos se creen que a nosotros eso nos perjudica, y yo creo que todo lo contrario. Pero, en cualquier caso, diálogo, sí, pero diálogo sí cuando vuelvan a la legalidad. Diálogo, sí, claro, cuando pida perdón el señor Torra a todos los catalanes que ha insultado usted durante tanto tiempo y que ha humillado, en lo que nos sentimos muchos de los diputados y otros catalanes que nos están escuchando. Diálogo, sí, cuando ustedes digan: «Vamos a volver a la mesa de la democracia», que es donde hablan los demócratas. Los demócratas hablan en la mesa de la democracia, donde se respetan las leyes. Y, mire, a usted no le puede gustar una ley; pues, estoy de acuerdo, puede ser. Pero hay mecanismos para cambiarlas. Lo que pasa, que a ustedes, cuando no les gusta una ley, ¿sabe qué hacen?: asaltar el poder, declarar la independencia. Y con eso nosotros no estamos de acuerdo.

Y desde Ciudadanos no vamos a permitir que un gobierno débil, que es el Gobierno del señor Sánchez, un gobierno interino, un gobierno temporal, un gobierno que quiere atrincherarse en Moncloa a cualquier precio, como ha demostrado, y que ha llegado de la mano del señor Torra, de Bildu, y de Esquerra Republicana, trocee este país. No lo vamos a permitir. Tienen ustedes trabajo esta tarde, tienen que hacer varias llamadas. Háganlas, porque sus votantes se lo agradecerán.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor De Páramo. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, pel Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, la senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sànchez Dipp

Bé, bona tarda. Seré tan ràpida com pugui, perquè tenim poquet temps. Sentint-los ens venen ganes de fer una taula per recuperar la sobirania necessària per no consolidar el pacte del 78. Però parlem de la taula que ens proposa el Partit dels Socialistes.

Intuïm que aquest artefacte que ens proposen no va cap a la via de recuperar sobiranes, sinó que va cap a un altre sentit. I ens preguntem, i tenim algunes preguntes: en aquesta taula en què tant es dialogarà, es podrà parlar d'autodeterminació?, es podrà parlar sobre que Llarena prevarica?, es podrà parlar sobre totes aquestes qüestions? Intuïm que no. La taula permanent del diàleg només servirà, des del nostre punt de vista, per fer-se fotos i amagar una síntesi dràstica i perversa: que l'Estat espanyol imposa per via judicial el que saben que són incapaços de guanyar per les vies democràtiques.

Els grans problemes de país, nosaltres pensem que són de la gent, són del poble, i recordin el que els diem sempre: el país no està dintre d'aquestes quatre parets. Deixin de fer el que ja van fer altres abans i deixin de confondre el país amb els partits.

I això els hi diem especialment a aquells que volen tancar per dalt el que no pararem d'obrir per baix. Aquesta taula fa flaire de tancament per dalt.

I, senyor Torra, avui, que ja s'ha parlat de la seva cita amb Pedro Sánchez, i que mostra una aparent i impecable retòrica republicana, recordi les sàvies paraules de la historiadora i militant de la revolució catalana, l'Eva Serra, que avui acomiadem amb tristesa, i que deia, amb relació a la història d'aquest país: «No és la història d'uns poderosos, és la història d'uns resistents, amb desobediències silencioses, anònimes i discretes, en complicitat constant amb l'estratègia social de les classes subalternes, i també com a estratègia d'alliberament nacional.»

Senyor Torra, no es pot obeir i desobeir alhora. Nosaltres pensem que la veu i la voluntat popular són les més importants, per això vam fer un referèndum. Senyor De Páramo, vam fer un referèndum *para que todos podamos dar nuestra opinión*, amb una casella del sí i una casella del no. Es lo que tiene la democracia. *(Rialles.)*

En fi, nosaltres els desitgem molta sort amb la seva taula del diàleg, i dialoguin tant com sàpiguen, i quan hagin acabat, ens trobaran dempeus, ben a prop de les que lluiten i ben lluny dels que manen d'esquena al poble. Ens trobaran desobedients, autodeterminades i antifeixistes. Ens trobaran al costat de les resistents, al costat de les que lluiten, com ho va fer l'Eva Serra. Desitgem que aquesta taula de diàleg no serveixi per anar totalment en direcció contrària.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular. Senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. El diálogo y el acuerdo son absolutamente vitales en la vida política. Hace pocas fechas le recordaba al señor Iceta, en un debate anterior, que, desde los últimos veinticinco años, el Partido Popular de Cataluña, aquí en Cataluña, había llegado a más de doscientos acuerdos municipales con todo tipo de partidos políticos del arco parlamentario. Somos un partido que creemos en el pacto y en el diálogo, pero el diálogo debe atenerse a unas reglas de juego, porque, si no, se convierte en un diálogo trampa.

Tengo para mí que la derrota del proceso separatista se fraguó los días 6 y 7 de septiembre a través de una unidad constitucional que demostró una gran fortaleza democrática y que retrató la unilateralidad y el carácter autoritario del movimiento separatista. De hecho, esa unidad constitucional continuó durante la aplicación del artículo 155. El Partido Popular no lo aprobó unilateralmente y luego exigió lealtad, lo pactó previamente con Ciudadanos y PSOE, y lo anunció después del acuerdo.

Por desgracia, el Partido Socialista ha emprendido una estrategia distinta: da pasos en solitario sin haber dialogado previamente con Ciudadanos y PP, y luego pide la lealtad. Está repitiendo recetas fracasadas del señor José Luis Rodríguez Zapatero. ¿Acaso ha cambiado algo en la actitud del separatismo? No. ¿Han rectificado en algo? En absoluto. Y no hablo de sus ideas, que tienen todo el derecho del mundo a defenderlas, sino de los métodos que eligen para defenderlas: insisten en la vía unilateral, en reivindicar un referèndum ilegal, y apelan a un derecho de autodeterminación que no existe. Tampoco, señor Torra, en Escocia; fue el Parlamento británico –británico– quien aprobó hacer un referèndum. Eso no es derecho a la autodeterminación.

El Partido Socialista tiene derecho a hacer las políticas con las mayorías que pueda conseguir en el Congreso de los Diputados, pero habida cuenta de sus ochenta y cuatro diputados, eximios, debería ser más cuidadoso en Cataluña y debería mantener un acuerdo constitucional. El diálogo solo será posible en el marco de la ley. Solo desde el respeto de la ley hay un diálogo fructífero, sólido, duradero. Fuera de la ley solo hay caos, conflicto.

Y, finalmente, una petición –se me acaba el tiempo– al Partido Socialista: por su pretensión de negociar y dialogar con el 47 por ciento, que, por cierto, no quieren dialogar, solo quieren imponer, no dejen en la estacada al 53 por ciento restante; ese 53 por ciento que el día 8 de octubre nos decía, y usted estaba presente, a todos los miembros de los partidos constitucionalistas: «No nos dejéis solos.» Señor Iceta...

El president

Senyor Fernández...

Alejandro Fernández Álvarez

...no les deje solos de nuevo, sería absolutamente imperdonable.

Muchísimas gracias.

El president

Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou la senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies. Sí, el temps que tinc, per dir que hi ha hagut esmenes per part del grup dels comuns, de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, que hem pogut transaccionar aquest espai de diàleg del que parlava en la meua intervenció.

Hi ha hagut també una esmena per part del Grup de Ciutadans, que parlen de diàleg, però es carreguen l'instrument del diàleg. I aleshores, evidentment, no hem pogut transaccionar, perquè si alguna cosa ha quedat clara, quan Ciutadans i la CUP es posen d'acord en no estar d'acord amb alguna cosa, és que potser allò que hem acordat té alguna viabilitat de que pugui prosperar. Jo crec que els cou la moció de censura i els cou també que hagin guanyat les eleccions a Catalunya i que siguin incapaços d'arribar a cap acord amb ningú. Espero que en algun moment ens puguem trobar en algun acord amb els senyors de Ciutadans.

També dir-li al senyor Pujol que demanem respecte també pel José Luís Rodríguez Zapatero i pel president Maragall en les seves intervencions. Jo parlava del senyor Puigdemont, i és evident que ens haurem de respectar absolutament tots. Nosaltres volem iniciar el camí de superar les trinxeres, de bastir ponts. És evident que nosaltres ho entenem sempre, i això els hi dic als senyors del Partit Popular i de Ciutadans, també, sempre, amb la llei, sempre amb les normes de convivència, sempre amb les majories necessàries per poder reformar-les.

I, al senyor Del Moral, en l'enquesta de la que parlava, si en alguna cosa estaven d'acord la majoria dels ciutadans era que calia millorar el finançament i reformar la Constitució. Aquesta és la nostra proposta, però des de tota la humilitat, perquè nosaltres no donem lliçons a ningú, ho fem des de la humilitat, el que volem és superar aquesta situació de confrontació i creiem, com diu el senyor Domènech, que el diàleg és el camí per trobar-la.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Molt bé. Hem cridat a votació. Hi ha alguna sol·licitud de votació separada? *(Pausa.)* Sí, senyor Gómez del Moral?

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Sí, president; demanaríem votació separada del primer punt.

El president

Alguna sol·licitud més? *(Pausa.)* Sí, senyor Fernández?

Alejandro Fernández Álvarez

Votació separada dels tres.

El president

D'acord. Per tant, definitivament votem per separat els tres punts d'aquesta moció. Passarem, per tant, a la votació del punt 1 d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest primer punt de la moció ha quedat aprovat per 89 vots a favor, 43 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt número 2 queda rebutjat per 24 vots a favor, 69 en contra i 39 absències.

I passem al tercer i darrer punt d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt, el tercer, queda rebutjat per 62 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

No hi ha cap més punt a votar d'aquesta moció. Per tant, passem... (*Veus de fons. Pausa.*) Digui, senyor García, per què demana la paraula?

El secretari tercer

Per una qüestió d'ordre.

El president

Digui.

El secretari tercer

Tal com vam comentar ahir, com a secretari de la Mesa, volia comentar-li bàsicament que una de les funcions que tenim com a tals és la de correcció de les votacions que es produeixen. Com vostè sap, avui hi ha una votació, i crec que aquesta votació, que vostè ha sumat, ens suposa a nosaltres una modificació del resultat, que creiem que no és adequat, ja que s'han acceptat sis vots de sis persones que tenen el vot delegat, de sis diputats que tenen el vot delegat, i que creiem nosaltres, tal com vam expressar ahir, que no haurien de tenir aquest vot delegat avui.

El president

Bé; en tot cas, queda apuntada la seva opinió, la seva percepció, que constarà en l'acta del Ple. Gràcies.

Sí, senyor Gómez del Moral, digui... Per què em demana la paraula?

Gerard Gómez del Moral i Fuster

No; per una, suposo, crida a l'observança del Reglament, imagino, a tenor del que comentava el secretari quart..., o tercer, ara... (*Veus de fons.*) Tercer? (*Pausa.*) Bé, el que sigui..., el senyor García –el senyor García. (*Rialles.*)

No; més enllà de la mania persecutòria de Ciutadans, diguéssim, d'alterar les majories parlamentàries sortides de les darreres eleccions del 21 de desembre, és evident que no es modificaria, ni amb el seu benentès que vostès tinguessin raó –que no la tenen, perquè l'únic que volen és alterar les majories–, atès que el nostre president de grup té delegat el vot de la diputada Driouech, que evidentment crec que no entra ni en els seus, diguéssim, supòsits de prohibir-ho, que sapiguem fins ara, de moment.

El president

Molt bé. (*Remor de veus.*) No, no entrarem en un debat. (*Remor de veus.*) No, està... Escoltin, ha quedat molt clar què ha dit tothom, constarà en acta, ja ho he dit, constarà en l'acta del Ple el que ha dit el secretari García, també el que ha dit, òbviament... Ha dit «sis vots», però, hi insisteixo, això constarà en acta i, per tant, ho podran comprovar.

Molt bé, seguim amb el debat i votació de la següent moció... (*Persisteix la remor de veus.*) Si fan silenci, podrem seguir amb el debat. Si us plau... Fins que no callin, no podrem seguir amb el debat. (*Pausa.*) Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

302-00004/12

Seguim amb la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Té la paraula, per exposar-la, la senyora Susana Segovia.

Susana Segovia Sánchez

Sí? *(Pausa.)* Bé, doncs començo. Està clar que la moció anterior despertava molt més interès que la problemàtica de l'habitatge a Catalunya. Hem de ser conscients d'aquesta realitat també. *(Aplaudiments.)*

Vull començar la intervenció agraint de manera sincera les aportacions i les col·laboracions que hem rebut a la nostra proposta de moció. Creiem que per part de la majoria dels grups d'aquest Parlament hi ha hagut un interès clar de com a mínim intercanviar opinions i impressions sobre les polítiques d'habitatge i la situació en què estem, excepte del Partit Popular, cosa que tampoc sorprèn, perquè ja hem vist el que han fet en temes d'habitatge els últims set anys que han estat al Govern.

Aquesta moció bàsicament planteja el que ja els vam plantejar: la necessitat d'un pacte nacional pel dret a l'habitatge. Què vol dir un pacte nacional? Un pacte de país, un pacte que vagi més enllà de governs, que vagi més enllà d'institucions, un pacte que aplegui forces polítiques –veurem quantes forces polítiques d'aquest Parlament estan d'acord amb aquest pacte nacional–, que agrupi també organitzacions i moviments pel dret a l'habitatge, que porti altres institucions i sobretot que debati sobre polítiques estructurals, canvi en les polítiques estructurals per anar cap a un nou model de l'habitatge a Catalunya.

S'ha insistit molt en el Pla territorial sectorial d'habitatge. Nosaltres ho contemplàvem. Hi ha hagut molta voluntat per part de les forces que estan a govern d'insistir en el pla territorial com a eina; és cert, és una eina tècnica molt important, després en parlarem més, però el pacte nacional és sobretot una eina política, una eina política que ha de donar resposta a les més de 800.000 llars noves que es crearan a Catalunya en els propers quinze anys i que recull el mateix pla territorial. Així que nosaltres ara plantejarem aquest pacte nacional i aquest pacte nacional que ha de tractar les solucions al problema de l'habitatge, que passen per planificació, recursos, canvis estructurals i mesures específiques.

En la planificació –ja s'ha comentat–, el Pla territorial sectorial d'habitatge, previst a la llei del 2007 i que encara no tenim. Vull dir, pressa pressa, tampoc no n'hi ha hagut, per fer aquest pla territorial. Un pla territorial que ara està a prop, que amb la moció proposem que s'aprovi inicialment abans de tres mesos, però que, a més a més –i també gràcies a una esmena del PSC–, podem insistir en que ha de tenir un escenari, una memòria econòmica. Perquè el pla ha de dir què volem fer, com ho volem fer, però també amb quants diners ho volem fer. I els diners finalment acaben sent la voluntat política. És la diferència entre el paper mullat i les polítiques efectives.

Recursos, parlem de recursos tot el temps. No es pot donar resposta a la problemàtica d'habitatge sense recursos. El que fixa la llei és arribar a un 15 per cent del principi de solidaritat urbana..., 15 per cent d'habitatge de protecció pública, en els propers quinze anys. El que diu la mitjana europea és que hi hauríem de destinar com a mínim un 1,5 per cent del PIB, i estem al 0,02. Per tant, anem amb retard, anem molt a poc a poc.

És cert que s'ha dit i s'ha insistit en les esmenes que ja estem fent coses, que estem fent més –que estem fent més. I, de fet, ahir vam veure que s'anunciava una segona promoció, paquet de mesures de..., concurs de promocions d'habitatge de lloguer. Està bé. És una segona, però està molt bé que es faci. Vull dir, reconeixem tot això també. Però hi ha tant a fer que cal concretar amb xifres molt clares com es dotarà el Fons de solidaritat i com avançarem cap a fer efectives totes aquestes mesures.

Proposem, també, mesures estructurals, sobretot al punt 8. Creiem que s'ha de flexibilitzar i facilitar la capacitat que hi ha per regular el dret a fer habitatges de protecció pública en sòl urbà consolidat. És el que ja ha aprovat Barcelona. No és una ocurrència, no és una cosa populista; és el que fa Londres, és el que fa Paris. Això està comprovat, que no espanta a ningú. A cap d'aquestes ciutats s'ha vist que tots els empresaris que volen construir surtin corrents perquè els obliguen a dedicar una part dels seus beneficis a l'habitatge públic. Perquè és que fins que no aconseguim que la gent que es lucra i que fa benefici de l'habitatge s'adoni que també tenen un problema, que el problema no el tenen només les persones que no hi poden accedir, fins que no aconseguim això, no podrem canviar l'escenari de crisi d'emergència d'habitatge que tenim en aquest país.

Aniré molt ràpid també amb altres de les mesures concretes –ja les tenen a la moció. Creiem que hem d'avançar claríssimament i a posar més recursos per a la compra de pisos per tanteig i retracte, l'impost de pisos buits, posar tots els recursos a les meses d'emergència –això també ho van explicar–; però, sobretot, cal que el patrimoni públic que ja té la Generalitat no passi a mans privades i fons d'inversió especuladors. No subhastem el patrimoni públic, si us plau.

Als últims punts és on volem veure com es posicionen les forces d'aquest Parlament respecte a la necessària i urgentíssima reforma de la Llei d'arrendaments urbans. No és suficient només amb allargar els contractes –és important, però no suficient–; calen pròrrogues de cinc anys; cal regular la pujada de preus entre contractes, i, sobretot, cal reduir els beneficis fiscals d'aquells que especulen amb el lloguer.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades, és el torn ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, de la senyora Rosa Maria Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Diputats, diputades..., diputada Segovia, ens presenten una moció, avui, molt àmplia; una moció que tracta els temes d'habitatge des de diferents punts de vista. Per un costat, des dels instruments de planificació; després passen a accions concretes per atacar els problemes d'emergència habitacional, i, finalment, com ha dit, acaben parlant sobre la Llei d'arrendaments urbans i ens proposen uns acords que per nosaltres no té massa sentit que debatem avui aquí, perquè el debat es produirà, i així es farà quan s'admetin a tràmit les dues lleis que han presentat tant el Grup Socialista com el Grup de Podemos al Congrés dels Diputats.

En el primer punt, en el que tracten dels instruments de planificació, ens parlen..., ens demanen promoure, actualitzar, aprovar el Pacte nacional per al dret a l'habitatge, el Pla del dret a l'habitatge o el Pla territorial sectorial de l'habitatge.

Miri, a nosaltres ja ens sembla bé que vulguin reeditar i potenciar aquests instruments, però creiem –i en aquest sentit hem presentat les esmenes– que d'aquests instruments, primer, hem de fer una valoració de com han funcionat fins ara els que han existit, i, després, en tot cas, poder-los reeditar i poder-ho fer en el sentit correcte.

D'altra banda, a part de fer valoració de com han funcionat aquests instruments, també creiem que en alguns casos s'han de dotar de memòria econòmica, perquè, si no, acaben sent simplement una declaració de bones intencions, però no hi ha una voluntat real de tirar-los endavant.

I, parlant de recursos, és cert que vostès estableixen una sèrie de mesures per a la situació d'emergència habitacional que tenim i que possiblement, diguem-ne, s'incrementarà en els propers mesos quan vagin acabant aquests contractes de tres anys que algunes entitats financeres havien fet per real·lotjar les persones que no podien pagar el seu habitatge, i que, per tant, tindrem una situació bastant complicada.

I aquí ens voldríem aturar breument en un punt que he vist que no hi havia fet esment, i és en la proposta que fan d'implementar la construcció de cinc-cents allotjaments provisionals de proximitat en el termini d'un any, «per donar sortida», diuen, «a curt termini, a l'emergència habitacional».

Aquesta mesura significa..., nosaltres vam tenir l'ocasió de poder visitar aquests allotjaments de proximitat que proposen –que realment són, diguem-ne, l'extensió, a nivell de Catalunya, de l'invent que ha fet la senyora Colau a Barcelona–, proposen aquests cinc-cents habitatges, que costen 90.000 euros cadascun, la seva construcció; 90.000 euros que tenen una vida útil, com a molt, de quinze anys. Això vol dir que per cinc-cents unitats són 45 milions d'euros que proposen que el Govern de la Generalitat destini en un any..., 45 milions d'euros que desapareixeran en quinze anys.

Si fem cas de les dades que va fer públiques la Generalitat respecte dels pisos adquirits per tanteig i retracte durant l'any 2017, tenim que es van adquirir 543 habitatges per un valor de 25.600.000 euros. Per tant, més habitatges –en aquest cas, quaranta-tres més–, amb una vida útil molt més llarga, una voluntat de consolidació d'aquests habitatges i amb molt menys cost. Per tant, entenem que aquest invent, en podríem dir així, de la senyora Colau, no és una bona eina, no és una eina útil, i més aviat és un exemple clar d'ineficiència dels recursos públics. Per tant, entenem..., i així ho farem, votarem en contra d'aquest punt.

I, respecte a l'última part de la moció, aquella que insta el Govern de la Generalitat a que demani al Govern de l'Estat una sèrie d'actuacions, els hem proposat unes esmenes que no han acceptat. Ho entenem. Perquè ja ho vam parlar vostè i jo, que realment el debat sobre aquest tema no s'havia de portar aquí o no s'havia de fer aquí, sinó que s'havia de fer en l'àmbit del Congrés. L'Estat té la voluntat de debatre aquest tema –el Govern de l'Estat té la voluntat. El Partit dels Socialistes va presentar en el seu moment una proposició de llei, també ho va fer Podemos. I serà en aquest àmbit on es debatran.

Els votarem punt per punt el que ens proposaven en sentits diferents. El nostre model, per exemple, estableix una durada inicial dels contractes de lloguer de cinc anys, més una pròrroga de tres. Per tant, no estarem d'acord en aquests punts.

I, en qualsevol cas, entenem, doncs, que aquest és un debat que es portarà en un altre àmbit i que de ben segur podrà sortir un text que serà avantatjós i que serà profitós per al sector del lloguer, degut a que la situació en què ens va deixar la llei del PP, doncs, va ser una situació molt precària per als llogaters.

Per tant, com a conclusions, han presentat una moció –entenem que poc efectiva en el seu conjunt– que pretenia atacar el tema de l'habitatge des de molts punts de vista, però que realment podrà tenir...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Rosa Maria Ibarra Ollé

...la incidència que pugui tenir.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari Republicà, de la senyora Eva Baró.

Eva Baró Ramos

Bé; gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats i públic que ens acompanyeu des de la grada, començarem dient que des del Grup Republicà creiem que el problema de l'accés a l'habitatge afecta, directament o de manera indirecta, a tota la ciutadania i, en especial, als col·lectius més vulnerables. Aquest és un tema greu, és un tema prioritari, i per a nosaltres compta amb tot el nostre compromís.

Certament, algunes polítiques d'habitatge que s'han pogut fer a casa nostra, per part dels governs de tots colors, com, per exemple, la construcció d'habitatge de protecció oficial en règim de propietat, doncs, s'han mostrat insuficients i fins i tot contraproductius a llarg termini; perquè, tot i atendre la necessitat social en aquells moments, ha estat en perjudici de poder incrementar i consolidar un bon parc d'habitatge social en el present. I ara, quan més el necessitem, tenim un parc públic d'habitatges que és testimonial, que és insuficient i que està del tot sobrepasat per atendre les necessitats actuals. Per tant, cal treballar amb fermesa per contenir i pal·liar la situació actual, i, sobretot, cal implementar polítiques d'habitatge pensades per a les futures generacions.

Possiblement estarem d'acord que per resoldre aquesta problemàtica, com a mínim, cal un compromís amb el que jo anomeno «les tres erres»: realisme, rigor i responsabilitat. Per què? Doncs bé, per saber on som i per saber quin és el marge real del que podem esperar, del que podem exigir i del que no. També per evitar el reduccionisme, que no fa més que agreujar el problema: dificulten les anàlisis objectives, dificulten la diagnosi compartida i abonen un ús partidista i tactivista d'un problema que genera molta sensibilitat i molta preocupació social. Però, sobretot, cal realisme, cal rigor i cal responsabilitat per evitar frustracions i per evitar banys de realitat, com el que patim a ciutats com, per exemple, Barcelona, on hi ha un govern que va arribar a l'alcaldia fa tres anys, amb la voluntat i la promesa de resoldre el problema d'accés a l'habitatge a la ciutat, i en tres anys de mandat els indicadors no només no han millorat, sinó que en alguns casos han empitjorat notòriament. Per tant, ara tots –tots– sabem que aquest no és un problema ni ràpid ni fàcil de resoldre. Per tant, actuem en conseqüència.

Des del Grup Republicà, hem presentat esmenes a la majoria de punts d'una moció el fons de la qual compartim, que identificava originalment fins a setze peticions diferents que en la seva majoria –unes dotze, més o menys– hem transaccionat. N'estem satisfets i votarem a favor, amb alguna abstenció puntual, a la majoria de punts.

I aprofito per fer un reconeixement a la feina feta per la diputada senyora Segovia, que d'alguna forma ha estat molt pacient i que l'ha impulsat. Tanmateix, la inflexibilitat per aterrar i per millorar algun punt en particular, com, per exemple, la destinació dels immobles rebuts per la Generalitat provinents de les herències intestades, evidencien, al nostre entendre, una interessada insistència per traslladar un rellat que saben que no és de rebut i saben que en rigor no s'ajusta a la realitat.

Saben bé que la decisió sobre la destinació dels immobles no és arbitrària ni automàtica, que és col·legiada i és regulada. Saben bé que els habitatges heretats que compleixen els requisits normatius per ser considerats habitatges socials van directament al tercer sector social. I saben que la resta d'immobles heretats que no compleixen aquests requisits normatius per poder ser considerats habitatge social –són pàrquings, són baixos, són habitatges que mai podran tenir la cèdula d'habitabilitat o immobles amb un gran deute acumulat que ho fa inviable–, aquests van a subhasta, es monitoritzen. I els diners obtinguts es reinverteixen íntegrament i de forma immediata a polítiques d'habitatge i a polítiques socials.

Pot no agradar-los o pot semblar-los insuficient, la norma. Cap problema. Doncs posem-nos..., posin-s'hi i proposin millores. Però el que hem d'intentar és explicar les coses tal com són i no abonar relats confusos, ambigus... I ho deixaria aquí.

Per tant, jo entenc que aquí cadascú necessita marcar el seu propi perfil. I vostès també, evidentment, en un tema del calat i de la importància que té aquest tema per a tots plegats i també en especial per a vostès. I entenc que, en certa manera, això inclús pot facilitar desviar l'atenció de la falta d'eficàcia, potser, de polítiques d'habitatge que s'hagin pogut fer en algunes ciutats, com, per exemple, Barcelona. Però això no pot anar en detriment..., nosaltres pensem que això no pot anar en detriment del rigor i de la responsabilitat en un tema tan sensible com és aquest.

Nosaltres compartim, hi insisteixo, plenament el fons de la seva moció. Per això hi hem treballat. Hi hem treballat molt, i amb la voluntat d'arribar a consensos que marquin el posicionament de forma inequívoca per part del Parlament en un tema tan important. I ens hi trobarem. Ens hi trobarem sempre, sempre que treballem junts des del rigor, des del realisme i des de la responsabilitat.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, del senyor Antoni Morral. Quan vulgui.

Antoni Morral i Berenguer

Molt bona tarda. En primer lloc, considero que la moció és oportuna, i, per tant, doncs, agrair que s'hagi pogut començar aquest debat aquí, en seu del Parlament. Oportuna, perquè compartim que aquest és un dels problemes més importants que tenim en aquests moments al país, un dels problemes socials més importants que té el país, i fonamentalment el pateixen la gent més vulnerable, la gent amb més necessitat, la gent que avui s'està quedant sense sostre. Per tant, un debat oportú. I en segon lloc, també el que vull és agrair la predisposició, la voluntat de diàleg i de negociació que ha tingut, doncs, la Susana, del Grup de Catalunya Podem, que ens ha permès, bé, arribar a força transaccions, a força esmenes que nosaltres hem presentat, que crec que en conjunt milloren força la moció.

Però, òbviament, hi ha alguns aspectes, com és lògic, natural i legítim, en què no hem pogut arribar a acords. Alguns ja s'han mencionat aquí, el fet d'acceptar la construcció d'habitatges provisionals, com s'ha fet a Barcelona amb aquests cinc-cents habitatges. Em sembla que aquesta no és una proposta eficaç, és segurament cara i lenta i, a més a més, provisional, i és una inversió en què hi han altres sistemes per poder tenir un habitatge de forma immediata i més ràpida i, segurament, més assequible, com és practicant el tanteig i retracte, com així s'ha demostrat.

Un altre dels aspectes que també s'ha mencionat on no hem pogut arribar a acord és el tema de les herències intestades. Clar, tot el que és el patrimoni d'herència intestada nosaltres considerem que ha d'anar al màxim possible el que és en benefici de l'habitatge social, de l'habitatge de lloguer. I, en aquest sentit, tots aquells habitatges que d'alguna manera estan ja en disposició de poder ser utilitzats per lloguer, aquests, directament, ja van per a aquesta funció. I aquells habitatges..., o aquells immobles que no tenen la cèdula d'habitabilitat, que segurament requeririen d'una inversió afegida perquè pogués estar al servei de l'habitatge de lloguer, hem de treure'n el màxim de rendiment possible per poder utilitzar aquests recursos precisament al servei de poder fer una oferta més àmplia d'habitatge, d'habitatge de lloguer i de poder dotar de recursos els municipis perquè puguin practicar el que és el tanteig i retracte per obtenir habitatges en el seu propi municipi.

Estem a poc temps, a tres mesos, de que es pugui aprovar el pla territorial sectorial de l'habitatge. Aquesta és una eina que ens ha d'oferir les línies estratègiques del Pacte nacional per a l'habitatge. Considerem que el Pacte nacional per a l'habitatge pot ser una eina important, un espai de consens, de trobades entre els sectors i tots els actors que, d'alguna manera, tenen a aportar al que seria un consens pel que és un pacte per l'habitatge. I que, en aquest sentit, l'aportació del Pla territorial sectorial de l'habitatge pot ser una eina important per poder aportar al que és el pacte.

De fet, en aquests últims dos anys s'ha fet una inversió creixent per part del Govern de la Generalitat pel que fa a polítiques d'habitatge, polítiques de lloguer, a incrementar el que és l'oferta de parc d'habitatge de lloguer, i al compromís, com el meu conseller ens va manifestar en una pregunta en un darrer ple, aquest és un dels objectius importants, principals, de la conselleria pel que fa a aquests propers anys.

Per tant, serà un objectiu estratègic i el compromís d'incrementar recursos per fer front a aquest problema.

Per tant, en aquest sentit, la idea força d'aquesta moció, que és l'aposta per impulsar el Pacte nacional per a l'habitatge, la compartim, la celebrem, pensem que pot ser un bon instrument per poder arribar a un consens nacional per fer front a les polítiques i a les necessitats de l'habitatge que en aquests moments té el país. Per tant, aquesta moció crec que dona peu a abordar aquest repte i ens permet obrir el camí de treball per poder tenir aquest pla nacional.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, del senyor Joan García.

Joan García González

Diputat, diputades, conseller, diputada Segovia, ens trobem avui davant d'una moció de voluntats, des del nostre punt de vista. Una és la voluntat de parlar d'habitatge i una altra, una certa necessitat de reiterar-se en dibuixar un marc on fer aquest debat. Però, per nosaltres, res més. Vaig revisar la seva interpellació a la sessió passada, al conseller Calvet, i, analitzant la seva moció d'avui, no trobo les propostes que amb la seva diagnosi semblava que avui podríem trobar. De fet, vaig trobar a faltar una diagnosi més acurada en temes territorials, econòmics i demogràfics de la realitat del problema de l'habitatge a Catalunya.

Jo els voldria aportar breus reflexions –perquè no tenim molt de temps– a aquesta diagnosi. Coincidim en les necessitats de desenvolupar polítiques efectives d'accés al lloguer. Però no oblidem que, possiblement, un dels grans problemes que tenim en l'habitatge és precisament que actualment la demanda supera àmpliament l'oferta. Defensem els incentius al lloguer, l'increment real en la inversió pública en habitatge de lloguer, però també la necessitat de facilitar als propietaris posar a disposició del mercat els habitatges per incrementar aquesta oferta. Si alguna d'aquestes iniciatives fallen ens trobarem en una situació complexa, on el fet d'accedir a un habitatge de lloguer és gairebé una loteria.

Estem en una situació límit a Catalunya i molt especialment a l'àrea metropolitana de Barcelona. Sabem, per exemple, que el preu de l'habitatge es troba per sobre del seu màxim on vam arribar al 2008. I també sabem que a ciutats com Barcelona..., crec que vostès ja han fracassat. I això ho diuen els barcelonins. Aquesta mateixa setmana sabíem o coneixíem el Baròmetre de l'Ajuntament de Barcelona, on els barcelonins consideren que la dificultat d'accedir a l'habitatge és el segon major problema, amb una evolució sideral, ja que a l'últim o a l'anterior baròmetre aquesta era la vuitena preocupació. Això, senyora Segovia, després de tres anys de gestió i havent entrat a governar la senyora Colau, amb promeses messiàniques entorn de l'habitatge, els hauria de fer reflexionar molt severament.

Què ens porten en aquesta moció? Per un costat, un nou pacte pel dret a l'habitatge, un nou pla pel dret a l'habitatge. L'informe d'execució del pla anterior pel dret a l'habitatge. Ah, sí, i el Pla territorial sectorial d'habitatge que l'anterior Govern va deixar penjat per declarar la independència. Podem estar d'acord en fer-nos fotos, més cimeres, més diagnosis, en definitiva, però això i amb això no solucionarem el greu problema de l'habitatge.

Mirin, la Llei 18/2007 proposava tenir un 15 per cent d'habitatge social a Catalunya el 2027. Avui estem per sota del 2 per cent. I l'avantprojecte del Pla territorial sectorial d'habitatge s'allunya encara més d'aquests objectius. Sabem quantes promocions d'habitatge públic va promoure el Govern el 2017? Cap, ni una sola. El senyor Damià Calvet ho sabrà, perquè era el responsable d'Incasòl i va ser ell el responsable d'aquesta productiva activitat del Govern. Dos avisos, que inclús aquest conjunt de plans i fotos que volen aprovar avui, que segurament aprovaran molts

d'ells, seran incomplets sistemàticament per un govern que està aquí per a altres coses i per a altres objectius, i per fer altres coses i amb altres objectius.

Avançant per la moció, una moció que crec que en bona part hi podem donar suport, arribem al punt 9, que per mi és especialment curiós, una estranya pirueta. Què fan al punt 9? Demanen al Govern d'Espanya, a través de la Generalitat, mitjançant una proposta que volen aprovar en aquest Parlament, tota una sèrie de mesures legislatives sobre l'habitatge, entre elles la reforma de la LAU, que s'ha d'aprovar al Congrés. És complicat. I jo em pregunto: si aquestes propostes es consideren tan importants, per què no van condicionar la investidura de Pedro Sánchez amb elles? O, millor dit, per què van decidir que era més important demanar el control de Televisió Espanyola que implementar aquestes mesures sobre habitatge? Fem aquesta reflexió. Crec que és important que la tinguem en compte perquè és tot un enigma per a nosaltres.

Per tant, una moció buida, poc precisa, molt poc ambiciosa i que insisteix en tot allò en què vostès ja han fracassat, des del nostre punt de vista, a nivell local. El que algú, al seu grup, aquest matí, ha definit com una moció innòcua, insípida i indolora.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula el Subgrup Parlamentari de la CUP, la senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bé, avui hem escoltat moltes excuses, hem tornat a constatar que el moviment en defensa del dret a l'habitatge és l'únic garant d'aquest dret i també hem pogut tornar a veure el fracàs estrepitos de les institucions en la garantia del dret a l'habitatge. Ha estat avui el moviment en defensa de l'habitatge qui ha posat el cap i el cos per aturar aquesta subhasta.

Veiem que ningú vol parlar de les causes que ens han portat a aquesta situació. Hem vist com s'ha explicat, en moltes ocasions, que les causes de tota aquesta situació és que les famílies han volgut viure per sobre de les seves possibilitats, però les causes de la crisi no són aquestes, les culpables no són les famílies. Avui la senyora Baró ha parlat de persones vulnerables, en risc d'exclusió residencial. No són persones vulnerables, són persones vulnerades per un sistema que el que fa és fomentar descaradament l'especulació amb els drets fonamentals.

Veiem com des de les institucions s'han fomentat unes polítiques fiscals que desgraven la compra, s'ha seguit una política del sòl que incentiva l'especulació, s'ha permès deliberadament l'estafa; ens han estafat les entitats bancàries i això s'ha permès, amb milers de clàusules abusives. El cost del rescat bancari ha estat de 60.000 milions d'euros. Catalunya Caixa va ser l'entitat que més milions va costar, 12.000 milions d'euros. Després, aquesta entitat es va vendre només per un 10 per cent del valor. La CUP ho vam portar als tribunals en solitari –en solitari– i ho vam perdre.

Per altra banda, també veiem que aquesta moció només planteja mesures d'emergència, mesures palliatives, mesures que no transformen el sistema, que no transformen aquestes polítiques d'habitatge. Entenem que són necessàries, i nosaltres ens hi posicionarem a favor, però cal expropiar els pisos de la Sareb per posar-los a favor de les persones que estiguin en lloguer social per un 20 per cent del valor del sou. I, per tant, per fer això cal que passem, que anem més enllà del marc jurídicopolític establert. I per això, per nosaltres, la reivindicació independentista és una reivindicació amb la finalitat de millorar les condicions de vida de la gent.

El president

Gràcies, diputada. És el torn del senyor Alejandro Fernández, en nom del Subgrup del Partit Popular.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, president, des de l'escó. Primer de tot, una pregunta inicial, com a reflexió: estava més o menys regulat el mercat de l'habitatge l'any 1988 o ara? És evident que amb una distància còsmica està avui molt més regulat per part de l'Administració pública. En canvi, tenien més o menys dificultats joves i famílies humils d'adquirir un habitatge l'any 1988 o ara? Deixo la pregunta oberta.

Ho dic bàsicament perquè aquesta moció, que és llarguíssima però diu poca cosa, tot i que sembli paradoxal, com que diu poca cosa, finalment nosaltres ens abstindrem en els vuit primers punts, votarem en contra en el novè, però, tot i que no diu gaire cosa, la musiqueta no ens agrada. Perquè la musiqueta és el que vostès, respectablement, pensen del mercat de l'habitatge, i que en la part inicial de l'exposició acabo d'explicar: més restriccions al dret a la propietat privada i més restriccions a l'intercanvi lliure de béns i serveis entre particulars, que funcionava molt millor l'any 1988 del que funciona ara.

En definitiva, volen vostès fer extensiu i aplicar el mètode Colau al conjunt de Catalunya, i això és un desastre. I, per tant, a nosaltres no ens hi trobaran.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara, per posicionar-se respecte a les esmenes, té la paraula de nou la senyora Susana Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

D'acord. Doncs difícil respondre a tot. El tema dels Aprops, que comentava la companya del Grup Socialistes, ja el debatrem en una altra proposició. No ens importa fer-ne un altre i tenir un debat més ampli, amb molta paraula.

En el tema de la LAU, que també s'ha comentat, és perquè creiem que és important que el Parlament i les forces que estan aquí es posicionin aquí, perquè aquella LAU també afecta Catalunya, es discuteixi on discuteixi.

Saltaré una miqueta ara; la intervenció d'Esquerra Republicana, la deixo per al final.

Al company de Ciutadans dir-li, primer, que no m'estranya que això de pactes, plans i així no els soni gaire, perquè com que no han governat mai, doncs..., són eines de política pública, no només de discurs. Llavors, suposo que a vostès no els diu gaire..., però són aquestes les eines que es tenen per governar. I tenir les eines és fonamental per fer les polítiques. Les polítiques es tradueixen en eines de planificació (*aplaudiments*), si no les tens, no en fas.

I això també, d'alguna manera... Jo..., agrair-li que també, per exemple, en el tema de subhasta, no?, ho ha comentat..., justament, l'única esmena que ens han presentat i que hem transaccionat. Creiem que coincidim en què..., i això entoma una mica amb el que ha comentat abans la diputada d'Esquerra Republicana, que no totes, però que és important consultar-ho.

I ara sí que m'agradaria respondre al Grup Republicà agafant les tres erres: responsabilitat, rigor i realisme. I demanar-los que, si us plau, li facin el suggeriment al senyor Alfred Bosch, a l'Ajuntament de Barcelona, que és evident que és qui li passa les dades, i els hi ha passat molt malament. Llavors, només han de revisar la meua interpellació anterior, i totes les dades que hi han al web de l'Ajuntament de Barcelona, per saber que s'ha fet molt més del que vostès han dit, i molt més del que diu el senyor Bosch. Perquè la de «reduccionisme» també se'ls pot aplicar.

I una altra erra més: ressentiment. Jo entenc que estiguin ressentits i amb malestar pel que ha passat aquesta nit i pel que ha passat avui quan han volgut fer la subhasta, però és que ha sigut un error i l'hauran de corregir.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada.

Estem cridant a votació. (*Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.*) Sí, senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, per demanar votació separada.

El president

Digui.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, los puntos 6.1, 9.1.b, 9.1.c, 9.2.a. Y, por otro lado, los 6.2, 9.1.a y 9.3.

El president

Li demanaré que m'ho torni a repetir. En tot cas, abans, si hi ha alguna altra sol·licitud de votació separada... Sí? (*Pausa.*) Ho dic perquè potser en farem més, de via, votant-los tots separatament, diguéssim. (*Anna Caula i Paretas demana per parlar.*) Sí, senyora Caula, digui'm.

Anna Caula i Paretas

Demanaríem votació separada del punt 6.2, 6.4, 7.2, punt 8 i 9.1.a, que per nosaltres podrien ser votats conjuntament.

(*Eva Granados Galiano demana per parlar.*)

El president

Digui'm, senyora Granados, sí.

Eva Granados Galiano

Serà complicada aquesta. Nosaltres, per una banda, el 6.2, el 9.1.a...

El president

Escolti'm. Jo..., si els sembla, votem tots els punts per separat, i així...

Eva Granados Galiano

Sí, és que jo veig que serà difícil.

El president

...evitem confusions.

Molt bé.

Eva Granados Galiano

Trigarem més, però...

(*Veus de fons.*)

El president

Miri, si us plau, senyora Granados, en tot cas, torni-ho a dir, perquè ho apuntarà el lletrat. Tot i que votarem separatament tots els punts.

Eva Granados Galiano

D'acord. Per una banda, seria el 6.2, el 9.1.a i 9.3. Aquests podrien anar conjuntament. I, per una altra, el 8, el 9.1.c i el 9.2, que també podrien anar conjuntament.

(*Eduard Pujol i Bonell demana per parlar.*)

El president

Sí; senyor Pujol, digui'm.

Eduard Pujol i Bonell

Jo no el voldria embolicar com abans, per respecte a la seva feina i per posar-li les coses fàcils. En tot cas, hauríem de garantir la votació separada, si no em perdo,

del punt 6.2, del 6.4, del 7.2, del 8 i del 9.1.a. Podria ser que me'n deixés algun, però, vaja, amb aquests ens conformem.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Pujol. Atès això, que pot ser que ens en deixem algun, em reafirmo en el que deia abans, que votarem separatament tots els punts, eh? De l'1 al 5 els podem votar conjuntament? *(Pausa.)* Sí? Doncs, per tant, votarem de l'1 al 5 conjuntament, i la resta de punts cada un en solitari, d'acord? *(Pausa.)*

Molt bé, doncs votem del punt 1 al 5 en bloc.

Comença la votació.

Aquest punt s'aprova per 129 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Seguim ara amb el punt 6.1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 93 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions.

I seguim ara amb el punt 6.2.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 12 vots afirmatius; «no», 117, i 3 abstencions.

Votem ara el punt 6.3 –6.3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

I votem ara el punt 6.4.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 64 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions.

Passem ara a votar el punt 7.1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Passem ara a la votació del punt 7.2.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 64 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la resta del punt 7... Queda la resta del punt 7? *(Veus de fons.)* Sí, 7.3, eh? D'acord. Doncs, votem la resta del punt 7.

Comença la votació.

El punt 7.3 queda aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 47 vots a favor, 65 en contra i 19 abstencions.

Passem ara a votar el punt 9.1.a. –9.1.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 8 vots a favor, 120 en contra i 4 abstencions. Passem ara a votar el punt 9.1.b –9.1.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 89 vots a favor, 3 en contra i 40 abstencions.

I passem ara a votar el punt 9.1.c –9.1.c.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 73 vots a favor, 3 en contra i 56 abstencions.

I passem ara a votar la resta del punt 9, que inclou el punt 9.2.a, 9.2.b i 9.3. *(Veus de fons.)* Separadament, sí? D'acord.

Doncs, votem primer el 9.2.a –9.2.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 73 vots a favor, 3 en contra i 56 abstencions.

Passem ara a votar el punt 9.2.b –9.2.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 108 vots a favor, 3 en contra i 20 abstencions.

I passem ara a votar el punt 9.3 –9.3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 73 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

I, si no m'erro, no queda cap punt més per votar en aquesta moció.

Per tant, passem al següent punt de l'ordre del dia. *(El secretari tercer demana per parlar.)* Sí, senyor García?

El secretari tercer

Sí, president. Com a secretari de la Mesa, tal com he dit abans, i en compliment de l'article 41 que m'obliga a revisar les votacions, dir que novament hi han hagut dues votacions on aquests sis vots que estan delegats de diputats que tenen el vot delegat, doncs, han influenciat –i vull que consti així a l'acta– en el resultat final; són el 6.4 i el 7.2.

Gràcies.

El president

Molt bé.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la normativa del Parlament anul·lada i suspesa pel Tribunal Constitucional

302-00005/12

Seguim ara amb el divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la normativa del Parlament anul·lada i suspesa pel Tribunal Constitucional. Abans d'entrar en el debat d'aquesta moció, els lletrats ens han fet arribar una nota que prego, en aquest cas el secretari Pérez, que en pugui fer lectura perquè sigui de coneixement de tots els membres del Ple.

El secretari segon

Sí; gràcies, senyor president. «Serveis jurídics al president del Parlament. Els lletrats que assisteixen a la sessió plenària d'avui dia 5 de juliol de 2018 fan avinent, amb relació al punt 18 de l'ordre del dia, que l'esmena transaccional número 1, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà i el Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, amb número de registre 8734, no resol les qüestions inicialment advertides en l'admissió a tràmit de la moció respecte dels pronunciaments del Tribunal Constitucional que afecten la Resolució 1/XI i altres pronunciaments del tribunal relacionats amb la mateixa, motiu pel qual recomanem que no es tramiti.»

»Palau del Parlament, 5 de juliol del 2018.

»Antoni Bayona, Ferran Domínguez, lletrats.»

(Aplaudiments.)

El president

Molt bé. Seguim. Iniciem, ara sí, el debat. És el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, que és qui proposa aquesta moció. Té la paraula, per dos minuts i mig, el senyor Vidal Aragonés. Quan vulgui, diputat.

Vidal Aragonés Chicharro

Bona tarda, treballadores del Parlament i treballadores al Parlament, i diputades. Amb una intervenció de dos minuts i mig, simplement per poder explicar en què consisteix la moció que hem presentat: per una banda, donar alternatives materials a les classes populars i, alhora, construir sobirania, i per una altra banda, o vist des d'un altre punt de vista, millorar les condicions de vida de les persones i fer efectiva la sobirania del Parlament. El contingut d'aquesta moció és bàsicament amb relació a allò que determina les condicions de vida de les classes populars.

Segon dels acords, o acord segon, millor dit, de la moció: fer efectius els continguts dels articles suspesos per part del Tribunal Constitucional, de normativa catalana. No podem referir-nos al total de catorze normatives suspeses, però sí perquè tinguem, com a mínim, una aproximació del que estem parlant. Estem parlant de com afrontar l'emergència energètica, estem parlant de llei de canvi climàtic, estem parlant d'universalització de l'assistència sanitària. És d'això del que estem parlant quan fem referència a lleis suspeses.

Tercer acord: que el Govern elabori i presenti, en el termini de noranta dies, un pla d'execució sobre com s'han recuperat aquests articles suspesos.

Quart dels acords: que hi hagi, també, en aquest cas, per un període no de noranta dies sinó de sis mesos, una actuació concreta, no per les lleis suspeses, sinó per les lleis anul·lades. Aquelles que també afecten, absolutament, les condicions de vida de les classes populars. No ens donarà temps, tampoc, de fer referència a un total de quaranta lleis, però podríem recordar: d'acollida a les persones immigrades, d'igualtat efectiva de dones i homes o de mesures en matèria d'horaris comercials.

I el primer dels acords –perquè evidentment tampoc no ens volem oblidar del primer dels acords– és una aposta política clara perquè primi la sobirania del Parlament, i, per tant, l'expressió de democràcia del poble de Catalunya vers l'actuació repressiva del Tribunal Constitucional, i la significació global que expressa aquesta moció; significació global que és que no hi ha possibilitat de fer lleis amb profund contingut social si no primem la sobirania del Parlament, i, per una altra banda, que no és possible eixamplar base social per defensar la construcció de la república si no fem lleis socials profundament transformadores.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Molt bé. És el torn, ara, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem i, en nom seu, de la senyora Elisenda Alamany.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Diputats, diputades, consellers, conselleres, president, mirin, nosaltres participem de tot debat polític, però pensem que si estem d'acord que en democràcia s'ha de poder parlar sobre tot el que vulguem, pensem que avui, precisament, toca analitzar molt concretament el que ens proposen en aquesta proposta de resolució, i, per tant, els continguts polítics d'aquesta proposta de resolució. I, quan hi entrem, en els continguts polítics d'aquesta proposta de resolució, cal destacar que una part d'aquesta moció segueix mirant enrere, segueix fixada en el passat i en la gesticulació, com és el cas del primer punt, que nosaltres esmenàvem per teixir consensos que efectivament ens permetin avançar com a país en la sobirania, però no repetint errors del passat.

Mirar enrere és bo, és bo per aprendre dels errors comesos i no tornar-los a cometre. I alguns sembla que no siguin capaços de superar les mateixes receptes quan el moment ja és diferent. És hora de superar les estratègies erràtiques del passat. Ja hem vist les seves limitacions, ja hem vist a on es porta la gesticulació: ens porta a la derrota, ens porta a una vulnerabilitat extrema i a una fragilitat de les nostres institucions, encara que estigui embolcallada de molta èpica.

Ara és el moment de passar dels gestos als fets concrets. Toca avançar, i creiem que a tot el país, al conjunt de tot el país, els hem d'assegurar que avançarem, que no ens tornarem a equivocar i que farem passos endavant reals en la construcció d'un país millor.

Creiem que és hora de deixar de mirar pel retrovisor, és hora de mirar endavant, és hora de treballar tots i totes per un ple reconeixement de la sobirania de Catalunya; però una sobirania que serveixi per millorar el dia a dia de la nostra gent, perquè tots els catalans i totes les catalanes, òbviament, decidim el nostre futur en democràcia. El reconeixement d'aquesta sobirania, per nosaltres, passa avui per una

relació de tu a tu amb l'Estat espanyol, una relació de bilateralitat que ens permeti avançar. I una sobirania, també, que ens ajudi a construir unes institucions modernes, que s'assemblin a les noves realitats del país; unes institucions que siguin capaces d'articular les demandes de la ciutadania, unes institucions noves, obertes, transparents, que s'assemblin a la nova societat, per construir aquest país; per construir un país amb noves solucions que donin resposta als nous, als nous reptes d'una societat que ha canviat molt en els darrers anys.

I els primers passos del reconeixement de la nostra sobirania, que certament són també en aquesta proposta de resolució, passen per aconseguir recuperar les lleis socials aprovades per aquest Parlament, com són la Llei d'igualtat entre homes i dones, la Llei del canvi climàtic, la Llei d'habitatges buits, la Llei de pobresa energètica... Lleis, que, en molts dels casos, van ser aprovades per unanimitat o per una amplíssima majoria d'aquest Parlament.

Aquesta sobirania de la que nosaltres parlem és amb aquesta relació de tu a tu que ens ha de permetre tenir, ara i aquí, el debat sobre el model de país que volem. És hora de treballar per discutir i decidir, aquí i avui, quin sistema sanitari volem, quin sistema educatiu volem per als nostres fills i filles, quina universitat volem per als joves del nostre país, com garantim el dret a un habitatge digne, com acabem amb la precarietat laboral, fins i tot com tenim un model energètic que sigui superador dels oligopolis actuals.

Hem de debatre i decidir quina Catalunya volem, és clar que sí. I per tenir aquests debats, cal que tots i totes entenguem que som en una nova etapa, que som en una nova època, en què han nascut noves realitats i noves preguntes, que també demanem noves respostes.

Si aprenem dels errors del passat, que n'hi ha hagut, si ens adonem que quan som més fortes és des dels grans consensos, quan anem junts com a país, des de majories àmplies i plurals que s'assemblin al país que volem representar i al qual tenim el deure de servir, si entenem que no va només de mocions i de proclamacions simbòliques, que això va de construir, i construir vol dir, també, transformar les institucions i renovar les agendes de solucions, i de polítiques públiques al servei de la ciutadania. Si ens comprometem entre tots i totes que qualsevol pas que fem a partir d'ara serà per avançar i no per caure en els mateixos errors del passat, si fem tot això, llavors aquest país sí que serà imparabile.

Proposem-nos, entre tots i totes, que aquest país i la seva gent no ha de patir més decepcions ni més derrotes. Si us plau, comencem a guanyar.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara pel Grup Parlamentari Republicà, del senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, president. Començo recalcant que en aquest Parlament s'hi ha de poder parlar de tot i que no ens podem deixar condicionar. Encara que avui sapiguem que la inviolabilitat parlamentària és una fallàcia, no hi podem renunciar de cap manera.

Dit això, avui reaprovem els objectius polítics d'una moció de 2015, que ja vam reaprovar el 2016. I potser això a alguna li dona cert tipus de tranquil·litat. A nosaltres, ens fa la sensació que, fent-ho, el que fem és renunciar a avançar. Ens reafirmem en els objectius polítics de la moció del 2015, però és que som al 2018, i han passat ja tres anys. Ens agafem a una moció que parla de l'inici del procés de creació d'un estat, avui. Però a mi em sona antic, perquè ahir érem al Puig de les Basses, i em sembla que agafar-nos a un text que diu que comencem ara, no podem, perquè no és just. I, malgrat això, ho aprovarem i tindrà el suport d'Esquerra Republicana. Perquè som republicans i no ho som des del 2015, ni tampoc ho som des del 2010,

ho som des de fa vuitanta-set anys, també quan érem molt poquets o quan estàvem gairebé sols. Perquè tenim clar que el futur de la gent d'aquest país només pot passar per una república neta, avançada i socialment justa. I no volem equívocs ni males interpretacions.

Però, avui, companys, ja no som al 2015. Han passat moltes coses –moltes coses. I obviar-ho no ens ajuda a créixer. No ens permet sumar. Avui som molt més lluny del 2015, molt més; molt més a prop de l'objectiu del que mai no ho havíem estat, però encara no som a lloc. I això és ben cert.

El procés d'independència fa molt que ha començat. De fet, el que ens falta és culminar-lo i ningú ens farà renunciar a aquest objectiu. ERC hi ha sigut i hi continuarà sent sempre.

Avui fem un gest simbòlic, però, modestament, pensem que poc efectiu. Avui ens clavem en una estratègia antiga, prèvia, fins i tot, al moment en què es va plan-tejar el referèndum. I potser és l'hora de deixar-nos de gestos simbòlics i fer allò que ens permet avançar, sumar, allò que ens apropi d'una manera efectiva a l'objectiu i fer-ho des de la unitat d'acció, fer-ho junts, intentant treballar cadascú al seu espai.

Avui ens adrecem, una altra vegada, als convençuts, i no pas als que ens falta per convèncer. Tenim la raó, i guanyarem, però no ho farem votant el mateix que el 2015, ni parlant només per als que ja ho tenim clar, ni tampoc mirant qui és més independentista que l'altre, perquè del que es tracta no és de ser els més independentistes, sinó, d'independentistes, ser-ne més. Guanyarem sumant, fent entendre que la república és l'eina imprescindible per construir una societat més justa. Aquest és el nostre objectiu des de fa vuitanta-set anys: liderar la lluita social, apostar per les polítiques socials. Aquesta és la millor eina per fer nous republicans: voler ser una societat referència en la seva lluita pels drets civils, pels drets socials; una societat més justa que garanteixi la igualtat d'oportunitats entre ciutadans lliures. Polítiques socials per fer la república i república per construir una societat millor, sumant diferències, però, sobretot, mirant a l'horitzó que hem de construir entre tots i totes.

Aquest és un projecte integrador, obert, plural, on no ens importa d'on vingui la gent, ni l'idioma amb el qual parli amb la seva mare o les tradicions ideològiques, sinó l'objectiu, que és treballar per una societat millor. I per fer-ho només hi ha una via possible: la independència de Catalunya, i cal que ho diguem alt i clar. És ajudant la gent, resolent els seus problemes i treballant per a tothom com guanyarem. I això és el que fem amb la resta de la moció, amb els punts que van del 2 al 4, recuperant aquells articles incomprensiblement, arbitràriament i injustament anul·lats pel Tribunal Constitucional: sobre habitatge, sobre igualtat, sobre l'assistència sanitària universal. És quan som els garants de la democràcia i dels drets que som més forts, és quan som la garantia de les polítiques socials, quan treballem per aturar el creixement de les desigualtats. En definitiva, quan cuidem les famílies d'aquest país i els garantim a totes igualtat d'oportunitats. És quan fem això que som més forts. Fem-ho? Fem-ho bé i guanyarem.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Ara, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn del senyor Josep Costa.

Josep Costa i Rosselló

Moltes gràcies, president. Senyores diputades i diputats, president i membres del Govern de la Generalitat, ciutadanes i ciutadans de Catalunya als quals aquesta cambra té la missió de servir i obeir, com és la meua primera intervenció al Ple del Parlament, un record emocionat pels presos i exiliats polítics, perseguits, precisament, per servir i obeir aquells que els varen votar. Des d'aquí, els envio el nostre compromís de lluitar fins que siguin a casa i lliures.

També un aclariment per si a algú li pareix curiosa la meua forma de parlar català. És que el parl com el vaig aprendre a la meua estimada illa d'Eivissa, aquell «petit bocí / de la terra catalana / que arrancà la tramuntana / i enmig de la mar florí», com deia el poeta.

Després d'anys exercint com a advocat, i fent investigació i docència universitària, puc dir amb certesa que avui no seria aquí si fa més de vint anys no hagués llegit aquest llibre (*l'orador mostra a la cambra el llibre La justicia frente al gobierno, de Roberto Gargarella*), que va despertar el meu interès per la filosofia política. Em direu que és, potser, molt actual.

Evidentment, tampoc no hi seria si no m'hagués trucat el president Puigdemont, en un moment molt excepcional. Però la principal raó per la qual som avui aquí és perquè som en un procés d'independència, perquè estam en el procés de fundar una república, si no, no hi seria –i alguns de vostès, per cert, potser tampoc. Justament avui, en aquesta moció que hem transaccionat els grups republicans de la cambra, reiteram que som en un procés d'independència que vàrem iniciar després de la victòria republicana del 27 de setembre de 2015, que vàrem ratificar en el referèndum d'autodeterminació del 2017, i que vàrem revalidar el 21 de desembre passat. He dit primer d'octubre, sí, perquè no tenim cap intenció d'oblidar ni de passar pàgina.

Perquè hem de recordar que aquest Parlament és la continuïtat del que va ser dissolt amb el cop d'estat del 155, i que la majoria absoluta que legalment i legítimament governava aquest país va ser confirmada a les urnes. Volien derrotar-nos en unes eleccions empresonant i enviant a l'exili els nostres líders, i atemorint la població. Algú devia pensar que amb el 155 canviaria la composició d'aquest Parlament, però ni jutges ni governs que no hem votat podran impedir que Catalunya sigui allò que la majoria de catalans vota i votarà.

Avui, per obra i gràcia del Tribunal Constitucional, Catalunya no té materialment ni una constitució ni un estatut. No la té des que l'any 2010 varen dinamitar l'Estatut, un pacte polític aprovat pel Parlament, pel Congrés de Diputats, i referendat pel poble de Catalunya. Va ser amb aquella sentència política, rebutjada solemnement pel 86 per cent –pel 86 per cent– d'aquesta cambra, que va quedar clar aquesta fi del pacte constitucional. Parlàvem de grans majories, no?

Ara hem recuperat les institucions, però encara no hem recuperat la democràcia. Patim un gravíssim dèficit democràtic, provocat pel fet que un tribunal es dedica sempre a anul·lar i suspendre la immensa majoria de lleis que fa aquest Parlament. Un tribunal constitucional polititzat, en el que el PP té el doble de magistrats que diputats té en aquest Parlament. Així no els cal fer gaire feina, senyor Albiol, oi que no? Però és que la resta dels magistrats són tots del PSOE. Per tant, amb el 15 per cent dels diputats tenen el cent per cent del Tribunal Constitucional.

I no voldria ser un aixafaguitarres, però el nou Govern espanyol, suposant que volgués, no podria fer-hi res, perquè el PP té blindada la majoria al Tribunal Constitucional fins, com a mínim, l'any 2022. Tenen algun pla per fer que canviï alguna cosa, senyors del PSC?

Ja fa massa temps que el Tribunal Constitucional interpreta com vol la Constitució i l'aplica com una camisa de força a Catalunya. Cap país pot acceptar el govern dels jutges. A Espanya, en canvi, el Tribunal Constitucional es va carregar el sistema polític amb un no respecte per la democràcia que hauria de defensar. Ells són l'origen del problema i per això no poden ser part de la solució. Com digué en el seu dia el president Puigdemont, «*gracias, Tribunal Constitucional, contigo empezó todo*».

Només cal repassar el punt 2 de la moció que hem transaccionat per veure que l'única cosa que tenen en comú les lleis suspeses i anul·lades pel tribunal els últims anys és el fet d'haver-les aprovat aquest Parlament. És igual si van d'igualtat efectiva, de *fraking*, de canvi climàtic, d'impost a entitats bancàries, d'emergència habitacional o de pobresa energètica. I encara alguns es pregunten per què volem esdevenir un estat independent? Perquè som dos països diferents, pensam diferent i per

això votam diferent. Per exemple, a Espanya hem passat de que governi el cinquè partit en suport electoral a Catalunya, a què governi el quart partit en suport electoral a Catalunya. Per això, votin el que votin, pensin el que pensin legítimament, de ben segur deurem estar d'acord en que més que un conflicte de legalitats, aquí hi ha un autèntic conflicte democràtic: a Catalunya no som governats d'acord amb la voluntat popular.

Estam en un moment clau de la història, en el qual no podem renunciar a governar-nos amb les nostres pròpies lleis. És per tot això que som aquí avui, per construir una república en la qual les lleis siguin les que vulguin els ciutadans del país i no dotze jutges d'un jutjat.

El president

Senyor Costa, se li ha acabat el temps.

Josep Costa i Rosselló

Des d'aquí, tot el suport al president Torra per negociar i dialogar de tot i amb tothom, però no defallirem, no hi renunciarem i ens en sortirem.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, és el torn ara del senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señoras y señores diputados, ¿saben ustedes por qué los letrados han leído un insólito comunicado en una cámara legislativa que aconseja no tramitar este punto del orden del día? Pues porque para los letrados de la cámara, este punto del orden del día es absolutamente ilegal e inconstitucional. Porque incurre en los vicios de inconstitucionalidad que otras resoluciones en otros tiempos han incurrido en este Parlamento, y por esa misma razón han tenido que ser anuladas. Por lo tanto, ya tienen ustedes otro motivo hoy para el victimismo –ya tienen otro motivo hoy para el victimismo. De aquí, de lo que hoy hagamos, puede generarse una nueva resolución del Tribunal Constitucional, que diga que ustedes han votado una nueva resolución inconstitucionalmente, y lo que es peor –y lo que es peor–, otra vez la Mesa de este Parlamento está incurriendo en responsabilidades personales. Innecesariamente, porque se están dejando arrastrar ustedes otra vez por la CUP. Porque sale aquí el señor Sergi Sabrià y parece que tiene que pedir disculpas de que «ostras, sí, nosotros somos republicanos de toda la vida, y esto ya ha quedado antiguo porque es del 2015, esta resolución, y que por qué...»

Y luego sale el señor Costa aquí, con estas cosas. Señor Costa, usted va también... Ah, sí, está usted aquí. *(Remor de veus.)* Señor Costa, usted está dando lecciones de democracia a España y a los españoles, y al Tribunal Constitucional, y usted forma parte de una mesa que está absolutamente, de forma deliberada, haciendo resoluciones ilegales, y evitando que los diputados podamos tener derecho a unas sesiones normales y votar dentro de la legalidad. Usted que, como órgano de gobierno, está propiciando todo esto, ¿da lecciones a la democracia española? *(Aplaudiments.)*

Miren, ¿saben lo que vamos..., lo que van ustedes a votar hoy?, porque desde luego, nosotros no le vamos a dar el trámite siguiendo la recomendación jurídica de los letrados, y no vamos a votar una resolución que no debería estar tramitándose. Ustedes van a votar que el Parlament ratifica..., y lo digo en español, como ha hecho antes mi compañero Fer de Páramo, para que se entere el señor Pedro Sánchez, si ustedes no se lo dicen desde aquí, desde este Parlamento..., el diálogo en el que han entrado con estas personas que, hoy, contra el consejo de los letrados, traen esto a votar hoy aquí nuevamente; otra vez la independencia: «El Parlament ratifica su firme voluntad de llevar a cabo las actuaciones necesarias previstas y aprobadas en

este Parlamento para alcanzar y culminar democráticamente la independencia de Cataluña. Por todo ello, el Parlamento reitera los objetivos de la Resolución 1/XI.» ¿Luego se van a extrañar ustedes de que esto lo impugne el Tribunal Constitucional? ¿Se van a extrañar ustedes luego de que los miembros de la Mesa, que han llevado a votar esto contra la advertencia reiterada del Tribunal Constitucional, que ya ha advertido que tienen el deber de impedir cualquier resolución que vuelva a ratificar los objetivos e impulsar los objetivos que impulsa esta resolución...?

Pues ustedes..., miren, esto que llamamos «el *procés*»..., esto es una forma de llamar a este golpe a la democracia que hicieron ustedes, pero este golpe a la democracia ha significado muchas cosas. Ha significado, pues, el cerco a comisiones judiciales; ha significado subirse encima de los coches de la Guardia Civil; ha significado animar a la gente a ir a votar a un referéndum que sabían que iba a ser impedido por las fuerzas y cuerpos de seguridad, por mandato de los jueces que ustedes no respetan; ha supuesto que se vayan las empresas de Cataluña –más de cuatro mil– (*remor de veus*); nos ha dividido a la sociedad catalana, nos ha dividido profundamente a las familias y en los trabajos; ha supuesto la vergüenza para las instituciones catalanas. Todo esto que llamamos «*procés*», ha supuesto muchísimas cosas. A nosotros nos han venido personas muy preocupadas, llorando, confesando que lloran por esta situación. (*Remor de veus.*) Que lloran, sí señores. Gente que piensa que ustedes les quieren quitar su pasaporte y ven que están dispuestos a todo...

El president

Silenci...

Carlos Carrizosa Torres

...hasta a atropellar las leyes. (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Silenci tothom.

Carlos Carrizosa Torres

Y eso genera mucha desconfianza. La gente que tiene que cobrar pensiones, que tiene trabajos, que depende de empresas multinacionales que dicen que se quieren ir si ustedes siguen con esta inestabilidad jurídica, a la gente le preocupa, y nos preocupa. Y ustedes, además, lo hacen en contra de la mayoría de Cataluña.

El president

Senyor Carrizosa, se li ha acabat el temps.

Carlos Carrizosa Torres

Por lo tanto –y acabo ya, señor presidente–, ustedes no tienen derecho –no tienen derecho–, señores de Junts per Catalunya, de la CUP y de Esquerra Republicana, a preocupar a todos los catalanes y a empobrecernos y dividirnos como lo están haciendo. Recapaciten.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. És el torn del senyor Ferran Pedret. Quan vulgui, senyor Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. President, conselleres, consellers, diputats i diputades, el desenvolupament de la sessió podria no conduir a aquesta conclusió, però potser comencem a anar una mica bé en aquesta cambra i en aquest país quan els falcons de cada bloc es dediquen a abraonar-se sobre qualsevol que es mogui una miqueta, eh? Quan les acusacions de traïció, de ser tous, de ser complaents, o altres fórmules més ocurrents, algunes amb més consideració o amb menys, com quan el senyor Hernando diu que el senyor Pedro Sánchez s'abaixa els pantalons, o quan aquí algú diu que

els socialistes són el *chollo* del procés, doncs quan comença a haver-hi això, quan comencen a actuar els martells d'heretges, potser és que comença a anar alguna cosa bé. No sé si peco d'optimista, segurament alguns a un costat i l'altre de la bancada ho pensaran, però en qualsevol cas, potser comença a anar alguna cosa bé.

En tot cas, estem aquí, després d'una seriosa advertència dels lletrats de la cambra, davant d'una moció que, a banda d'altres contingut que veuré si tinc temps de comentar, bàsicament demana que la cambra es reiteri en els objectius polítics de la Resolució 1/XI. Més enllà de les consideracions de tipus jurídic, que no són menors, cal tenir en compte que la Resolució 1/XI ha estat anul·lada i declarada inconstitucional i que, per tant, reiterar els seus objectius polítics és quelcom que planteja, més que un dubte, una certesa que es podria estar contravenint decisions del Tribunal Constitucional, a nosaltres el que ens interessa assenyalar és l'error polític de fons que creiem que està al darrere d'aquest intent de reiterar els objectius polítics de la resolució.

La Resolució 1/XI, en els seus objectius polítics i en els mètodes i procediments que pretén emprar per implementar aquests objectius, resulta, diguem-ne, indissociables; els objectius resulten indissociables dels mètodes i procediments. I és per això que el fet d'haver adjectivat com a polítics aquella primera redacció de la moció, que deia que es perseguien els objectius, no salva la qüestió, perquè eren objectius polítics tots els de la moció, i incloent-hi els procediments.

Quins eren aquests procediments? D'entrada, partir d'una falsedat, des del nostre punt de vista, que és l'existència d'un mandat democràtic per la independència, obtingut de les eleccions del 27 de setembre del 2015. Era mentida aleshores, tampoc es comprova en les eleccions del 21 de desembre. Perquè algú deia: «No, el país de debò està fora de les parets d'aquesta cambra.» Això pot portar-nos a un debat interessant sobre la democràcia directa i la representativa, però al país de debò fora de les parets d'aquesta cambra, no hi ha una majoria social per la independència. No hi ha una majoria social per la independència, no n'hi ha hagut en cap de les ocasions en què hi ha hagut ocasió de mesurar-ho.

En segon terme, la Resolució 1/XI declara solemnement l'inici d'un procés de creació d'un estat català independent en forma de república. Diu que el Parlament és l'expressió d'un poder constituent, diu que aquest procés de desconexió no se supeditarà a les decisions de les institucions de l'Estat, en particular del Tribunal Constitucional, i també diu que s'insta el Govern a complir exclusivament les normes o els mandats emanats d'aquesta cambra, del Parlament de Catalunya i, per tant, en el fons, és la via unilateral, el fracàs de la qual acabem de constatar fa pocs mesos.

Havíem tingut ahir un debat interessant amb la senyora Geis –o l'inici d'un debat interessant amb la senyora Geis sobre aquesta qüestió–, sobre, diguem-ne, aquesta república d'adhesió que deien perseguir, i que no ha aconseguit en absolut aquesta adhesió, i també sobre la qüestió del poder constituent i el constituït. I els semblarà potser que això és un pèl tecnicojurídic, però a mi em sembla estrictament polític.

Quan es fa el debat –també l'havíem tingut amb el diputat Salellas– sobre poder constituent i poder constituït, no es té en compte mai o no els he vist tenir en compte mai que existeix aquell concepte que se'n diu «el poder constituent constituït». O sigui, un cop exercit, un cop feta una constitució, el que hi ha és aquest poder constituent que per exercir-se es fa a través d'uns procediments de reforma de la Constitució. És un procediment que és absolutament necessari. I en el nostre cas, a més, de la Constitució espanyola, com no hi ha clàusules d'intangibilitat, el poder de reforma, l'actuació del poder constituent constituït a través del poder de reforma, permet fer una reforma completa de la Constitució. L'únic límit que hi ha és seguir un procediment; és seguir un procediment i reunir unes majories qualificades.

I això és tan democràtic com ha estat al llarg de tota la lluita per la democràcia, al llarg de tota la història de la lluita per la democràcia, limitar el poder del sobirà; també quan el sobirà és el conjunt del poble i de la ciutadania. Perquè vostès

parteixen d'una concepció de la democràcia que a mi em sembla errònia, que és la concepció de que una majoria determinada, en un parlament determinat, ho pot tot. I nosaltres som dels que pensem que les majories en els parlaments –en aquest, i també en el Congrés d'Espanya, i també en el Parlament Europeu i arreu– estan limitades per procediments i per garanties, que ho són per a les minories i, per tant, ho són per a tots.

Per tant, no persisteixin en l'error d'imposar unilateralment un projecte polític sobre la meitat d'un país que no el vol ni el comparteix.

El president

Gràcies, senyor Pedret. És el torn ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular. És el torn del senyor Xavier Garcia Albiol.

Xavier García Albiol

Sí; gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la moció que avui ens porten aquí els partits independentistes, nosaltres creiem que té dues lectures importants, dos aspectes que val la pena assenyalar. El primer, que no per reiterat és menys important, i és la clara voluntat per part dels partits independentistes, de la Mesa del Parlament i del Govern de Catalunya d'insistir, de reiterar totes aquelles decisions que es van aprovar en aquest Parlament a l'anterior legislatura i que van provocar la major fractura social que ha viscut la nostra terra en els darrers quaranta o cinquanta anys.

Però és cert, no és una moció o una proposta que vagi encaminada únicament i exclusivament a reiterar aquests aspectes que els acabo d'assenyalar. Ni tan sols és una moció que, com nosaltres creiem, en el seu esperit el que busca, en el que intenta aprofundir és en aquells aspectes que han violentat, que han dividit, que han separat la societat catalana; ho han fet des de les famílies fins a grups d'amics. No és tan sols això, aquesta reiteració, sinó que estem parlant, molt probablement, d'un aspecte que en aquests moments i a aquestes alçades del moment polític que estem vivint, tant a Catalunya com a la resta d'Espanya, té una valoració, té una significació important. I m'estic referint a que aquesta moció que avui els partits independentistes aprovaran, eh?, aquesta moció el que de debò representa, el que de debò té com a valor en aquests moments, és que és la carta de presentació del senyor Torra davant del senyor Pedro Sánchez, president del Govern, en la reunió del proper dilluns.

Mentre el Govern d'Espanya està cedint d'una manera totalment injustificable, amb mesures que no tenen lògica en la reacció que en aquests moments encara mantenen els partits independentistes, davant d'aquesta actitud de voler agradar el Govern d'Espanya a l'independentisme, la resposta de l'independentisme al senyor Pedro Sánchez és aquesta moció que vostès ens porten a aprovar. I aquest és el fet que nosaltres voldríem posar més en valor avui, en aquests moments.

Per tant, és evident que pels motius –i finalitzo– que en el seu dia, al llarg de tota la legislatura anterior, ja vàrem expressar i que ara els acabo de dir, nosaltres no donarem suport, evidentment, ni participarem d'aquesta moció, que, com molt bé han dit els serveis jurídics...

El president

Senyor Albiol, se li ha acabat el temps.

Xavier García Albiol

...està al marge de la legalitat.

El president

Gràcies. És el torn ara, per posicionar-se amb relació a les esmenes, de nou, del senyor Vidal Aragonés, sí.

Vidal Aragonés Chicharro

Senyor president, abans d'intervenir en el segon torn sobre les esmenes o el contingut d'intervencions, volíem fer des de l'escó una qüestió d'ordre, o subsidiàriament que es pogués entendre com una protesta amb relació al criteri que ha establert el president, del temps de la nostra intervenció. Sense cap ànim de tensar; allà..., generalitzar pràcticament que presentem sempre les qüestions nosaltres per tensar, no és el cas, però intentem traslladar quins són els més que els nostres dubtes sobre la qüestió.

Se'ns dona un temps per intervenir de dos minuts i mig, pel que fa a aquesta moció. Això té origen, aquesta moció, en una interpellació, que, a la vegada, els dos grups que formem part del Grup Mixt, a cada un dels plens, en un tenim dret un grup i en l'altre tenim dret un altre grup. I, per tant, entenem que en l'actual ple, el que es trasllada... Deixi'm que acabi, senyor president, després vostè podrà explicar... Deixi'm que acabi.

El president

Disculpi, disculpi, no l'hi deia a vostè, sinó a altres debats paral·lels que hi havia. Disculpi.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies –gràcies. Deixi'm que acabi.

En aquest Ple, on estem traslladant la moció, però amb origen a la interpellació, hauríem de tenir dret –dret– al mateix temps que té un grup. I ho expliquem. Ens imaginem que el criteri que s'està utilitzant és el d'entendre que com el Partit Popular també intervé en aquest Ple, s'ha de reduir el temps a la meitat; però si aquest fos el criteri, tindrien una doble penalització, els dos subgrups que estem al Grup Mixt, perquè se'ns redueix la interpellació i posterior moció en un 50 per cent, i se'ns torna a reduir una altra vegada en un 50 per cent el temps quan fem la moció.

Per tant, perquè la Mesa pugui plantejar-se, o el senyor president, un altre criteri, que consti la qüestió d'ordre, o subsidiàriament com una protesta al que entenem que és un criteri interpretatiu que es correspon amb el que marca el Reglament.

El president

Senyor Aragonés, discrepo de la lectura que en fa. I sense ànim de polemitzar aquí –en tot cas, en parlarem, òbviament, a la Mesa–, els correspon cinc minuts com a Grup Mixt, i en aquest cas dos minuts i mig en tant que subgrup, perquè, efectivament, l'altre subgrup parlamentari també intervé en el debat amb els dos minuts i mig corresponents.

De fet, en l'àmbit de la posició de les esmenes, que són aquests dos minuts que ara no ha utilitzat i que entenc que ara utilitzarà, se li atorguen aquests dos minuts que corresponen a un grup, però que en aquest cas es posiciona respecte a la iniciativa de la moció. (*Veus de fons.*) Sí. Es posicionen amb relació a la moció, que és iniciativa del seu subgrup. Per tant, com en la resta de debats de la cambra, la resta de debats que es fan al Parlament, a vostès com a subgrup els correspon la meitat del temps assignat als grups; també a les mocions.

En qualsevol cas, és un debat que òbviament no tindrem ara aquí, que podrem parlar-ne a la Mesa i podrem seguir debatent amb relació al criteri, però ja li avanço i li insisteixo que no estic d'acord amb la postura o amb el posicionament que vostè reflectia.

En qualsevol cas, té aquests dos minuts per posicionar-se sobre les esmenes. Quan vulgui.

Vidal Aragonés Chicharro

Repàs molt ràpid no únicament sobre les esmenes, sinó també sobre les intervencions.

Hem intentat transaccionar, encara que no hagués estat..., amb el Grup de Catalunya en Comú Podem, el quart dels nostres acords d'aquesta moció. Segurament hi votaran a favor, però encara no entenem per què no voten a favor el punt 2 i el punt 3 d'aquesta moció. Ens diuen que estem mirant molt enrere, i ens diuen que no repetim els errors del passat. I nosaltres el que diem és que el que no volem repetir són els errors del 78. Exactament aquests errors del passat són els que nosaltres no volem repetir i que estem fent una mirada cap endavant; cap endavant, de com construir un país amb més igualtat social.

També agraïm, evidentment, la transacció que s'ha fet, tant pel Grup Republicà, com pel Grup de Junts per Catalunya, però en la intervenció del Grup Republicà hem sentit parlar de gestos simbòlics. Ens agradaria no tornar a sentir aquest tipus d'expressions, perquè no formen part de la voluntat de la moció que estem aprovant. I, a la vegada, també, que si hi ha voluntat d'avançar, que no tinguem subhastes, com la que hem tingut aquest matí a la ciutat de Barcelona, i que formen part d'una determinada política.

Pel que fa al Grup de Junts per Cat, doncs mirin, si tenen tan clar, tan summament clar que no canviarà el Tribunal Constitucional, vostès es trobaran, la setmana que ve, amb un govern espanyol que el que serà diàleg és la transformació del monòleg; del monòleg que anem sentint durant els darrers anys i que no donarà resposta, absolutament cap resposta, a cap de les peticions que està fent la majoria del poble de Catalunya en els darrers anys.

Respecte al Grup de Ciutadans. Avui ens plantejàvem actuacions sobre un total de cinquanta-quatre normes; cinquanta-quatre normes que actuen sobre les condicions de vida de les persones d'aquest país. El temps que vostès en la seva intervenció han utilitzat per a aquestes cinquanta-quatre normes ha estat zero, ni un segon –ni un segon.

El Grup Socialistes em parla de majoria de diputats, de majories permanentment, de dues terceres parts. Però, mirin, els diem amb tota sinceritat, vostès ens diran ara mateix que si hi ha un dia que tenim dues terceres parts per la independència acceptaran la independència? Em sembla que tampoc. Aquest és el problema per vostè.

I l'últim, en relació amb el Grup Popular. Fractura? Doncs mirin, sí que hi ha fractura social, i qui la pateix sobretot és el 20 per cent dels catalans i de les catalanes que estan al llindar de la pobresa; aquesta és l'autèntica fractura social.

El president

Estem cridant a votació.

(Elisenda Alamany Gutiérrez demana per parlar.) Digui'm, senyora Alamany.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Demanem votació separada per punts.

El president

De quins punts?

Elisenda Alamany Gutiérrez

Tots.

El president

Sí.

El president

Molt bé.

(Pausa.)

Atès que s'ha demanat que es votin separatament tots els punts, no demano cap més sollicitud de votació separada i votarem separatament tots i cadascun dels punts d'aquesta moció.

Començarem la votació amb el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 68 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt 2. Els subpunts entenc que no, que es pot votar tot el punt, eh?

Punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

I passem ara a votar el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

I passem ara a votar el punt 4 i darrer d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

No havent-hi més punts a tractar a l'ordre del dia, s'aixeca la sessió. Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a dos quarts de sis de la tarda i un minut.